

**ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ**

**ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΙΔΙΚΕΥΣΗΣ
ΣΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ: ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ**

**« Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΡΕΠΟΥΜΠΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ ΓΙΑ
ΘΕΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΝ »**

**ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΟΙΤΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΗΣ (Α.Μ 1213Μ028)**

ΑΘΗΝΑ 2015

« Ειρήνη δεν είναι η απουσία συγκρούσεων. Είναι η δυνατότητα να διαχειρίζεσαι τις συγκρούσεις με ειρηνικά μέσα.» Ronald Reagan¹

*«Επιδιώκουμε την ειρήνη επειδή παρέχει το κλίμα στο οποίο ευδοκimeί η ελευθερία»
Dwight Eisenhower²*

¹ Ο Ronald Reagan ήταν ο 40^{ος} Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. (1981-1989) και από τους πιο πετυχημένους Προέδρους στην ιστορία των ΗΠΑ. Εφάρμοσε μία οικονομική πολιτική που περιορίζει τις κρατικές δαπάνες και μείωνε τους φόρους.

² Ο Dwight (Ike) Eisenhower ήταν ο 34^{ος} Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής (1953-1961). Ήταν εκείνος που εντάχθηκε στο πλευρό των ρεπουμπλικάνων για να αντιμετωπίσει την μη επεμβατική πολιτική που ήθελε να προωθήσει ο έτερος ανταγωνιστής του στο χρίσμα των ρεπουμπλικάνων ο γερουσιαστής Ρόμπερτ Ταφτ. Ο Αιζενχάουερ ήταν από τους πιο επιτυχημένους προέδρους, ήταν πολέμιος του κομμουνισμού και ήταν υπέρ της επεμβατικής πολιτικής.

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω πρώτα από όλους τους γονείς μου για την βοήθεια τους όλα αυτά τα χρόνια και ιδιαίτερα την μητέρα μου, η οποία έχει σταθεί δίπλα μου σε όσες δυσκολίες έχω περάσει, και για την βοήθεια της σε πάρα πολλούς τομείς της ζωής μου.

Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω πάρα πολύ τον επιβλέποντα καθηγητή μου κ. Χαράλαμπο Παπασωτηρίου για την βοήθεια του και για την αποδοχή του να αναλάβει ως επιβλέπων της εργασίας αυτής.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Norman Singleton, legislative director του Βουλευτή Ron Paul για την συνέντευξη την οποία μου έδωσε στα πλαίσια της εργασίας αυτής σχετικά με το ζήτημα της πολιτικής μη επέμβασης.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	3
ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ.....	6
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	7
 ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	 8
1.1 Θεωρητικά εργαλεία ανάλυσης της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής.....	10
1.1.1 Ρεαλισμός.....	10
1.1.2 Ιδεαλισμός.....	11
 ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ Δομικά και λειτουργικά στοιχεία του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος και η επιρροή των Προέδρων του στην αλλαγή της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ	
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ: Ιστορία, λειτουργία και πολιτικές του ρεπουμπλικανικού κόμματος	13
1.1 Ιστορικό και ιδεολογία Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.....	13
1.2 Δομές και Λειτουργίες Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.....	18
1.3 Πολιτικές Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.....	22
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η εξωτερική πολιτική των Προέδρων του Ρεπουμπλικανικού κόμματος την περίοδο (1861 -1989).....	26
2.1 Abraham Lincoln (1861-1865).....	26
2.2 Ulysses Grant (1869-1877).....	29
2.3 Rutherford Hayes (1877-1881).....	32
2.4 James Garfield (Μαρ 1881-Σεπ 1881).....	36
2.5 Chester Arthur (1881-1885).....	37
2.6 Benjamin Harrison (1889-1893).....	39
2.7 William McKinley (1897-1901).....	41
2.8 Theodore Roosevelt (1901-1909).....	46
2.9 William Taft (1909-1913).....	49

2.10 Warren Harding (1921-1923).....	51
2.11 Calvin Coolidge (1923-1929).....	53
2.12 Herbert Hoover (1929-1933).....	55
2.13 Dwight Eisenhower (1953-1961).....	58
2.14 Richard Nixon (1969-1974).....	62
2.15 Gerald Ford (1974-1977).....	64
2.16 Ronald Reagan (1981-1989).....	66
2.17 Οι τέσσερις παραδόσεις της εξωτερικής πολιτικής.....	70

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ Οι πολιτικές της απομόνωσης και της μη επέμβασης και οι επεμβάσεις.....	73
--	-----------

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ: Πολιτική της Απομόνωσης, της Επέμβασης και της Μη Επέμβασης

3.1 Πολιτική της Απομόνωσης (Isolation).....	74
3.2 Πολιτική της μη επέμβασης (Non intervention).....	78
3.3 Πολιτική της Παρεμβατικότητας (Interventionism).....	80
3.4 Συνέντευξη του Norman Singleton.....	82
3.5 Σύγκριση της πολιτικής του απομονωτισμού, της παρεμβατικότητας και της μη επέμβασης.....	86

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ: Επεμβάσεις

4.1 Ο Πόλεμος Ισπανίας - Αμερικής.....	88
4.2 Ο Πόλεμος της Κορέας	93
4.3 Η κρίση της Κούβας.....	97

Επίλογος.....	101
----------------------	------------

Βιβλιογραφία.....	104
--------------------------	------------

Παραρτήματα.....	107
-------------------------	------------

Συντομογραφίες

ΗΠΑ: Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής

NRC: National Republican Committee

NC: National Convention

SC: State Convention

IDU: International Democrat Union

AECR: Alliance of European Conservatives and Reformists

EPA: Environmental Protection Agency

CSA: Confederate States of America

GOP: Grand Old Party

ΕΣΣΔ: Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών

ΕΕ: Ευρωπαϊκή Ένωση

RINO: Republican in name only

CIA: Central Intelligence Agency

SALT: Strategic Arms Limitation Treaty

ΟΗΕ: Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών

Περίληψη

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να παρουσιάσει και να αναλύσει τον τρόπο με τον οποίο μεταβλήθηκε η εξωτερική πολιτική του ρεπουμπλικανικού κόμματος, το χρονικό σημείο μεταβολής του και τις συνθήκες υπό τις οποίες το κόμμα αναγκάστηκε να αλλάξει την πολιτική του.

Στόχος της μελέτης είναι να αναδείξει, χρησιμοποιώντας την σχέση κόστους οφέλους, αν κάποιες από τις πιο σημαντικές εξωτερικές επεμβάσεις των ΗΠΑ ζημίωσαν τη χώρα ή αν ο στόχος της επέμβασης επετεύχθη.

Στην αρχή, η μελέτη ξεκινά με μία ανάλυση της ιστορίας, της δομής και της λειτουργίας του ρεπουμπλικανικού κόμματος προκειμένου να γίνει κατανοητός ο τρόπος με τον οποίο διαμορφώνονται οι πολιτικές στο κόμμα, αλλά και την εντύπωση που έχουν οι διάφορες πτέρυγες του κόμματος σχετικά με την ασκούμενη πολιτική.

Στο πρώτο μέρος γίνεται αναφορά στους ηγέτες του κόμματος, οι οποίοι διετέλεσαν Πρόεδροι και πως εκείνοι επηρέασαν την εξωτερική πολιτική του κόμματος και κατ' επέκταση του ίδιου του κράτους.

Στο δεύτερο μέρος αναλύονται κάποιες επεμβάσεις με βάση στατιστικά στοιχεία, όπως τα όπλα, οι πόροι, το ανθρώπινο δυναμικό, η θετική ή αρνητική εντύπωση της διεθνούς κοινότητας ως προς την επέμβαση, αλλά και το βασικότερο την τελική έκβαση της επέμβασης.

Τέλος, αναλύονται οι θέσεις των απομονωτιστών, των διεθνιστών και της πολιτικής της μη επέμβασης. Πέρα όμως από τις θέσεις τους γίνεται και μία σύγκριση αυτών των θέσεων εξωτερικής πολιτικής προκειμένου να εξεταστούν οι ομοιότητες και οι διαφορές τους.

Λέξεις κλειδιά: μη επέμβαση, αντίληψη, εξωτερική πολιτική, επεμβάσεις, ρεπουμπλικάνοι

Εισαγωγή

Η μελέτη εξετάζει την εξωτερική πολιτική που εφήρμοσαν οι Ρεπουμπλικάνοι Πρόεδροι την περίοδο 1861-1989.

Πολλές φορές κατά την διάρκεια των προηγούμενων ετών έχει παρατηρηθεί η προσπάθεια επέμβασης των ΗΠΑ σε διάφορα κράτη είτε για την επίτευξη κάποιου στρατηγικού στόχου, είτε προς αποκατάσταση της δημοκρατίας. Ακόμη, υπάρχει η παραδοχή πως η πολιτική των ΗΠΑ είναι να μην γίνεται επέμβαση στα εσωτερικά μίας άλλης χώρας παρά μόνο αν υπάρχει άμεση ή έμμεση απειλή για την ασφάλεια των ίδιων των ΗΠΑ.

Όπως σε κάθε κόμμα έτσι και στο ρεπουμπλικανικό υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις σχετικά με κάθε διαμορφωμένη πολιτική. Σε σχέση με την εξωτερική πολιτική του κόμματος να επεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις των άλλων κρατών όταν υπάρχει κάποιος στρατηγικός στόχος, έχει εκφράσει τις ανησυχίες και τις ενστάσεις του ο γερουσιαστής Ron Paul, ο οποίος μεταξύ άλλων επιθυμεί να εφαρμοστεί και πάλι η πολιτική της μη επέμβασης, η οποία έπαυσε να εφαρμόζεται το 1950.

Πριν το 1950 η πολιτική της μη επέμβασης εφαρμόστηκε κυρίως από τους ρεπουμπλικάνους Προέδρους Coolidge³ (1923-1929) και Harding⁴ (1921-1923), με στόχο την αποφυγή της εμπλοκής των Ηνωμένων Πολιτειών στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων κρατών και την εμπλοκή τους σε πολεμικές συρράξεις που μπορούσαν να αποφύγουν.

³ Ο Πρόεδρος Coolidge είχε ως στόχο του την επίτευξη της συμφωνίας Kellogg-Briand το 1928 μεταξύ του Υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Kellogg και του Υπουργού Εξωτερικών της Γαλλίας Briand. Το 1929, η συνθήκη επεκτάθηκε και περιελάμβανε κράτη, όπως ΗΠΑ, Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία και Ιαπωνία. Η συμφωνία αυτή είχε ως στόχο να αποκηρύξουν τον πόλεμο.

⁴ Ο Πρόεδρος Harding ήταν εκείνος που οργάνωσε στην Ουάσινγκτον το Ναυτικό Συνέδριο από τις 12 Νοεμβρίου 1921 μέχρι τις 6 Φεβρουαρίου 1922, το οποίο είχε ως στόχο τον περιορισμό των όπλων των παγκόσμιων δυνάμεων, όπως οι ΗΠΑ, η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία, η Ιταλία, η Κίνα, το Βέλγιο, η Ολλανδία και η Πορτογαλία. Μάλιστα ο Hughes, Υπουργός Εξωτερικών της Κυβέρνησης έκανε την κολοσιαία πρόταση να μειώσουν οι ΗΠΑ τον αριθμό των πολεμικών πλοίων κατά 30, η Μεγάλη Βρετανία κατά 19, και η Ιαπωνία κατά 17 πλοία. Ο στόχος του παγκόσμιου συνεδρίου ήταν να μπουν όρια στην ναυτική κούρσα εξοπλισμών εκείνης της εποχής. Το συνέδριο παρήγαγε έξι συνθήκες, δώδεκα ψηφίσματα μεταξύ των συμμετεχόντων εθνών.

Το κύριο ερώτημα είναι για ποιο λόγο άλλαξε η εξωτερική πολιτική του ρεπουμπλικανικού κόμματος το 1950 και με βάση την σχέση κόστους οφέλους αν οι επεμβάσεις που γίνονται έχουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα ή αν κοστίζουν περισσότερο από όσο βοηθούν τον εκάστοτε στρατηγικό στόχο.

Η μελέτη αυτή βασίζεται σε βιβλιογραφική έρευνα και ως προς τις επεμβάσεις θα αναλύονται τα στατιστικά στοιχεία (όπλα, πόροι που χρησιμοποιούνται ανθρώπινες απώλειες κ.λ.π.) που υπάρχουν σχετικά με αυτές. Σε ότι αφορά την θεωρητική πλευρά γίνεται χρήση της θεωρίας του ρεαλισμού και του ιδεαλισμού.

Στα πρώτο κεφάλαιο του πρώτου μέρους θα αναλυθεί η ιστορία, η δομή και η λειτουργία του ρεπουμπλικανικού κόμματος προκειμένου να αποτυπωθεί μία πλήρης εικόνα σχετικά με την λειτουργία του και τον τρόπο με τον οποίο παράγει και ασκεί πολιτική, αλλά και τις διάφορες πολιτικές πτέρυγες που υπάρχουν μέσα στο κόμμα και την ιδεολογία που εκφράζουν.

Στο δεύτερο κεφάλαιο θα αναλυθούν ενδελεχώς οι πολιτικές των διατελεσάντων ρεπουμπλικάνων Προέδρων και κυρίως η εξωτερική πολιτική που άσκησαν σε διάφορες περιπτώσεις κατά την θητεία τους, διότι και εκείνοι με τις πολιτικές που ασκούσαν επηρέαζαν το εσωτερικό του κόμματος τους.

Στο τρίτο κεφάλαιο, στο δεύτερο μέρος αναλύεται η πολιτική του απομονωτισμού, η πολιτική του διεθνισμού και η πολιτική της μη επέμβασης και γίνεται μία σύγκριση των πολιτικών αυτών μεταξύ τους

Τέλος, στο τέταρτο κεφάλαιο γίνεται μία εκτενής αναφορά σχετικά με κάποιες επεμβάσεις και στο ποιο ήταν το κόστος και το όφελος τους για τις ΗΠΑ, την θέση της διεθνούς κοινότητας σχετικά με τις επεμβάσεις αυτές, αλλά και την αντίδραση της κοινωνίας ως προς τις επεμβάσεις, δεδομένου ότι ένας ακόμα βασικός παράγων είναι η άποψη του λαού σχετικά με τις διάφορες επεμβάσεις και κατά πόσο αυτός αποδέχεται ή αντιδρά σε αυτήν την πολιτική.

1.1 Θεωρητικά εργαλεία ανάλυσης της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής

Η αμερικανική εξωτερική πολιτική διαμορφώνεται από τον συνδυασμό δύο σχολών σκέψης των Διεθνών Σχέσεων του ρεαλισμού και του ιδεαλισμού.

1.1.3 Ρεαλισμός

Η ρεαλιστική σχολή σκέψης βασίζεται στην παραδοχή ότι το διεθνές σύστημα είναι άναρχο λόγω της απουσίας μίας κεντρικής εξουσίας που μπορεί να θέτει τους κανόνες του διεθνούς συστήματος. Για το λόγο αυτό τα κράτη βρίσκονται συνεχώς σε ένα διαρκή ανταγωνισμό για την επιβίωση του ισχυρότερου. Το διεθνές σύστημα για τη ρεαλιστική σχολή σκέψης είναι ένα σύστημα ισχύος στο οποίο το κάθε κράτος έχει την δική του θέση ισχύος και συνεχώς καταβάλλει προσπάθεια για να αποκτήσει περισσότερη ισχύ.

Ακόμη, οι ρεαλιστές θεωρούν πως τα κράτη καταβάλλουν το κάθε ένα προσπάθειες για την συγκέντρωση όλης της ισχύος σε μία εξουσία με την ελπίδα αυτή να είναι αποτελεσματική και να έχει την δυνατότητα να ορίζει το μέλλον όσων υπόκεινται σε αυτή. (χομπεσιανός άρχοντας). Για παράδειγμα, ο καταστατικός χάρτης των Ηνωμένων Εθνών αποτελεί ένα χομπεσιανό συμβόλαιο, με την έννοια της των κρατών μελών που παρέχουν την εξουσιοδότηση τους στο συμβούλιο ασφαλείας προκειμένου να λάβει αποφάσεις και να καθορίζει τις επόμενες δραστηριότητες του Οργανισμού.

Η συνεχής διεκδίκηση ισχύος από τα κράτη γίνεται για την διατήρηση της ασφάλειας του κράτους. Σε ότι αφορά το πόλεμο θεωρείται ως μία πράξη συνέχισης της πολιτικής. Απορρίπτει το δόγμα του δίκαιου πολέμου, ενώ αναφέρει πως ο πόλεμος πρέπει να είναι προληπτικός προκειμένου να προλαμβάνει τις μελλοντικές απειλές, αλλά και να είναι απεριόριστος προκειμένου να γίνεται πλήρης χρήση της ισχύος ενός κράτους για να καταστρέψει ολοκληρωτικά τον εχθρό.

Νεορεαλισμός

Σύμφωνα με τον Kenneth Waltz⁵, ο νεορεαλισμός είναι η θεωρία που αναφέρει πως το σύστημα είναι άναρχο, διότι δεν έχει μία κεντρική δομή προκειμένου να ορίζονται οι κανόνες λειτουργίας των μονάδων. Ακόμη, τα κράτη δρουν με στόχο την επιβίωση τους χωρίς να έχουν εμπιστοσύνη σε άλλα κράτη, διότι δεν γνωρίζουν τις προθέσεις τους. Προσπαθούν δε να εξασφαλίσουν της εδαφική τους ακεραιότητα και για αυτό το λόγο αναπτύσσουν στρατό με στόχο την επέκτασή τους και την αύξηση της ισχύος τους στο διεθνές σύστημα.

⁵ Ο Waltz αναφέρεται στα στοιχεία του δομικού ρεαλισμού στο βιβλίο του Theory of International Politics.

Η έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών και η συνεχής προσπάθεια για αύξηση της ισχύος τους πολλές φορές οδηγεί τα υπόλοιπα κράτη να νιώθουν ότι απειλείται η ασφάλεια τους με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένα δίλημμα ασφαλείας.

Η διαφορά του νεορεαλισμού και του κλασσικού ρεαλισμού είναι, ότι ο Morgenthau εξηγεί την διεθνή πολιτική και τον αγώνα για την απόκτηση ισχύος με βάση την κακία της ανθρώπινης φύσης (αποφάσεις, συναισθήματα, κίνητρα των ηγετών)⁶, ενώ ο Waltz αναφέρει πως η άναρχη δομή του διεθνούς συστήματος είναι αυτή που ευθύνεται για τις κινήσεις των κρατών.

Υπάρχουν δύο είδη νεορεαλισμού ο επιθετικός ρεαλισμός και ο αμυντικός ρεαλισμός.

Ο επιθετικός ρεαλισμός είναι η θεωρία κατά την οποία ένα κράτος προβαίνει στην αύξηση της ισχύος του σε απεριόριστα επίπεδα προκειμένου να προφυλαχθεί από εξωτερικές απειλές και αυτό δεν το εμποδίζει από το να επεκτείνεται σε άλλες περιοχές. Υποστηρίζει πως είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί μία δύναμη status quo στο διεθνές σύστημα, διότι το διεθνές σύστημα δίνει την δυνατότητα σε κάθε κράτος να αυξήσει την ισχύ του εκμεταλλευόμενο τις καταστάσεις κατά τις οποίες τα οφέλη μπορούν να ξεπεράσουν το κόστος. Ο βασικός στόχος ενός κράτους είναι να γίνει ο ηγεμόνας του συστήματος. Η θεωρία αυτή αναπτύχθηκε από τον John Mearsheimer.⁷

Ο αμυντικός ρεαλισμός είναι η θεωρία κατά την οποία ένα κράτος διεκδικεί περιορισμένη εξουσία προκειμένου να εξασφαλίσει την σταθερότητα και την ασφάλεια του. Ο στόχος του κράτους είναι να διατηρεί την ισχύ του στο διεθνές σύστημα και όχι να την αυξάνει. Η θεωρία αυτή αναπτύχθηκε από τον Waltz.

Οι θεωρητικοί που υποστηρίζουν την ρεαλιστική σχολή σκέψης είναι ο Waltz, Morgenthau, Mearsheimer, Krasner, Carr.

1.1.2 Ιδεαλισμός

Ο ιδεαλισμός ως ιδεολογία δίνει έμφαση στην παγκόσμια ασφάλεια, στην επέκταση της δημοκρατίας, παρά στην εθνική ασφάλεια. Πιστεύουν στην ύπαρξη ενός ασφαλούς και δίκαιου παγκοσμίου συστήματος και υποστηρίζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ειρήνη, τους διεθνείς οργανισμούς και τον έλεγχο των όπλων. Οι θεωρητικοί υποστηρικτές της ιδεολογίας αυτής είναι ο Keohane, Fukuyama, Morse, Mitrany.

Ακόμη, οι ιδεαλιστές θεωρούν πως μπορεί να γίνει καλύτερη προώθηση των συμφερόντων μίας χώρας μέσω των διεθνών οργανισμών όπως NATO και ΟΗΕ προκειμένου το κάθε κράτος να μπορεί να εκφράσει τα συμφέροντα του, αλλά και να υπάρχει καλύτερη συνεργασία μεταξύ των κρατών.

⁶ Morgenthau H. Politics among Nations: The Struggle for Power and Peace, 5th edition, pp.4-15

⁷ John Mearsheimer The Tragedy of Great Power Politics

Ο ρόλος των ιδεολογιών στην διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής

Ο ρεαλισμός και ο ιδεαλισμός επηρεάζουν την αμερικανική εξωτερική πολιτική καθορίζοντας τους στόχους του κράτους. Στην ουσία οι δύο θεωρίες καλύπτουν τους δύο βασικότερους στόχους της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ: την προστασία του έθνους από τις εξωτερικές απειλές και την προώθηση των αμερικανικών αρχών και αξιών, της λεγόμενης «αμερικανικής μοναδικότητας».

« Η «αμερικανική μοναδικότητα» ερμήνευε την γένεση και ανάπτυξη των ΗΠΑ με έντονα ιδεολογικούς και ηθικοπλαστικούς όρους. Σύμφωνα με την αντίληψη αυτή οι ΗΠΑ αποτελούν «φωτεινό παράδειγμα», «φάρο», σκοπός του οποίου είναι να καθοδηγήσει την ανθρωπότητα προς τις προς τις υπέρτατες αξίες της ελευθερίας και της δημοκρατίας. Η έννοια της «αμερικανικής μοναδικότητας» εμπεριέχει και θεοκρατικά στοιχεία που ανάγονται στις επιρροές του πρώιμου αμερικανικού προτεσταντικού «φονταμεταλισμού», σύμφωνα με τα οποία οι ΗΠΑ αποτελούν τον νέο «περιούσιο λαό» και την νέα «φωτεινή πόλη πάνω στο λόφο», έκφραση την οποία χρησιμοποίησε ο Πρόεδρος Ρόναλντ Ρέιγκαν.»⁸

Οι δύο ιδεολογίες είναι αυτές που επηρεάζουν την αμερικανική διπλωματία καθορίζοντας τις κατευθυντήριες γραμμές της εξωτερικής πολιτικής. Μάλιστα, μπορεί μία εκ των δύο να υπερισχύει κατά περιόδους, δεδομένου ότι ο ιδεαλισμός επηρέασε την εξωτερική πολιτική μετά το 1915 και ο ρεαλισμός μετά το 1945, αλλά παρόλα αυτά καμία δεν έχει σταματήσει να υπάρχει.

⁸ Χ. Παπασωτηρίου, Αμερικανικό πολιτικό σύστημα και εξωτερική πολιτική: 1945-2002, Κεφάλαιο 3 σελ 35

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

***Δομικά και λειτουργικά στοιχεία του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος
και η επιρροή των Προέδρων του
στην διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ***

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ιστορία, λειτουργία και πολιτικές του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος

Σε αυτό το κεφάλαιο θα αναλυθούν τα βασικά στοιχεία που αποτελούν το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, όπως η ιστορία, η δομή και η λειτουργία του, αλλά και οι πολιτικές, που συνάδουν με την ιδεολογία του, έτσι όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί με την πάροδο του χρόνου.

1.1 Ιστορία και ιδεολογία Ρεπουμπλικανικού Κόμματος

Το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα ή GOP⁹ (Grand Old Party) ιδρύθηκε το 1854 στο Βορρά από πρώην Free Soil Democrats¹⁰, ακτιβιστές κατά της δουλείας, μοντερνιστές, πρώην Whigs. Το σύμβολο τους είναι ο ελέφαντας¹¹.

Σκοπός του στην αρχή ήταν να πολεμήσει τον Νόμο του Κάνσας - Νεμπράσκα, ο οποίος απειλούσε να επεκτείνει την σκλαβιά σε άλλες περιοχές καθώς έδινε την δυνατότητα στους πολίτες να αποφασίζουν αν θέλουν ή όχι το φαινόμενο αυτό να υφίσταται στην περιοχή τους. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο προκάλεσε μεγάλες αναταραχές και είχε πολιτικές επιπτώσεις σε ότι αφορά το κόμμα των Δημοκρατικών, καθώς ο Γερουσιαστής που το εισηγήθηκε προερχόταν από εκεί, ενώ το νομοσχέδιο αυτό ευνόησε σε ένα μεγάλο βαθμό τους Ρεπουμπλικάνους.¹²

⁹ Η ονομασία αυτή παρέμεινε έτσι από την καμπάνια του Προέδρου Harrison το 1888 όταν σε δημοσίευμα της Chicago Tribune του 1888 δόθηκε για πρώτη φορά αυτή η χαρακτηριστική έκφραση. Συγκεκριμένα το δημοσίευμα ανέφερε τα ακόλουθα: « "Let us be thankful that under the rule of the Grand Old Party ... these United States will resume the onward and upward march which the election of Grover Cleveland in 1884 partially arrested.» (Πηγή- <http://www.ushistory.org/gop/origins.htm>)

¹⁰ Το Free Soil Party ήταν ένα μικρό κόμμα που ήταν ενεργό μεταξύ των αναμετρήσεων των Προεδρικών εκλογών του 1848 και του 1852. Ιδρύθηκε στο Buffalo το οποίο αντλούσε την ισχύ του από την πολιτεία της Νέας Υόρκης και ήταν καθαρά μονοθεματικό καθώς οι θέσεις τους ήταν τα ελεύθερα εδάφη, η ελευθερία του λόγου, το εμπόριο και η ελευθερία των ανθρώπων.

¹¹ Το σήμα του ελέφαντα επιλέχθηκε ως σύμβολο για να δείχνει την ισχύ του κόμματος. Η πρώτη εμφάνιση του έγινε ως πολιτικό καρτούν από τον Thomas Nast και δημοσιεύτηκε στο Harpers Weekly στις 7 Νοεμβρίου 1874.

¹² Ο νόμος Νεμπράσκα – Κάνσας έγινε το 1854 από τον Γερουσιαστή των Δημοκρατικών Stephen Douglas και δημιούργησε τις Πολιτείες του Κάνσας και της Νεμπράσκα. Ο αρχικός στόχος του νόμου

Η πρώτη συνάντηση στην οποία αποφασίστηκε το όνομα «Republican Party¹³» έλαβε χώρα στις 20 Μαρτίου 1854 σε ένα σχολείο στο Ripon, Wisconsin. Έγινε μία ακόμα συνάντηση των ιδρυτικών μελών του κόμματος στο Jackson στις 6 Ιουλίου 1854. Έως το 1858 το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα κυριαρχούσε σε όλες τις βόρειες πολιτείες.

Το πρώτο επίσημο οργανωτικό συνέδριο έγινε στο Πίτσμπουργκ στις 22 Φεβρουαρίου 1856 και λίγο αργότερα τον Ιούνιο του ίδιου έτους έγινε η πρώτη επίσημη συνδιάσκεψη για την απόδοση του χρίσματος των Ρεπουμπλικάνων στην Φιλαδέλφεια, όπου και πήρε το χρίσμα ο John Fremont και παράλληλα ανακοινώθηκε η γέννηση του κόμματος ως μία ενωμένη πολιτική δύναμη.

Στην αρχή η ιδεολογία του κόμματος, βρισκόταν στο σύνθημα με το οποίο είχε κατέβει στις Προεδρικές εκλογές του 1856 ο πρώτος υποψήφιος των Ρεπουμπλικάνων John Fremont. Το σύνθημα ήταν το ακόλουθο: «Free labor, free men, free land». Ελεύθερο εμπόριο καθώς οι Ρεπουμπλικάνοι πίστευαν στην ανεξαρτησία των επιχειρηματιών και στην παύση του εμπορίου των δούλων.

Η γενική ιδεολογία που αντιπροσωπεύει το κόμμα των Ρεπουμπλικάνων είναι αυτή του Αμερικάνικου Συντηρητισμού, το οποίο υποστηρίζει την ιδιωτική πρωτοβουλία, το κέρδος, την οικονομική ανάπτυξη, μεγάλες συντάξεις για τους βετεράνους κ.α.

Όπως κάθε κόμμα έτσι και το Ρεπουμπλικανικό χαρακτηρίζεται από κάποιες πτέρυγες που δημιουργήθηκαν σταδιακά από το 1870. Συγκεκριμένα υπάρχουν οι Φιλελεύθεροι Ρεπουμπλικάνοι, οι Προοδευτικοί Ρεπουμπλικάνοι και οι ριζοσπαστικοί (radical) ρεπουμπλικάνοι.

Οι ριζοσπαστικοί (radical) ρεπουμπλικάνοι εμφανίστηκαν από το 1850 μέχρι την ολοκλήρωση της ιδεολογικής συγκρότησης του κόμματος και ήταν εκείνοι που αποτελούσαν τους ηγέτες του. Ήταν αντίθετοι στην πολιτική της ανασυγκρότησης του κράτους που εφάρμοσε ο Lincoln και ο Andrew Johnson.

ήταν να ανοίξει χιλιάδες νέες φάρμες και να κάνει δυνατή τη δημιουργία ενός σιδηρόδρομου. Το πρόβλημα δημιουργήθηκε επειδή ο γερουσιαστής πίστευε στην δημόσια κυριαρχία και συμπεριέλαβε μία διάταξη που άφηνε τους κατοίκους μία περιοχής να αποφασίσουν αν θέλουν ή δεν θέλουν να υπάρχει η σκλαβιά στην περιοχή τους. Το τελικό αποτέλεσμα του νόμου αυτού ήταν ότι χώρισε το έθνος και οδήγησε σε εμφύλιο πόλεμο.

¹³ Τα ιδρυτικά μέλη έδωσαν στο κόμμα το όνομα αυτό για να τιμήσουν τις αξίες του ρεπουμπλικανισμού που διατύπωσε το Ρεπουμπλικανικό κόμμα του Thomas Jefferson. Το όνομα αντιπροσωπεύει τις ιδέες που διατυπώθηκαν το 1776 σχετικά με την εναντίωση στην αριστοκρατία και την διαφθορά.

Μετά την αναδόμηση πολλοί από τους ριζοσπάστες πήγαν μαζί με τους Stalwarts που ήταν υπέρ του κομματικού μηχανισμού (machine policy) και κατά της αναγέννησης των κοινωνικών υπηρεσιών. Η πτέρυγα των Stalwart σταμάτησε την δράση της το 1880. Η πτέρυγα που ήταν εναντίον τους ήταν οι Half Breed, οι οποίοι παρόλο που δεν διαφωνούσαν σε πολλά με τους πρώτους ήταν υπέρ των κοινωνικών υπηρεσιών. Όπως οι Stalwarts έτσι και οι Half Breed διαλύθηκαν την περίοδο του 1880.

Οι φιλελεύθεροι ρεπουμπλικάνοι άρχισαν να δραστηριοποιούνται το 1930 όταν ακόμα οι όροι «συντηρητικός» και «φιλελεύθερος» μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μόνο για όσους υποστήριζαν ή βρίσκονταν απέναντι στην προσπάθεια του New Deal. Οι φιλελεύθεροι λοιπόν ήταν αντίθετοι με την διαφθορά και την αναποτελεσματικότητα μερικών προγραμμάτων του New Deal. Μέχρι το 1960 οι φιλελεύθεροι ρεπουμπλικάνοι αποκαλούνταν πολλές φορές από τον κόσμο και ως Rockefeller Republicans, ενώ οι συντηρητικοί τους αποκαλούσαν Republican in name only (RINO)¹⁴.

Υποστήριζαν την ελεύθερη οικονομική πολιτική, κοινωνικούς σκοπούς, όπως τον γάμο των ομοφυλόφιλων και ήταν ενάντια στην θανατική ποινή και υπέρ του οπλικού ελέγχου. Υποστηρικτές της πτέρυγας αυτής μεταξύ του 1930 – 1970 ήταν ο Fiorello La Guardia, Thomas Dewey, Nelson Rockefeller, Earl Warren, Harold Stassen. Η φιλελεύθερη πτέρυγα του ρεπουμπλικανικού κόμματος σταμάτησε την δράση της το 1980.

Η προοδευτική πτέρυγα του Ρεπουμπλικανικού κόμματος έκανε την εμφάνιση της μεταξύ του 1910 και του 1920. Οι αντιπρόσωποι της είχαν κεντροαριστερές απόψεις στα περισσότερα ζητήματα, καθώς υποστήριζαν την παρέμβαση του κράτους στις επιχειρήσεις, τους εισοδηματικούς φόρους, τον περιορισμό του μεγέθους των επιχειρήσεων, την δημόσια υγεία, την κοινωνική ασφάλιση για τους ηλικιωμένους και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Η πτέρυγα αυτή άρχισε σταδιακά να μικραίνει με τους περισσότερους να κατευθύνονται στο κόμμα των Δημοκρατικών, καθώς και αυτό άρχισε να ακολουθεί μία πορεία προς τα αριστερά την δεκαετία του 1930.

¹⁴ Richard L. Wilson, (2002) American Political Leaders, Infobase Publishing, σελ. 153

Κάποιοι από τους προοδευτικούς ήταν ο Theodore Roosevelt, ο Hiram Johnson, και ο Robert La Follette.

Το κόμμα στην σημερινή εποχή έχει διαμορφώσει τρεις βασικές πτέρυγες που περιλαμβάνουν κάποιες πάγιες θέσεις του. Αυτές οι πτέρυγες είναι η συντηρητική, η μετριοπαθής και η φιλελεύθερη.

Οι συντηρητικοί¹⁵, σαν παράδοση δημιουργήθηκαν ως αντίθεση στην πολιτική που εφάρμοξε το New Deal. Οι περισσότεροι ήταν ως προς την εξωτερική πολιτική απομονωτιστές, και ως προς την οικονομική πολιτική ήταν ενάντια στην υψηλή φορολόγηση και στον κρατικό παρεμβατισμό.

Συγκεκριμένα, η συντηρητική οικονομική πτέρυγα προσπαθούσε να εφαρμόσει μία πολιτική που θα μείωνε τις κρατικές δαπάνες, θα δημιουργούσε εξατομικευμένους λογαριασμούς κοινωνικής ασφάλισης, θα επέκτεινε το ελεύθερο εμπόριο και θα επέβαλλε μείωση του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία. Στην πτέρυγα των συντηρητικών ως προς την οικονομία ανήκουν οι Ron Paul, Ted Cruz, Jeb Bush, Jack Kemp, Mark Sanford, Mitch Daniels.

Οι κοινωνικοί συντηρητικοί υποστηρίζουν τις παραδοσιακές αξίες και τα θρησκευτικά δικαιώματα. Είναι αντίθετοι ως προς τους ομοφυλόφιλους και το γάμο των ομοφυλοφίλων καθώς θεωρούν πως είναι αμαρτία. Ακόμη είναι αντίθετοι ως προς την έκτρωση. Υποστηρίζουν την ύπαρξη ισχυρού στρατού και είναι αντίθετοι στον έλεγχο των όπλων, όπως επίσης και της παράνομης μετανάστευσης και υποστηρίζουν την ισχυρή επιβολή του νόμου. Την συγκεκριμένη πτέρυγα υποστηρίζουν ο George W Bush, Trent Lott, Rick Perry, Michael Novak.

Οι παραδοσιακοί συντηρητικοί είναι υπέρ των επιχειρήσεων, της ισχυρής άμυνας, των πολιτισμικών παραδόσεων, και των παλαιών μεθόδων διδασκαλίας, διότι τις θεωρούν ικανές για να διαμορφώσουν τον χαρακτήρα της νέας γενιάς με τις κατάλληλες αρχές και αξίες. Ιδρύματα που εκφράζουν τους παραδοσιακούς συντηρητικούς είναι το National Humanities Institute, Intercollegiate Studies Institute κλπ

¹⁵ David Reinhard, The Republican Right since 1945 (1983)

Οι νεοσυντηρητικοί είναι υπέρ μίας παρεμβατικής εξωτερικής πολιτικής για να προωθείται η δημοκρατία. Είναι οι πιο ισχυροί υποστηρικτές τους Πολέμου στο Ιράκ και στην ουσία έχουν φέρει στο Ρεπουμπλικανικό κόμμα μία πιο ενεργή και περισσότερο παρεμβατική διεθνή πολιτική. Ακόμη είναι διατεθειμένοι να δράσουν ενωμένοι με άλλα κράτη για ένα ηθικό στόχο όπως για την διάχυση της δημοκρατίας. Υποστηρικτές της πτέρυγας αυτής είναι Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Condoleezza Rice, Paul Wolfowitz, John McCain, Marco Rubio.

Μία άλλη πτέρυγα είναι οι μετριοπαθείς, οι οποίοι είναι οικονομικά συντηρητικοί, φιλελεύθεροι κοινωνικά. Υπάρχουν μέσα σε αυτή την ιδεολογική πτέρυγα και κάποιοι που είναι κοινωνικά συντηρητικοί και οικονομικά φιλελεύθεροι και σε ότι αφορά την εξωτερική πολιτική είναι λιγότερο παρεμβατικοί από τους νεοσυντηρητικούς και δίνουν μεγαλύτερη σημασία σε διεθνείς θεσμούς. Υποστηρικτές της πολιτικής αυτής είναι Mitt Romney, William Milliken, Rob Portman, George Pataki, John McCain.

Η φιλελεύθερη πτέρυγα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος υποστηρίζει την οικονομία των ελεύθερων αγορών, την ελάφρυνση του κοινωνικού ελέγχου, και τέλος ως προς την εξωτερική πολιτική υποστηρίζει την πολιτική της μη επέμβασης. Είναι αντίθετοι στις μεγάλες κρατικές δαπάνες, στους φόρους, αλλά και σε αυτά που πιστεύουν οι κοινωνικοί συντηρητικοί για τους ομοφυλόφιλους και είναι διαχωρισμένοι ως προς την έκτρωση με μερικούς να πιστεύουν πως είναι στοιχείο της προσωπικής ελευθερίας του ανθρώπου και άλλους που πιστεύουν πως η έκτρωση είναι μία πράξη βίας ενάντια σε κάποιον άνθρωπο.

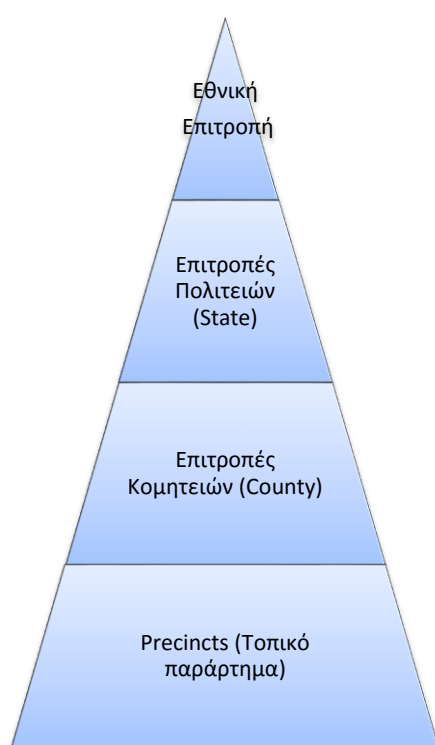
Ως προς την οικονομία θέλουν ελεύθερο διεθνές εμπόριο, την μείωση των αμυντικών δαπανών, την μείωση των φόρων, και του εθνικού χρέους και προσπαθούν να ιδιωτικοποιήσουν κάποιες οικονομικές δραστηριότητες που τις διαχειρίζεται η Κυβέρνηση, με στόχο τη μείωση του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία.

Υποστηρικτές της φιλελεύθερης πτέρυγας του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος είναι ο Rand Paul, Jeff Flake, Justin Amash, Walter Jones Jr, Robert Taft, Ron Paul, Gary Johnson.

1.2 Δομές και λειτουργία του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος

Στις ΗΠΑ η δομή των κομμάτων αποτελείται από τρία επίπεδα, το εθνικό επίπεδο, το επίπεδο των Πολιτειών και το τοπικό επίπεδο που χωρίζεται μεταξύ των κομητειών και των τοπικών παραρτημάτων (precinct). Κάθε επίπεδο έχει λιγότερο ισχυρούς δεσμούς με το άλλο. Αυτό σημαίνει πως συμφωνούν μεταξύ τους στις γενικές κατευθυντήριες γραμμές του κόμματος, αλλά υπάρχει η δυνατότητα σε κάποια επιμέρους ζητήματα το κάθε επίπεδο να διαμορφώνει τις δικές του πολιτικές χωρίς να ξεφεύγει από την γενική ιδεολογία.

Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα¹⁶ αποτελείται στο εθνικό επίπεδο από την εθνική

επιτροπή (NRC), η οποία κατέχει θέση ηγεσίας του κόμματος σε εθνικό επίπεδο και είναι υπεύθυνη για να διαμορφώνει την ιδεολογική πλατφόρμα, την εκλογική στρατηγική και την συγκέντρωση χρημάτων για τις ανάγκες του κόμματος. (fundraising)

Ο Πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής είναι εκείνος που προΐσταται της Επιτροπής, διευθύνει το προσωπικό της Επιτροπής και συντονίζει τις προσπάθειες για συγκέντρωση χρημάτων για το κόμμα.

Κάθε τέσσερα χρόνια η Επιτροπή διοργανώνει το Εθνικό Συνέδριο (NC), το οποίο έχει τις

ακόλουθες αρμοδιότητες:

¹⁶ Στο σχήμα 1 φαίνονται τα επίπεδα οργάνωσης του Ρεπουμπλικανικού κόμματος.

1) Αποδίδει το χρίσμα στον Υποψήφιο του κόμματος για τις προεδρικές εκλογές.

α) Συνήθως τα συνέδρια είναι η τελική διαδικασία επιλογής τους υποψήφιου που θα κατέλθει στις εκλογές. Σήμερα οι πολιτείες επιλέγουν τον υποψήφιο που θέλουν μέσω των primary¹⁷ elections, ενώ η διαδικασία αυτή γίνεται συνήθως πριν το συνέδριο και στην ουσία επιλέγονται εκείνοι που έχουν καταφέρει να νικήσουν στις περισσότερες πολιτείες, καθώς οι εκλογές αυτές είναι ένα πολύ καλό δείγμα της αποδοχής του κόσμου ως προς τον κάθε υποψήφιο. Στο συνέδριο γίνεται η επίσημη έναρξη της καμπάνιας του Προεδρικού Υποψηφίου, στον οποίο το κόμμα έχει δώσει το χρίσμα.

β) Εντός του συνεδρίου δημιουργούνται και οι επιτροπές του κόμματος για τις καμπάνιες, στόχος των οποίων είναι να προωθήσουν τους υποψηφίους του κόμματος για να εκλεγούν σε διάφορα πόστα σε όλα τα επίπεδα της κομματικής οργάνωσης.

γ) Το συνέδριο είναι υπεύθυνο για την δημιουργία της πολιτικής πλατφόρμας του κόμματος, η οποία περιέχει τις βασικές κατευθυντήριες γραμμές για τα διάφορα πολιτικά θέματα.

Στο επίπεδο των πολιτειών υπάρχει μία οργανωτική επιτροπή της κάθε πολιτείας και ένα πολιτειακό συνέδριο το οποίο εκλέγει τον Πρόεδρο και τον Αντιπρόεδρο της επιτροπής της Πολιτείας.

Ακόμη, οι επιτροπές των Πολιτειών εκλέγονται από το Πολιτειακό Συνέδριο του κόμματος και έχουν σαν στόχο τους την εκλογή των υποψηφίων τους σε διάφορα πόστα σε πολιτειακό επίπεδο, καθώς και να επιδιώκουν την εκλογή τους σε διάφορα πόστα στο εθνικό επίπεδο.

Στο τοπικό επίπεδο υπάρχουν τα τοπικά παραρτήματα (precincts) και το επίπεδο των κομητειών. Στο επίπεδο των κομητειών υπάρχει η επιτροπή της κάθε κομητείας, η

¹⁷ Τα primary elections είναι μία διαδικασία που εφαρμόζεται στις ΗΠΑ στις Προεδρικές εκλογές, αλλά και σε διάφορες άλλες εκλογικές διαδικασίες. Η διαδικασία αυτή γίνεται πριν το Εθνικό Συνέδριο σε διάφορες πολιτείες της Αμερικής προκειμένου να ο κάθε υποψήφιος να υπολογίσει τις δυνάμεις του. Υπάρχουν δύο τύπου primary elections οι ανοιχτές και οι κλειστές εκλογικές διαδικασίες.

Στις ανοιχτές διαδικασίες μπορεί κάθε πολίτης που είναι εγγεγραμμένος ψηφοφόρος να ψηφίσει τον υποψήφιο που επιθυμεί, ανεξάρτητα από το κόμμα με το οποίο είναι συνδεδεμένος.

Στις κλειστές διαδικασίες αυτοί που μπορούν να ψηφίσουν είναι τα εγγεγραμμένα μέλη του κόμματος. Κλειστές διαδικασίες έχουν δεκατρείς πολιτείες. (Connecticut, Delaware, Florida, Kentucky, Maine, Nebraska, Nevada, New York, New Mexico, New Jersey, Oklahoma, Pennsylvania, South Dakota.)

οποία αποτελείται από τον αρχηγό του τοπικού παραρτήματος και από τον Πρόεδρο της Επιτροπής, ο οποίος μπορεί να ορίσει και έναν Αντιπρόεδρο.

Ο Πρόεδρος της Επιτροπής της κομητείας συντονίζει την Επιτροπή, ασκεί μεγάλη πολιτική επιρροή στην κομητεία. Συνήθως εκλεγμένοι αξιωματούχοι ζητούν συμβουλές από τους Προέδρους μεγάλων κομητειών σχετικά με ζητήματα που αφορούν την περιοχή τους.

Τα τοπικά και επαρχιακά επίπεδα είναι πολύ σημαντικά στο κόμμα, διότι αυτά έχουν την δυνατότητα να έρχονται σε επαφή με τον κόσμο σε μεγαλύτερο επίπεδο από οποιοδήποτε άλλο αξιωματούχο του κόμματος. Ο Πρόεδρος της επιτροπής της κομητείας και ο αρχηγός του τοπικού παραρτήματος εκλέγονται μέσω της διαδικασίας του primary ballot.

Τέλος, ως προς τα τοπικά παραρτήματα η οργάνωση τους αποτελείται από τον αρχηγό του τοπικού παραρτήματος, ο οποίος συμμετέχει στην οργανωτική επιτροπή της κομητείας που ανήκει η περιοχή του και είναι αυτός που βοηθά εθελοντικά την ημέρα των εκλογών σε διάφορες καμπάνιες που υπάρχουν είτε στην κομητεία είτε στην πολιτεία.

Ακόμη, πολλά τοπικά παραρτήματα μαζί έχουν την δυνατότητα συγκρότησης μίας περιοχής (ward), η οποία μπορεί να εκλέξει μέλη που θα συμμετέχουν εθελοντικά στην επιτροπή της κομητείας.

Εκλογική Βάση

Ιστορικά η εκλογική βάση των Ρεπουμπλικάνων αποτελείται από λευκούς προτεστάντες και Αφροαμερικάνους με το πρώτο υποψήφιο John Fremont να μην έχει καμία ψήφο στο Νότο. Το 1944 ο Προεδρικός υποψήφιος Dewey είχε μόνο ένα 10% των ψήφων στο Νότο.

Το ρεπουμπλικανικό κόμμα είναι παραδοσιακά υπέρ των επιχειρηματιών και έχει μεγάλη υποστήριξη από μία μεγάλη βάση βιομηχανιών μέχρι και μικρών επιχειρήσεων.

Ως προς την ηλικία του εκλογικού κοινού οι ρεπουμπλικάνοι έχουν μεγαλύτερη αποδοχή στις μεγάλες ηλικίες, αλλά και σε ψηφοφόρους με μεγάλο εισόδημα, και στο προσωπικό των ενόπλων δυνάμεων της χώρας.

Ως προς την θρησκεία οι Ρεπουμπλικάνοι έχουν την πλειοψηφία όσων ανήκουν στους προτεστάντες του Βορρά. Από το 1980 πολλοί ευαγγελιστές ψηφίζουν ρεπουμπλικάνους. Σε ότι αφορά τους προτεστάντες υπάρχει μία πτώση στην επιλογή ρεπουμπλικάνων υποψηφίων από το 75% το 1968 στο 55% σε πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις.

Από το 1980 και έπειτα οι πολιτείες που χαρακτηρίζονται ως η βάση του κόμματος (κόκκινες) είναι κυρίως στο Νότο και στην Δύση.

Την μεγαλύτερη πολιτική επιρροή το ρεπουμπλικανικό κόμμα την ασκεί στις πολιτείες της Nebraska, South Dakota, North Dakota, Idaho, Wyoming, Utah, Oklahoma και στο Kansas.

1.3 Οι πολιτικές του ρεπουμπλικανικού κόμματος

Κάθε πολιτικό κόμμα εκπροσωπεί μία συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία και τις επιμέρους πολιτικές πρακτικές που απορρέουν από την ιδεολογία αυτή ανεξάρτητα από τις ιδεολογικές τάσεις που έχουν αναπτύξει, οι οποίες προσθέτουν κάποια επιμέρους στοιχεία στην γενική πολιτική θέση του κόμματος.

Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα αντιπροσωπεύει τον αμερικάνικο συντηρητισμό και έχει διάφορες ιδεολογικές πτέρυγες¹⁸, αντικείμενο των οποίων είναι να προσθέτουν διάφορα στοιχεία στην κεντρική πολιτική ιδεολογία, ώστε το αποτέλεσμα της πολιτικής πλατφόρμας που διαμορφώνεται από το Εθνικό Συνέδριο, να εκφράζει όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη.

Το κόμμα είναι πλήρες μέλος του International Democrat Union (IDU)¹⁹, του Asia Pacific Democrat Union. Ακόμη, είναι υποστηρικτικό μέλος της Alliance of European Conservatives and Reformists (AECR)²⁰.

Οικονομική Πολιτική

«We who live in free market societies believe that growth, prosperity and ultimately human fulfillment, are created from the bottom up, not the government down. Only when the human spirit is allowed to invent and create, only when individuals are given a personal stake in deciding economic policies and benefiting from their success – only then can societies remain economically alive, dynamic, progressive, and free. Trust the people. This is the one irrefutable lesson of the entire postwar period contradicting the notion that rigid government controls are essential to economic development. »- President Ronald Reagan²¹

¹⁸ βλ. ενότητα 1.1

¹⁹ Η IDU στην οποία το ρεπουμπλικανικό κόμμα εισήλθε το 1983 ως ιδρυτικό μέλος (US Vice President George Bush Sr) είναι μία οργάνωση που αποτελείται από κόμματα κεντρώα και κεντροδεξιά που θέλουν να επεκτείνουν το διάλογο για την φιλελεύθερη δημοκρατία, το ελεύθερο εμπόριο, την ιδιωτική πρωτοβουλία και τις ανταγωνιστικές επιχειρηματικές οικονομίες. Πηγή (idu.org/mission)

²⁰ Η AECR είναι μία ένωση των συντηρητικών κομμάτων που πιστεύουν στην ατομική ελευθερία, στην εθνική κυριαρχία, στην κοινοβουλευτική δημοκρατία, στην χαμηλή φορολογία, στο κράτος δικαίου, στο ελεύθερο εμπόριο και στον ανταγωνισμό. Πηγή (<http://www.aecr.eu/members/>)

²¹ Απόφθεγμα του Προέδρου Ρέιγκαν σε σχέση με τις ιδέες που υποστήριζε για την οικονομία. (<https://www.gop.com/issue/economy/>)

Ως προς την οικονομική πολιτική, το ρεπουμπλικανικό κόμμα υποστηρίζει την πρόοδο στην καινοτομία, την δημιουργικότητα και το εμπόριο. Προωθεί την μείωση του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία, την μείωση των κρατικών δαπανών.

Ακόμη, μία θεωρία που είχε εφαρμοστεί κατά την περίοδο της Προεδρίας του Ronald Reagan ήταν ότι οι χαμηλοί εισοδηματικοί φόροι μπορούν να αυξήσουν τον ΑΕΠ και με αυτό τον τρόπο μπορούν να γενικεύσουν το αντίκτυπο αυτό και στην κυβέρνηση προκειμένου να αυξηθεί η ανάπτυξη.

Πιστεύουν πως θα πρέπει να μειωθούν οι φόροι και θεωρούν αναποτελεσματικό το εισοδηματικό φορολογικό σύστημα και είναι αντίθετοι στον φόρο που επιβάλλεται στις κατοικίες.

Σίγουρα θα πρέπει να υπάρχει μέριμνα στο κράτος για να βοηθάει τους φτωχούς, και υποστηρίζουν το να υπάρχουν χορηγίες από τον ιδιωτικό τομέα για αυτόν τον σκοπό, αλλά είναι αντίθετοι σε ένα δημόσιο σύστημα υγειονομικής περίθαλψης.

Εργατικά Συνδικάτα

Οι Ρεπουμπλικάνοι είναι αντίθετοι από το 1920 στην ύπαρξη εργατικών συνδικάτων και το θεωρούν ένα από τα στοιχεία που συμπεριλαμβανόταν στην συμμαχία για το New Deal. Παρά το γεγονός ότι τα συνδικάτα από το 1970 και μετά δεν συμμετέχουν στον ιδιωτικό τομέα, έχουν την δυνατότητα να συμμετέχουν στον δημόσιο τομέα.

Στο επίπεδο των πολιτειών υποστηρίζουν τους εργατικούς νόμους και το δικαίωμα στην εργασία, στοιχείο που κάνει πιο αδύναμη την στάση των συνδικάτων, διότι τα εργατικά δικαιώματα δεν παραβιάζονται. Στο εθνικό επίπεδο οι Ρεπουμπλικάνοι στηρίζουν το νόμο Taft - Harley του 1947²².

²² Ο νόμος Taft – Harley πήρε το όνομα του από τον Γερουσιαστή Taft και τον Hartley, και έχει την δυνατότητα να περιορίζει την επιρροή και τις δραστηριότητες των συνδικάτων. Τον νόμο αυτό δεν τον ήθελε ο Πρόεδρος Truman, ο οποίος έθεσε βέτο αλλά παρόλα αυτά το βέτο ξεπεράστηκε και ο νόμος ψηφίστηκε κανονικά.

Ακόμη, το κόμμα είναι αντίθετο στην αύξηση του κατώτατου μισθού, διότι θεωρεί πως αυτές οι αυξήσεις θα δημιουργήσουν πρόβλημα στις επιχειρήσεις, καθώς θα υποχρεωθούν να προχωρήσουν σε περικοπές προσωπικού και σε μειώσεις μισθών και να αυξήσουν τις τιμές των προϊόντων προκειμένου να αντισταθμίσουν την μείωση του κέρδους.

Περιβάλλον και Ενέργεια

Το κόμμα στον τομέα του περιβάλλοντος είναι υπέρ μίας πολιτικής προστασίας του περιβάλλοντος. Μάλιστα το 1970 ο Πρόεδρος Νίξον ίδρυσε την Υπηρεσία Περιβαλλοντικής Προστασίας (Environmental Protection Agency)²³.

Ως προς την ενέργεια, το κόμμα υποστηρίζει την παραγωγή από τις κύριες φυσικές πηγές που διαθέτουν οι ΗΠΑ προκειμένου να μην εξαρτώνται από άλλα κράτη, αλλά και την εγχώρια παραγωγή ενέργειας από καθαρό άνθρακα και υδροηλεκτρική ενέργεια, καθώς και την ηλιακή, αιολική, γεωθερμική και την πυρηνική ενέργεια.

Υποστηρίζονται ακόμα από τους Ρεπουμπλικάνους οι γεωτρήσεις πετρελαίου και φυσικού αερίου πάντα με ένα τρόπο που δεν θα βλάπτει το περιβάλλον και δεν θα το διαταράζει.

Κοινωνική Πολιτική

Στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής το κόμμα διαθέτει πολιτικές του κοινωνικού συντηρητισμού και μερικές που ανήκουν στον κεντρώο και φιλελεύθερο χώρο.

Συγκεκριμένα για τις εκτρώσεις, είναι αντίθετοι σε αυτές λόγω της προστασίας μίας ζωής, εκτός από άλλες ιδιάζουσες περιπτώσεις.

Στα ζητήματα της οπλοκατοχής, οι Ρεπουμπλικάνοι είναι υπέρ των δικαιωμάτων κτήσης όπλων και είναι αντίθετοι στους νόμους που έχουν ως στόχο τους την ρύθμιση των δικαιωμάτων για τα όπλα.

²³ Η υπηρεσία αυτή ιδρύθηκε με στόχο να προστατεύσει την υγεία και το περιβάλλον. Σκοπός της είναι να δημιουργηθούν οι κατάλληλοι νόμοι που θα βοηθούν στην προστασία του περιβάλλοντος και να γίνουν εθνικές προσπάθειες προκειμένου να μειωθεί το περιβαλλοντικό ρίσκο, και έχει ως στόχο την συμμετοχή των ΗΠΑ σε διάφορες οργανώσεις για να επιτευχθεί η προστασία του περιβάλλοντος σε παγκόσμια κλίμακα. (Πηγή www2.epa.gov)

Ως προς την εκπαίδευση, είναι αντίθετοι στα σχολεία του δημοσίου τομέα και στα συνδικάτα των καθηγητών, και επιμένουν σε ένα σύστημα αξιολόγησης στα σχολεία του δημόσιου τομέα.

Ως προς τα ναρκωτικά είναι κατά της νομοθέτησης των ναρκωτικών, διότι θεωρούν πως η χρήση ναρκωτικών είναι ανήθικη και λανθασμένη, αλλά και ότι η χώρα θα πρέπει να αναπτύξει μηχανισμούς ικανούς να προστατεύσουν τους πολίτες της από την χρήση ναρκωτικών.

Εξωτερική Πολιτική

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής, οι Ρεπουμπλικάνοι το 1920 υποστήριξαν τον παγκόσμιο αφοπλισμό και την μη ύπαρξη μίας ακόμα κούρσας εξοπλισμών. Το 1930 κινήθηκαν προς τον απομονωτισμό.

Στην εποχή του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου το κόμμα δεν ήθελε συμμετοχή έως ότου το 1941 συνέβη η Ιαπωνική επίθεση στο Περλ Χάρμπορ. Μετά από αυτή την πράξη, οι ΗΠΑ συμμετείχαν στο πόλεμο και μάλιστα με επιτυχία.

Μέχρι το 1945, η πτέρυγα των διεθνιστών αναδύθηκε και έγινε κυρίαρχη ως ιδεολογία μέσα στο κόμμα υποστηρίζοντας μία πιο επεμβατική πολιτική και τις πολιτικές του Ψυχρού Πολέμου όπως το Δόγμα Τρούμαν, το Σχέδιο Μάρσαλ και αργότερα την ίδρυση του NATO.

Την δεκαετία του 1980 οι επεμβατικές νεοσυντηρητικές πολιτικές είχαν αρχίσει να έχουν μεγάλη επιρροή στο κόμμα και αυτό γινόταν με στόχο την προώθηση της δημοκρατίας και την προώθηση του εθνικού συμφέροντος των ΗΠΑ, ακόμα και με την χρήση στρατιωτικής ισχύος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

Η εξωτερική πολιτική των Ρεπουμπλικάνων Προέδρων της περιόδου

(1861-1989)

Σε όλα τα κόμματα, σε οποιοδήποτε πολιτικό σύστημα και αν εξετάσουμε αυτοί που διαμορφώνουν την πολιτική είναι οι ηγέτες των κομμάτων, κυρίως δε όταν αυτό βρίσκεται στην εξουσία. Πολλές φορές ο ηγέτης είναι εκείνος που επηρεάζει τις επιμέρους πολιτικές του κόμματος, όταν κυβερνάει, χωρίς βέβαια να παραβιάζει τις κεντρικές ιδεολογικές θέσεις του.

Είναι, λοιπόν, σημαντικό να εξεταστεί με ποιον τρόπο οι Πρόεδροι της περιόδου επηρέασαν τις επιμέρους θέσεις της εξωτερικής πολιτικής του κόμματος.

2.1 Abraham Lincoln (1861-1865)

Ο Λίνκολν εξελέγη Πρόεδρος των ΗΠΑ στις εκλογές του 1860²⁴ και ανέλαβε τα καθήκοντα του τον Μάρτιο του 1861 και παρόλο που κατάφερε να επανεκλεγεί, δολοφονήθηκε, ένα μήνα μετά την έναρξη της δεύτερης θητείας του, τον Απρίλιο του 1865.

Ο Πρόεδρος Λίνκολν από την αρχή της θητείας του είχε να αντιμετωπίσει μία πολύ σημαντική απειλή για την μετέπειτα εξέλιξη των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, η οποία ήταν το ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου μεταξύ της Ένωσης (Union) και της Συνομοσπονδίας (Confederacy²⁵).

²⁴ βλ. παράρτημα για την διαμόρφωση του χάρτη μετά τις εκλογές 1860. Οι περισσότεροι ψήφοι του προέρχονταν από το Βορά.

²⁵ Τα συνομόσπονδα κρατίδια της Αμερικής (CSA) ήταν μία μη αναγνωρισμένη ομοσπονδία από αποσχισμένα από την Ένωση κράτη του Νότου, η οποία υπήρξε από το 1861-1865. Στην ουσία αποτελείτο από επτά πολιτείες του Νότου που επιτρεπόταν η δουλεία. (Τα επτά κράτη ήταν South Carolina, Texas, Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana και έπειτα προστέθηκαν και άλλα τέσσερα κράτη του Νότου Virginia, Arkansas, North Carolina, Tennessee.)

Τα επτά κράτη που ξεκίνησαν την Συνομοσπονδία αποσχίστηκαν από την Ένωση και δημιούργησαν την δικιά τους Κυβέρνηση τον Φεβρουάριο του 1861 ένα μήνα πριν ο Λίνκολν ορκιστεί Πρόεδρος των ΗΠΑ, αλλά η κυβέρνηση αυτή θεωρήθηκε παράνομη, από την Ένωση.

Η στρατηγική του Λίνκολν ήταν να μην αναγνωριστεί η Συνομοσπονδία από καμία ξένη δύναμη ως ανεξάρτητο κράτος, ενώ η στρατηγική της Συνομοσπονδίας ήταν να αναγνωριστεί ως ανεξάρτητο κράτος από την Βρετανία και από την Γαλλία ως ανεξάρτητο κράτος προκειμένου να μπορούν τα δύο αυτά κράτη να επέμβουν στρατιωτικά. Αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να επιτευχθεί λόγω εμπορικών και οικονομικών σχέσεων δεδομένου ότι η κλωστοϋφαντουργία της Αγγλίας βασιζόταν στο βαμβάκι που προερχόταν από το Νότο.

Τον Απρίλιο του 1861 ξεκίνησε ο Εμφύλιος Πόλεμος με την επίθεση της Συνομοσπονδίας στο Fort Sumter, το οποίο ήταν ένα οχυρό που διατηρούσε η Ένωση στην Νότια Καρολίνα. Η Συνομοσπονδία έπεσε μετά από σκληρή μάχη το 1865 χωρίς να έχει αναγνωριστεί ως ανεξάρτητο κράτος από κανένα ξένο κράτος. Η μόνη κίνηση προς αυτήν την κατεύθυνση ερχόταν από την Αγγλία, η οποία αναγνώρισε ότι η Συνομοσπονδία βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση²⁶, αλλά παρόλα αυτά δεν την αναγνώρισαν ως ανεξάρτητο κράτος.

Ο χαρακτηρισμός που έδωσε η Βρετανία στην συνομοσπονδία, βάσει του διεθνούς δικαίου²⁷, έδινε στην τελευταία το δικαίωμα να συνάπτει δάνεια και να αγοράζει εξοπλισμό από ουδέτερα έθνη. Με αυτό τον τρόπο επετράπη στην Αγγλία η δυνατότητα να παρέχει ασφαλή λιμάνια, τόσο για τα εμπορικά, όσο και για τα πολεμικά πλοία και της Ένωσης και της Συνομοσπονδίας.

Αξίζει να αναφερθεί, ότι άλλο ένα προνόμιο που είχε η Συνομοσπονδία ήταν, ότι πλέον το Αγγλικό Κοινοβούλιο διέθετε το δικαίωμα συζήτησης και τελικής απόφασης σχετικά με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα που θα είχε η παρέμβαση της χώρας, για να επιλυθεί το ζήτημα..

.

²⁶ Η Βασίλισσα Βικτώρια υπέγραψε μία διακήρυξη ουδετερότητας σχετικά με τον Εμφύλιο, κάτι που αναγνώριζε την πολεμική κατάσταση που εκτυλισσόταν στο Νότο και με αυτόν τον τρόπο η συνομοσπονδία έλαβε κάποια προνόμια.

²⁷ Το διεθνές δίκαιο υπογράφηκε από τα ευρωπαϊκά έθνη το 1856 μετά τον Κριμαϊκό Πόλεμο.

Τον Νοέμβριο του 1861 δημιουργήθηκε το Trent Affair²⁸, το οποίο ήταν ένα διπλωματικό επεισόδιο μεταξύ της Ένωσης και της Βρετανίας, το οποίο ο Λίνκολν κατάφερε να το αντιμετωπίσει άμεσα μέσω της αποκήρυξης των πράξεων του καπετάνιου του αμερικανικού πλοίου και αργότερα μέσω της Διακήρυξης της Χειραφέτησης.

Ο Πρόεδρος Λίνκολν το 1862 προσπάθησε μέσω της Διακήρυξης να χρησιμοποιήσει την ελευθερία των σκλάβων ως ένα μέτρο για να χάσουν την δύναμη τους οι επαναστάτες καταστρέφοντας την οικονομική βάση της ηγετικής τους τάξης. Τον Σεπτέμβριο του 1862 ανακοινώθηκε η Διακήρυξη της Χειραφέτησης και τέθηκε σε ισχύ την 1^η Ιανουαρίου 1863.

Η Διακήρυξη της Χειραφέτησης (Emancipation Proclamation)²⁹ ήταν μία προεδρική διακήρυξη και μία εκτελεστική διαταγή που τέθηκε σε ισχύ το 1863. Η λειτουργία της ήταν η αλλαγή της νομικής κατάστασης 3 εκατομμυρίων ανθρώπων από «σκλάβος» σε «ελεύθερος». Η πρακτική του εφαρμογή ήταν ότι αν ένας σκλάβος κατάφερνε να ξεφύγει από τον έλεγχο της Συνομοσπονδίας, ο σκλάβος γινόταν νομικά ελεύθερος.

Η Διακήρυξη αυτή είχε εφαρμογή μόνο σε όσες πολιτείες βρίσκονταν σε επανάσταση, καθώς τέθηκε σε ισχύ με βάση τις αρμοδιότητες που έχει ο Πρόεδρος σε κατάσταση πολέμου³⁰, οπότε δεν ίσχυε σε πολιτείες που δεν είχαν τεθεί εντός της επανάστασης.

Το διεθνές αντίκτυπο της Διακήρυξης ήταν ότι ο Λίνκολν κατάφερε να υποστηρίξει από όλη την διεθνή κοινή γνώμη, πράγμα που σήμαινε πως η Συνομοσπονδία έχασε κάθε ευκαιρία να αναγνωριστεί από το οποιοδήποτε ξένο κράτος. Μάλιστα η κοινή

²⁸ Η υπόθεση Trent έγινε τον Νοέμβριο του 1861 όταν το πλοίο της Ένωσης USS San Jacinto με καπετάνιο τον Charles Wilkes διέκοψε την πορεία του Βρετανικού πλοίου Τρεντ, διότι μετέφερε δύο διπλωμάτες της Συνομοσπονδίας τον James Mason και τον John Slidell, οι οποίοι πήγαιναν διαπραγματευτούν προκειμένου να αναγνωριστεί η Συνομοσπονδία ως ανεξάρτητο κράτος. Η προσωρινή λύση δόθηκε από τον Πρόεδρο Λίνκολν όταν αποκήρυξε τις πράξεις του καπετάνιου Wilkes με αποτέλεσμα οι δύο απεσταλμένοι της συνομοσπονδίας να συνεχίσουν το ταξίδι τους χωρίς όμως να πετύχουν τον στόχο της αναγνώρισης.

²⁹ βλ. παράρτημα για τον χάρτη των πολιτειών που επηρέαζε η Διακήρυξη

³⁰ Σε κατάσταση πολέμου, ο Πρόεδρος έχει τις αρμοδιότητες του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων βάσει του Αμερικανικού Συντάγματος. (Άρθρο 2 τομέας 2)

γνώμη της Βρετανίας δεν ήθελε να υποστηριχτεί η δουλεία, αλλά παρόλα αυτά οι βρετανικές επιχειρήσεις συνέχισαν να φτιάχνουν υλικά για το Νότο.

Με την κίνηση αυτή ο Λίνκολν κατάφερε να σταματήσει τις εντάσεις που είχαν δημιουργηθεί εκείνη την εποχή με διάφορα ευρωπαϊκά κράτη και να ανακόψει κάθε προσπάθεια της Συνομοσπονδίας για διεθνή υποστήριξη για να επιτύχει τους στόχους της, με αποτέλεσμα ο Εμφύλιος Πόλεμος να λήξει το 1865 μετά από πάρα πολλές μάχες.

2.2 Ulysses Grant (1868-1877)

Ο Grant εξελέγη Πρόεδρος των ΗΠΑ το 1868, ενώ η θητεία του διήρκεσε μέχρι το 1877. Υπηρέτησε ως στρατηγός κοντά στον Λίνκολν προσπαθώντας να κατευθύνει τον στρατό της Ένωσης ενάντια στην Συνομοσπονδία. Στην περίοδο που ήταν Πρόεδρος εφάρμοσε την αναδόμηση του κράτους και προσπάθησε να υποστηρίξει την οικονομική ανάπτυξη σε όλο το έθνος.

Οι ΗΠΑ διένυαν μία περίοδο εσωστρέφειας προκειμένου να μπορέσουν να καταφέρουν την αναδόμηση του κράτους και την εθνική ενότητα, η οποία είχε διαρραγεί λόγω της εμφύλιας διαμάχης. Παρόλα αυτά υπήρχαν κάποια ανοιχτά μέτωπα τα οποία ο Πρόεδρος Γκραντ προσπάθησε να επιλύσει με αποτέλεσμα να καταγράψει, τόσο αποτυχίες, όσο και επιτυχίες.

Στην εξωτερική πολιτική, ο Γκραντ και ο Υπουργός Εξωτερικών Hamilton Fish επικέντρωσαν το ενδιαφέρον τους στην περιοχή της Καραϊβικής. Το 1868 Κουβανοί επαναστάτες ξεκίνησαν μία εκστρατεία εναντίον της Ισπανίας προκειμένου να μπορέσουν να επιτύχουν την ανεξαρτησία τους.

Ενώ η αμερικανική κοινή γνώμη ήθελε την παρέμβαση των ΗΠΑ στο ζήτημα αυτό ο Πρόεδρος Γκραντ θεώρησε πως η χώρα μετά από τα τραγικά συμβάντα του Εμφύλιου Πολέμου, δεν έπρεπε να εμπλακεί σε ένα πόλεμο με την Ισπανία. Πέρα από αυτό το Κογκρέσο προσπάθησε να περάσει ένα ψήφισμα που θα αναγνώριζε την μάχη των Κουβανών επαναστατών ενάντια στην Ισπανία, αλλά ο Γκραντ επαναβεβαίωσε την θέση της διοίκησης στο ζήτημα αυτό, με αποτέλεσμα το ψήφισμα να καταψηφιστεί.

Η διοίκηση προσπάθησε να διαπραγματευτεί με την Ισπανία για να αποκτήσει την Κούβα, αλλά οι συνομιλίες απέτυχαν. Το αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής του

Προέδρου είναι ότι η Ισπανία επαναβεβαίωσε τον έλεγχο της στο νησί και η Αμερική δεν κατάφερε να κάνει κάτι για αυτήν την κατάσταση. Μία από της πιο αποτυχημένες πρωτοβουλίες του Προέδρου σχετικά με την εξωτερική πολιτική ήταν το ζήτημα που είχε ανακύψει με το Santo Domingo³¹.

Για πολλά χρόνια το Ναυτικό των ΗΠΑ ήθελε μία βάση στην περιοχή της Καραϊβικής προκειμένου να στεγάσει τις επιχειρήσεις του. Το Santo Domingo διέθετε ένα κατάλληλο κόλπο για να βοηθήσει σε αυτό το αίτημα και η Κυβέρνηση του έδειχνε ενδιαφέρον να προσαρτηθεί από την Αμερική.

Όπως ήταν εύλογο και ο Πρόεδρος ενδιαφερόταν και για το νησί αυτό, διότι μπορούσε να λύσει άλλο ένα πρόβλημα, που δεν ήταν άλλο από τους μαύρους που ήταν αναγκασμένοι να ζουν στο Νότο και να βιώνουν το ρατσισμό. Θα τους έδινε την ευκαιρία να συνεχίσουν της ζωή τους σε ένα άλλο μέρος που δεν θα αντιμετωπίζονται κατά αυτό τον τρόπο.

Όμως, ο Υπουργός Εξωτερικών δεν συμφωνούσε με το ενδεχόμενο της προσάρτησης του νησιού, αλλά συμφώνησε να στείλει την ιδιαίτερα γραμματέα του Προέδρου προκειμένου να αξιολογήσει την κατάσταση.

Όταν εκείνη γύρισε με μία θετική αξιολόγηση του νησιού και των δυνατοτήτων του ο Γκραντ επικοινωνήσε άμεσα με τον Γερουσιαστή και Πρόεδρο της επιτροπής εξωτερικών υποθέσεων Charles Sumner, για να εξασφαλίσει την υποστήριξη του.

Όταν ο Πρόεδρος πήγε να περάσει από την Γερουσία την συνθήκη το 1870, ο Γερουσιαστής απέσυρε την υποστήριξη του με αποτέλεσμα η συνθήκη να μην καταφέρει να περάσει από την Γερουσία.

Αλλά, ο Πρόεδρος έκανε και μία άλλη κίνηση πείθοντας αρκετούς βουλευτές και γερουσιαστές να δημιουργηθεί μία επιτροπή που θα είχε ως στόχο να αξιολογήσει την κατάσταση. Αλλά και αυτή η κίνηση ήταν αποτυχημένη, διότι ενώ η επιτροπή είχε θετικά αξιολογήσει το ενδεχόμενο της προσάρτησης, η κοινή γνώμη στράφηκε ενάντια στην συνθήκη με αποτέλεσμα το θέμα να σταματήσει σε αυτό το σημείο.

³¹ Σήμερα είναι γνωστό και ως Dominican Republic.

Τέλος, μία άλλη υπόθεση που κλήθηκε να αντιμετωπίσει ο Γκραντ κατά την διάρκεια της θητείας του ήταν η υπόθεση των αιτημάτων της Αλαμπάμα.³²

Όπως έχει αναφερθεί και παραπάνω, η Βρετανία κατά την διάρκεια του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου είχε κηρύξει την ουδετερότητα της, αλλά μερικοί από τους Βρετανούς που είχαν ενδιαφέρον για το βαμβάκι του Νότου, συνέχισαν να βοηθούν την Συνομοσπονδία. Συγκεκριμένα, οι βρετανικές επιχειρήσεις έφτιαχναν πολεμικά πλοία για την Συνομοσπονδία, τα οποία η τελευταία τα χρησιμοποιούσε για να διακόπτει την ναυτιλία των Βόρειων.

Μετά το τέλος του πολέμου η Αμερική υποστήριξε ότι η Βρετανία όφειλε αποζημιώσεις για την διατάραξη της ναυτιλίας που είχε ως επακόλουθο την παράταση της διάρκειας του πολέμου και τέλος την παραβίαση της διακήρυξης της ουδετερότητας της. Τα αιτήματα αυτά είναι γνωστά ως τα αιτήματα της Αλαμπάμα και είχαν ως αποτέλεσμα την δημιουργία προβλημάτων σε ότι αφορά τις σχέσεις της Αμερικής και της Βρετανίας.

Ο Υπουργός Εξωτερικών γνωρίζοντας την υπόθεση αυτή έπεισε τον Πρόεδρο για την σημασία της βελτίωσης των σχέσεων μεταξύ της Αμερικής και της Βρετανίας και ο Πρόεδρος τον άφησε να χειριστεί τις διαπραγματεύσεις για να λυθεί το ζήτημα της Αλαμπάμα μαζί με άλλα θέματα.

Με αυτόν τον τρόπο, δημιουργήθηκε μία Μικτή Επιτροπή στην Ουάσινγκτον το 1871 μεταξύ Καναδών, Αμερικανών και Βρετανών διαπραγματευτών προκειμένου να λύσουν τα ζητήματα που τους απασχολούσαν. Η Επιτροπή κατάφερε να βρει λύση στα περισσότερα προβλήματα και παρέπεμψε στην Διεθνή Διαιτησία το ζήτημα των αιτημάτων της Αλαμπάμα.

Η Γερουσία πέρασε την συμφωνηθείσα Συνθήκη της Ουάσινγκτον, η οποία ανέφερε πως η Βρετανία χρωστά στην Αμερική το ποσό των 15,5 εκατομμυρίων \$. Πέρα από το γεγονός πως η Συνθήκη του 1872 ήταν προς το συμφέρον των ΗΠΑ, έγιναν τα πρώτα βήματα για να βελτιωθούν οι σχέσεις μεταξύ ΗΠΑ και Βρετανίας και φυσικά

³² Η αναφορά γίνεται για τα πλοία όπως το CSS Alabama, που φτιάχτηκε για λογαριασμό των συνομοσπονδων κρατιδίων από την Βρετανία κατά την διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου.

αυτή η συμφωνία ήταν ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της Διοίκησης του Προέδρου Γκραντ.

2.3 Rutherford Hayes (1877-1881)

Ο Rutherford Hayes ήταν ο 19^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ προσπάθησε να συμβιβάσει τα μέρη που είχαν διαφωνίες μετά την περίοδο του Εμφυλίου Πολέμου και της περιόδου Αναδόμησης.

Στις εκλογές του 1876 εξελέγη Πρόεδρος με ένα περίεργο για την εποχή τρόπο. Ο Δημοκρατικός αντίπαλος του Samuel Tilden είχε νικήσει στην ψήφο των πολιτών με (50,9% έναντι 47,9%), αλλά στην ψήφο των εκλεκτόρων ο μετέπειτα Πρόεδρος είχε καταφέρει να προηγηθεί με 185 ψήφους έναντι 184 ψήφων και τότε έγινε ο Συμβιβασμός του 1877³³.

Ο Συμβιβασμός του 1877³⁴, έγινε όταν οι Δημοκρατικοί συναίνεσαν στην εκλογή του, με αντάλλαγμα ο Πρόεδρος να σταματήσει όλες τις προσπάθειες παρέμβασης του Στρατού στα πολιτικά πράγματα των Νοτίων. Με αυτόν τον τρόπο, ο Πρόεδρος Γκραντ απέσυρε τα στρατεύματα από την Φλόριντα, ενώ ο Hayes απέσυρε τα εναπομείναντα στρατεύματα από την Νότια Καρολίνα και την Λουιζιάνα.

Ως προς την εξωτερική πολιτική κατά την διάρκεια της διοίκησης του Hayes, οι ΗΠΑ είχαν προβλήματα με κάποιες κυβερνήσεις στο εξωτερικό άρχισε να διαμορφώνεται και να εφαρμόζεται μία ιμπεριαλιστική πολιτική.

Σχέσεις με Μεξικό και Κίνα

Τρεις μήνες μετά την ορκωμοσία του, και συγκεκριμένα την 1^η Ιουνίου 1877, ο Πρόεδρος διέταξε το στρατό να καταλάβει την «ουδέτερη ζώνη» στα σύνορα ΗΠΑ και Μεξικού προκειμένου να αποφευχθεί μία πιθανή απόπειρα εισβολής στο έδαφος

³³ Stephen Jones – Freedman Eric, Presidents and Black America, CQ Press p.218 “In an eleventh hour compromise between party leaders – considered the “Great Betrayal” by many blacks and southern Republicans”

³⁴ Ο Συμβιβασμός του 1877 ήταν μία ανεπίσημη συμφωνία που έγινε λόγω του αμφισβητήσιμου αποτελέσματος των εκλογών του 1876, με αντάλλαγμα να αποσύρει ο Πρόεδρος τα ομοσπονδιακά στρατεύματα από το Νότο. Ο συμβιβασμός έγινε επειδή οι Δημοκρατικοί είχαν τον έλεγχο της Βουλής των Αντιπροσώπων με αποτέλεσμα να έχουν την δυνατότητα να φτιάξουν μία Επιτροπή από 15 άτομα (5 βουλευτές, 5 γερουσιαστές και 5 δικαστές του Ανώτατου Δικαστηρίου) προκειμένου να διαθέσουν τις 20 εκλεκτορικές ψήφους που μπορούσαν να κρίνουν το αποτέλεσμα και αυτές ήταν από την Φλόριντα, το Όρεγκον την Λουιζιάνα και την Νότια Καρολίνα και έπειτα το Κογκρέσο να ενέκρινε την απόφαση αυτή.

των ΗΠΑ. Ο Porfirio Diaz, ο οποίος είχε γίνει ένα μήνα νωρίτερα Πρόεδρος στο Μεξικό διαμαρτυρήθηκε και έστειλε στρατό στα σύνορα του, για να διαφυλάξει την Μεξικάνικη κυριαρχία.

Πέρα από αυτά, ο Ντιάζ συμφώνησε να διατηρεί τις ζώνες με τα αμερικανικά στρατεύματα μετά από αρκετές συνομιλίες μεταξύ των δύο Προέδρων. Παρόλα αυτά το Μεξικό δεν αποκατέστησε την τάξη στα σύνορα του παρά μόνο μετά από τρία χρόνια. Όταν σταμάτησαν οι επιδρομές, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, στις 24 Φεβρουαρίου 1880 ανέστειλε την εντολή του 1877, με την οποία ο στρατός είχε την δυνατότητα να ακολουθεί τους παράνομους μέσα στο Μεξικό.

Η Συνθήκη του Burlingame το 1868 με την Κίνα επέτρεπε την απεριόριστη Κινέζικη μετανάστευση στις ΗΠΑ. Οι κινέζοι έμποροι μετανάστευαν στην Καλιφόρνια από το 1849, αρχικά εργαζόμενοι στα ορυχεία χρυσού, στην κατασκευή σιδηροδρόμων³⁵, και στην γεωργία και κατόπιν μετακινήθηκαν απασχολούμενοι σε αστικές εργασίες σε εργοστάσια, σε πλυντήρια και ως οικιακοί βοηθοί.

Με την ολοκλήρωση του διηπειρωτικού σιδηροδρόμου και την ροή των φθηνά παραγόμενων αγαθών από την Ανατολή, οι κατασκευαστές στην Καλιφόρνια μείωσαν το κόστος με το να προσλαμβάνουν τους Κινέζους με χαμηλούς μισθούς. Η εχθρότητα των λευκών εργατών προς τους Κινέζους εργάτες εντάθηκε κατά την διάρκεια της κρίσης του 1873.

Η μεγάλη απεργία του 1877 ενέπνευσε την δημιουργία πολλών αντί Κινέζικων διαδηλώσεων στο Σαν Φρανσίσκο και την δημιουργία πολλών εξελίξεων στο πολιτικό σύστημα μέχρι το 1878. Στη Συνταγματική Συνέλευση της Καλιφόρνια το 1878, εξασφαλίστηκαν άρθρα που δεν επέτρεπαν στους Κινέζους να ψηφίζουν και να δουλεύουν σε διάφορα κρατικά έργα, τόσο σε πολιτειακό, όσο και σε τοπικό επίπεδο.

Όπως ήταν φυσικό, τα άρθρα αυτά παραβίαζαν το ομοσπονδιακό Σύνταγμα και επρόκειτο να ακυρωθούν από τα ομοσπονδιακά δικαστήρια. Ο νομοθέτης απάντησε σε αυτά με ένα νομοσχέδιο που απαγόρευε τα εισερχόμενα πλοία να μεταφέρουν περισσότερους από 15 Κινέζους επιβάτες, πράγμα που παραβίαζε την Συνθήκη του

³⁵ Ο Κεντρικός Σιδηρόδρομος (Central Pacific Railroad) απασχολούσε 10000 άτομα μόνο την περίοδο 1866-1869

Burlingame, η οποία επέτρεπε την μετανάστευση των Κινέζων στις ΗΠΑ και των Αμερικάνων στις ΗΠΑ.

Ο Πρόεδρος Hayes βλέποντας όλα αυτά που βρίσκονταν σε εξέλιξη στην πολιτεία της Καλιφόρνιας έθεσε βέτο στο νόμο την 1^η Μαρτίου του 1878.

Ο Πρόεδρος απάντησε και στο ζήτημα της Δυτικής Ακτής. Πίστευε πως είναι καλύτερο να αποθαρρύνει και όχι να απαγορεύσει την εισροή της Κινέζικης εργασίας και ήθελε να κάνει διαπραγματεύσεις με την Κίνα προκειμένου να τροποποιήσει την Συνθήκη του Burlingame.

Έτσι, ο Πρόεδρος όρισε μία επιτροπή για να αναλάβει την δημιουργία τροποποιήσεων στην συνθήκη και έως τις 17 Νοεμβρίου του 1880 είχε καταφέρει να υπογράψει συμβάσεις και για την μετανάστευση και για το εμπόριο με την Κίνα.

Η Συνθήκη για την μετανάστευση επέτρεψε στις ΗΠΑ να ρυθμίσουν, να οριοθετήσουν και να αναστείλουν, αλλά όχι να απαγορεύσουν την έλευση των Κινέζων εμπορών. Η Συνθήκη του εμπορίου απαγόρευε την εξαγωγή οπίου σε κάθε χώρα από τις συμβαλλόμενες. Αυτές οι συνθήκες επικυρώθηκαν το 1881 μετά την λήξη της θητείας του Προέδρου Hayes.

Το 1882 μετά από την προσπάθεια του Κογκρέσου να αναστείλει την κινέζικη μετανάστευση για 20 χρόνια και μετά από διαπραγματεύσεις κατάφεραν να συμφωνήσουν στην αναστολή της μετανάστευσης για 10 χρόνια.

Το ζήτημα της Υπερωκεάνιας διαδρομής

Μέσα στην θητεία του Προέδρου Hayes, και συγκεκριμένα το 1879 ανανεώθηκαν τα σενάρια που ήθελαν την σύνδεση του Ατλαντικού και του Ειρηνικού ωκεανού μέσω του Μεξικού, της Νικαράγουα και του Παναμά.

Τον Μάιο 1879 το Διεθνές Συνέδριο του Υπερωκεάνιου καναλιού που έλαβε μέρος στο Παρίσι ο Ferdinand de Lesseps, δημιουργός της διώρυγας του Σουέζ, πρότεινε το να χτιστεί μία διώρυγα στο Παναμά μέχρι το 1892 με 240 εκατομμύρια δολάρια.

Από την άλλη πλευρά, ο Aniceto Garcia Menocal, ο οποίος ήταν Αμερικάνος αξιωματούχος του ναυτικού, πρότεινε μία διώρυγα στην Νικαράγουα, καθώς λόγω του ταξιδιού του στην διαδρομή θεώρησε πως μία διώρυγα στο θαλάσσιο επίπεδο

ήταν αδύνατη. Παρόλα αυτά στο συνέδριο αποφασίστηκε να προχωρήσει η πρώτη ιδέα για κατασκευή μίας θαλασσίου επιπέδου διώρυγας στο Παναμά.

Τα σχέδια και οι δραστηριότητες του De Lesseps απασχολούσαν τον Hayes. Ο Πρόεδρος προβληματιζόταν, τόσο για την δημιουργία μίας μη Αμερικάνικης υπερκεάνιας διώρυγας, όσο και για το γεγονός ότι ήταν ένα Γαλλικό έργο.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί πως περίπου μία δεκαετία πριν ο Ναπολέων είχε προσπαθήσει να κάνει αυτοκράτορα του Μεξικού τον Maximilian. Ο Hayes κατέληξε στο συμπέρασμα πως θα έπρεπε η διώρυγα να είναι υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ, διαφορετικά θεωρούσε λανθασμένη την δημιουργία του έργου αυτού.

Στο μεταξύ ο Lesseps, μετά το τέλος της περιοδείας του στον Παναμά επισκέφθηκε τις ΗΠΑ, όπου έγινε δεκτός, τόσο από τον Πρόεδρο, όσο και από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής των Αντιπροσώπων. Ακόμη, η γαλλική κυβέρνηση είχε διαβεβαιώσει νωρίτερα τον Αμερικανό Πρόεδρο ότι η πρόταση του Lesseps είναι ιδιωτική πρωτοβουλία και πως δεν είχε καμία ανάμειξη.

Αλλά ο Πρόεδρος επέμενε πως στόχος του ήταν ένα κανάλι σαν και αυτό να είναι κάτω από τον αμερικανικό έλεγχο. Επιπλέον, ο Πρόεδρος προειδοποίησε τους ευρωπαίους πως σε περίπτωση που υπάρξει κάποιο πρόβλημα οι ΗΠΑ θα πρέπει να δράσουν προκειμένου να προστατέψουν τα εθνικά τους δικαιώματα και να διατηρήσουν τα δικαιώματα αυτών που το ιδιωτικό τους κεφάλαιο έχει χρησιμοποιηθεί για το έργο.

Οι Αμερικανοί επιχειρηματίες δεν εντυπωσιάστηκαν τελικώς από την προσπάθεια του Lesseps, διότι κάποιοι αποθαρρύνθηκαν από την στάση του Προέδρου, ενώ άλλοι είχαν επίγνωση σχετικά με το μηχανικό σφάλμα που υπήρχε σε μία θαλάσσια διώρυγα στην περιοχή του Παναμά.

Ο Γάλλος πέρα από αυτές τις αντιδράσεις συνέχισε να ισχυρίζεται πως η πολιτική του Hayes εγγυόταν την ασφάλεια της προτεινόμενης από την αμερικανική Κυβέρνηση, διώρυγας. Ο Lesseps επέστρεψε στη Γαλλία τον Απρίλιο του 1880 και εξασφάλισε την υποστήριξη από τον Γαλλικό λαό, και παρά τις προσπάθειες του Hayes το έργο τελικά προχώρησε.

2.4 James Garfield (Μαρ 1881 – Σεπ 1881)

Ο James Garfield ήταν ο 20^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος είχε μία πολύ σύντομη θητεία από τον Μάρτιο του 1881 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1881, λόγω της δολοφονίας του από τον Charles Guiteau.

Ως προς την εξωτερική του πολιτική υπάρχουν πολύ λίγα στοιχεία λόγω της σύντομης θητείας που είχε στο αξίωμα του Προέδρου των ΗΠΑ.

Ο Πρόεδρος μαζί με τον Υπουργό Εξωτερικών Blaine θεωρούσαν πως θα πρέπει να προωθήσουν το ελεύθερο εμπόριο, ιδιαίτερα στην Δύση. Οι λόγοι για την προσπάθεια αυτή ήταν οι ακόλουθοι:

- 1) Ο Πρόεδρος θεωρούσε πως αν αυξηθεί το εμπόριο με την Λατινική Αμερική θα μπορούσε να εμποδίσει την Βρετανία σε ότι αφορά την κυριαρχία της στην συγκεκριμένη περιοχή.
- 2) Με την ενθάρρυνση της διενέργειας εξαγωγών πίστευαν πως μπορούσαν να αυξήσουν τους πόρους που διέθετε η χώρα.

Μία ενέργεια για την προώθηση του εμπορίου στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής ήταν ότι ο Πρόεδρος εξουσιοδότησε τον Υπουργό Εξωτερικών να κάνει ένα Παναμερικανικό Συνέδριο το 1882 προκειμένου να δημιουργήσουν εμπορικές ζώνες στα κράτη της Λατινικής Αμερικής και μέσω του Συνεδρίου να δημιουργηθεί ένα φόρουμ που να βοηθήσει στην αύξηση του εμπορίου.

Την ίδια στιγμή ήθελαν να διαπραγματευτούν την ειρήνη στον Πόλεμο του Ειρηνικού που δινόταν μεταξύ της Βολιβίας, του Περού και της Χιλής. Ο Υπουργός Εξωτερικών ήταν υπέρ της δημιουργίας ενός ψηφίσματος που θα επιβεβαίωνε ότι το Περού δεν θα δώσει κανένα έδαφος, αλλά η Χιλή, η οποία είχε καταλάβει την Λίμα από το 1881, αρνήθηκε κάθε συμβιβασμό που θα μπορούσε να αποκαταστήσει το προηγούμενο status quo. Ο Πρόεδρος ήθελε να αυξήσει την στρατιωτική δύναμη των ΗΠΑ και κινητοποίησε τον Υπουργό του Ναυτικού να ερευνήσει την πιθανότητα να υπάρξει επέκταση και εκσυγχρονισμός στο Ναυτικό.

Παρόλα αυτά, όλα τα σχέδια τους απέτυχαν μετά την δολοφονία του Προέδρου, διότι οι εννέα χώρες που είχαν αποδεχτεί την πρόσκληση στο συνέδριο αποφάσισαν το 1882 να μην συμμετέχουν.

2.5 Chester Arthur (1881-1885)

Ο Chester Arthur ήταν ο 21^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ και διαδέχτηκε τον Garfield μετά την δολοφονία του. Ο μετέπειτα Πρόεδρος των ΗΠΑ κατείχε την θέση του Αντιπροέδρου στην διοίκηση του Προέδρου Garfield. Ο Πρόεδρος Arthur ήταν γνωστός για την μεταρρύθμιση στην δημόσια διοίκηση, καθώς ήταν αυτός που έκανε το νόμο Pendleton Civil Service Reform Act³⁶, του οποίου βασικό αποτέλεσμα ήταν η αλλαγή της πεποιθήσης των κομμάτων στην χρηματοδότηση από τις επιχειρήσεις.

Παρόλο που τα εσωτερικά ζητήματα ήταν αυτά που μονοπώλησαν την θητεία του, ο Πρόεδρος Arthur έμεινε γνωστός στην αμυντική πολιτική του για την προσπάθεια του να εκσυγχρονίσει το ναυτικό. Για να το κάνει αυτό ήθελε να φτιάξει ατμοκίνητα σιδερένια ταχύπλοα και σιδερένια πολεμικά πλοία.

Ακόμη, προσπάθησε να σταματήσει την διαφθορά και την ανικανότητα εντός του Ναυτικού. Υπό τον Υπουργό του Ναυτικού William Chandler ιδρύθηκε το Κολλέγιο Πολεμικού Ναυτικού και το Γραφείο πληροφοριών του Ναυτικού. Το αποτέλεσμα, όμως, δεν ήταν το αναμενόμενο, διότι πέρα από τρία ταχύπλοα δεν μπόρεσε να γίνει τίποτα άλλο.

Ακόμη και το 1889 οι ναύσταθμοι περιορίζονταν στην Χονολουλού, στην Σαμόα και την Κάτω Καλιφόρνια. Υπουργός Εξωτερικών παρέμενε ο Blaine, ο οποίος υπηρέτησε στην ίδια θέση και υπό τον Πρόεδρο Garfield, και αυτός πίεζε για αμεσότερη συμμετοχή στην Λατινική Αμερική, υποστηρίζοντας την κατασκευή διώρυγας στον Ισθμό του Παναμά.

Ο διάδοχος του Blaine, Frederick Theodore Frelinghuysen, διαπραγματεύτηκε με την Νικαράγουα για μια συνθήκη με την οποία παραχωρήθηκε μία έκταση γης στις ΗΠΑ προκειμένου να πραγματοποιηθεί η πλωτή οδός.

³⁶ Ο Pendleton Civil Service Reform Act είναι ένας νόμος που ψηφίστηκε το 1883, ο οποίος καθόριζε πως η τοποθέτηση σε μία δημόσια θέση θα γινόταν με κριτήριο αξιολόγησης την αξία και όχι την κομματική προέλευση. Ο νόμος προέβλεπε την επιλογή των υποψηφίων μέσω διαγωνισμών αξιολόγησης και όχι με βάση τις πολιτικές πεποιθήσεις του κάθε υποψηφίου. Ακόμη, μέσω του νόμου απαγορευόταν ο υποβιβασμός ή η απόλυση εργαζομένου λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και για να ενισχύσει το σύστημα αξιολόγησης δημιουργήθηκε η Επιτροπή δημοσίων υπηρεσιών και αυτή θα βοηθούσε στη εφαρμογή του νόμου. Τέλος, ο νόμος επέτρεπε στον Πρόεδρο να καθορίζει ποιες κυβερνητικές θέσεις θα βρίσκονταν εντός νόμου και ποιες εκτός

Αλλά το Κογκρέσο αρνήθηκε να επικυρώσει την εν λόγω συνθήκη με την Νικαράγουα, διότι η συνθήκη παραβίαζε μία υπάρχουσα συνθήκη με την Μεγάλη Βρετανία, με την οποία κάθε έθνος είχε δεσμευτεί να μην αποκτήσει τον έλεγχο οποιασδήποτε διώρυγας που έχει κατασκευαστεί μέσω του Ισθμού του Παναμά.

Μία άλλη πολύ σημαντική κίνηση που έκανε ο νέος Υπουργός Εξωτερικών ήταν να διαπραγματευτεί μία σειρά από αμοιβαίες συνθήκες με το Μεξικό, Ισπανία, Σάντο Ντομίνγκο, την Κούβα και το Πουέρτο Ρίκο. Όλες αυτές οι συνθήκες δημιούργησαν μεγάλη αντίδραση από ειδικά συμφέροντα, όπως καλλιεργητών ζάχαρης, και παραγωγών μαλλιού.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι η Γερουσία δεν το υποστήριξε λόγω της ύπαρξης πολλών παραπόνων από διάφορους επιχειρηματίες και αυτές οι συνθήκες δημιούργησαν πρόβλημα με τον Πρόεδρο και ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους οι αρχηγοί των Κομμάτων δεν τον άφησαν να διεκδικήσει μία δεύτερη θητεία.

2.6 Benjamin Harrison (1889-1993)

Ο Benjamin Harrison εξελέγη Πρόεδρος των ΗΠΑ το 1888 νικώντας τον Grover Cleveland. Τα κύρια σημεία της θητείας τους είναι η δημιουργία του φόρου McKinley³⁷ και ο νόμος Sherman³⁸. Ακόμη, ενίσχυσε και εκσυγχρόνισε το Ναυτικό και ήταν από τους Προέδρους με την πιο ενεργή ατζέντα όσον αφορά την εξωτερική πολιτική και πρότεινε την ενίσχυση της ομοσπονδιακής χρηματοδότησης της παιδείας.

Ένα από τα προβλήματα που υπήρξαν κατά την διάρκεια της θητείας τους είναι ότι αυξάνοντας το πλεόνασμα των εσόδων από τους φόρους, υπήρξαν μεγάλες κρατικές δαπάνες που έφτασαν το ύψος του 1 δις.USD. Εν μέρει ο λόγος για τον οποίο οι Ρεπουμπλικάνοι έχασαν τις ενδιάμεσες εκλογές το 1890 ήταν οι υψηλές δημόσιες δαπάνες.

Από την άλλη, ο Πρόεδρος Χάρισον ηττήθηκε από το Κλήβελαντ στις Προεδρικές εκλογές του 1892 λόγω των υψηλών δαπανών και της υψηλής φορολόγησης που είχε υποβάλλει.

Στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, ο Πρόεδρος Χάρισον είχε αξιοσημείωτες επιτυχίες σε όλους τους τομείς. Ο ίδιος κατάφερε να συγκαλέσει το πρώτο Παναμερικανικό Συνέδριο τον Οκτώβριο του 1889 και διαπραγματεύτηκε την ίδρυση ενός προτεκτοράτου στα νησιά Σαμόα με την συνεργασία της Βρετανίας και της Γερμανίας.

Στην μετέπειτα περίοδο της Ανασυγκρότησης ο Χάρισον όρισε τον έγχρωμο ηγέτη του έθνους, Frederick Douglass, Υπουργό στην Αιτή. Πολλές φορές ο Πρόεδρος Χάρισον έδειξε ότι είχε την πολιτική βούληση να συγκρουστεί με διάφορες χώρες, όταν τα αμερικάνικα συμφέροντα κινδύνευαν να θιγούν.

³⁷ Ο νόμος για τους δασμούς του 1890, ο οποίος ήταν ευρέως γνωστός ως φόρος McKinley, ήταν ένας νόμος του Κογκρέσου που τον είχε εισηγηθεί ο Βουλευτής William McKinley (και μετέπειτα Πρόεδρος). Ο φόρος συντελούσε στην αύξηση των εισαγωγών κατά 50% και σχεδιάστηκε για την προστασία των αμερικανικών βιομηχανιών από τον εξωτερικό ανταγωνισμό. και στην ουσία ήταν μία πρόταση της προστατευτικής πτέρυγας των Ρεπουμπλικάνων.

³⁸ Ο νόμος κατά των μονοπωλίων (Sherman Antitrust Act) που εισηγήθηκε ο γερουσιαστής John Sherman, και έγινε δεκτός από το Κογκρέσο το 1890 απαγορεύει επιχειρηματικές δραστηριότητες, που φαίνονται από τους αρμόδιους ομοσπονδιακούς φορείς ότι δεν προωθούν τον υγιή ανταγωνισμό, και απαιτεί από την Κυβέρνηση να ερευνήσει και να πατάξει τα μονοπώλια.

Επί παραδείγματι ήταν έτοιμος να κηρύξει τον πόλεμο στην Χιλή, επειδή οι Χιλιανοί δημιούργησαν πρόβλημα στο αμερικανικό ναυτικό στην βάση του Valparaiso. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η Χιλή να απολογηθεί για το περιστατικό και να καταβάλλει το ποσό των 75.000 USD προς αποκατάσταση της ζημιάς που προκλήθηκε.

Ο Πρόεδρος αντιμετώπισε και ένα περιστατικό με την Ιταλία λόγω της εκτέλεσης, από την μαφία, έντεκα Σικελών μεταναστών στην Νέα Ορλεάνη. Σε μία ένδειξη ενδιαφέροντος για την προστασία του έθνους ο Χάρισον συνέχισε το έργο του Άρθουρ για την ενίσχυση του στόλου του πολεμικού ναυτικού, με επτά παγκόσμιας κλάσης θωρακισμένα πλοία.

Φυσικά από την καλή πορεία που διαδραμάτισε ο Χάρισον στην εξωτερική πολιτική δεν έλειπαν και οι αποτυχίες. Επί παραδείγματι, ο Πρόεδρος δεν μπόρεσε να πείσει το Κογκρέσο να εγγυηθεί τα ομόλογα μίας ιδιωτικής εταιρείας που προτίθετο να κατασκευάσει διώρυγα στην Νικαράγουα, επίσης δεν μπόρεσε να πείσει το Κογκρέσο να αποδεχτεί την προσάρτηση της Χαβάης.

Στο ζήτημα της προσάρτησης της Χαβάης, ο Πρόεδρος έστειλε 150 πεζοναύτες για να προστατεύσουν την λευκή κυβέρνηση από εποίκους που κατάφεραν να ανατρέψουν το βασιλιά Liliuokalani. Η Γερουσία αρνήθηκε να συναινέσει σε μία συνθήκη προσάρτησης της Χαβάης που θα είχε προταθεί από τους εποίκους της.

2.7 William McKinley (1897-1901)

Ο William McKinley ήταν ο 25^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος υπηρέτησε την θητεία του από τις 4 Μαρτίου 1897 έως την δολοφονία του τον Σεπτέμβριο του 1901, έξι μήνες μετά την επανεκλογή του. Ο Πρόεδρος McKinley οδήγησε τις ΗΠΑ στην νίκη στο πόλεμο μεταξύ των ΗΠΑ και της Ισπανίας, αύξησε τους δασμούς (protective tariffs), για να βοηθήσει στην προώθηση της αμερικάνικης βιομηχανίας και κατά την διάρκεια της θητείας του οι ΗΠΑ γνώρισαν μεγάλη οικονομική ανάπτυξη.

Την εποχή εκείνη στις ΗΠΑ κυριαρχούσε η άποψη πως θα έπρεπε να αρχίσουν την επέκταση πέρα από τα σύνορα τους και σε άλλες περιοχές στον κόσμο και με αυτό τον τρόπο ξεκίνησε μια συζήτηση για την προσάρτηση πολλών εδαφών στις ΗΠΑ και για την επέκταση της. Η άποψη αυτή υποστηρίχθηκε από τον Ναύαρχο Mahan, ο οποίος έγραψε για το δόγμα της επέκτασης και πίστευε πως δεν μπορεί να υπάρξει μεγάλο έθνος αν δεν έχει ισχυρό ναυτικό, μεγάλο εμπορικό στόλο και κάποιες αποικίες.

Παρόλα αυτά, η άποψη για επέκταση των ΗΠΑ δεν ήταν αποδεκτή από μία μεγάλη μερίδα του αμερικανικού λαού, διότι πίστευαν πως κάτι τέτοιο θα έχει μεγάλο κόστος. Για παράδειγμα, πολλοί καλλιεργητές ζάχαρης στο Νότο θεωρούσαν πως η προσάρτηση του Πουέρτο Ρίκο, της Κούβας και των Φιλιππινών θα τους δημιουργούσε οικονομικό πρόβλημα.

Με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε και μία κατεύθυνση αντί-ιμπεριαλιστών, η οποία περιελάμβανε τον πρώην Δημοκρατικό υποψήφιο William Jennings Bryan, τον Mark Twain, αλλά και μερικούς Ρεπουμπλικάνους όπως ο Benjamin Harrison και ο Andrew Carnegie.

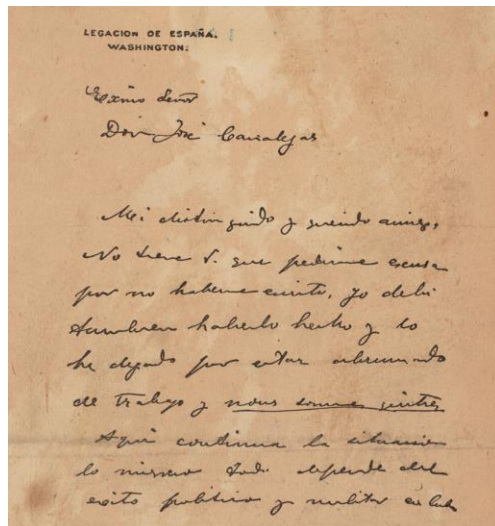
Στην ουσία, ο Πρόεδρος McKinley μέσα στην παραπάνω πολιτική ατμόσφαιρα κλήθηκε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της Κούβας, ένα πρόβλημα το οποίο δεν κατάφερε να επιλυθεί από τον προκατόχο του.

Η Ισπανική κυριαρχία επί της Κούβας προκάλεσε την επανάσταση των Κουβανών το 1895. Η Ισπανία απάντησε με μεγάλη αγριότητα, καθώς οδήγησε 300.000 Κουβανούς σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης προκειμένου να μπορέσει να σταματήσει την επανάσταση κάνοντας επίδειξη της ισχύος της.

Ο Αμερικανικός λαός βλέποντας τις προσπάθειες της Ισπανίας να καταπνίξει την επανάσταση, προσπάθησε να συγκεντρώσει χρήματα υπέρ της Κούβας και τάχθηκε στο πλευρό των Κουβανών. Οι Αμερικανικές επιχειρήσεις που είχαν οικονομικά συμφέροντα στο νησί, ανησυχούσαν για την ασφάλεια των επενδύσεων τους. Ο ίδιος ο Πρόεδρος ήθελε να βάλει ένα τέλος την διαμάχη της Ισπανίας με την Κούβα, και απαίτησε η Ισπανία να δράσει υπεύθυνα και προχωρήσει σε συμβιβασμό με τους Κουβανούς και αυτή η πολιτική πίεση του Προέδρου ασκήθηκε εντός του 1897.

Τον Νοέμβριο του 1897, οι Ισπανοί παραχώρησαν στην Κούβα περιορισμένη αυτονομία και έκλεισαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μετά από μία διαδήλωση στην Αβάνα τον Ιανουάριο του 1898 για να προστατευτούν οι διαλλακτικές πολιτικές που εφάρμοζε η Ισπανία, ο Πρόεδρος διέταξε το πολεμικό πλοίο Maine να

κατευθυνθεί προς το λιμάνι της Αβάνας, για να προστατευτούν οι Αμερικανοί πολίτες και να δείξει ότι οι ΗΠΑ υπολογίζουν ακόμα τις φιλικές τους σχέσεις με την Ισπανία.

Με το Maine να βρίσκεται σε Ισπανικά νερά, η σχέση της Ισπανίας και των ΗΠΑ διαταράχθηκε από την δημοσίευση στην New York Journal ενός γράμματος που υπέκλεψαν οι Κουβανοί, το οποίο γράφτηκε από τον Ισπανό Υπουργό Enrique Dupuy de Lome,

προς τις ΗΠΑ. Το γράμμα αυτό χαρακτήριζε τον Πρόεδρο ως αδύναμο και αποκάλυπτε ότι η Ισπανία δεν διαπραγματευόταν σε καλή πίστη με τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα το γράμμα αυτό να θεωρηθεί ως ένα δείγμα επίθεσης και προς τον McKinley και στην τιμή του έθνους.³⁹

Ο παραπάνω παράγοντας μαζί με την έκρηξη του Maine στις 15 Φεβρουαρίου του 1898, όπου σκοτώθηκαν 266 μέλη του πληρώματος, έφερε ως αποτέλεσμα την ενίσχυση της οργής του λαού των ΗΠΑ. Ο McKinley διέταξε έρευνα στην έκρηξη του Maine και ο λαός πίεζε για πόλεμο.

³⁹ Στην εικόνα φαίνεται το γράμμα του De Lome. (Πηγή <http://www.archives.gov/historical-docs/todays-doc/?dod-date=209>)

Καθώς, Ισπανία και ΗΠΑ έψαχναν χωρίς επιτυχία για διπλωματική λύση, το Ναυτικό στις 21 Μαρτίου, έβγαλε πόρισμα για εξωτερική έκρηξη, υποθέτοντας την Ισπανική υπαιτιότητα, που κατέστρεψε το πλοίο. Με την αποτυχία εξεύρεσης διπλωματικής λύσης και το κοινό να θέλει να βάλει τέλος στην κρίση της Κούβας, ο Πρόεδρος ζήτησε από το Κογκρέσο να του δώσουν την εξουσιοδότηση να παρέμβει στην Κούβα, η οποία έγινε αποδεκτή.

Όπως ήταν φυσικό η Ισπανία έκοψε τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ και οι ΗΠΑ μπλόκαραν όλα τα λιμάνια της Κούβας. Στις 23 Απριλίου, η Ισπανία κήρυξε πόλεμο στις ΗΠΑ, και το ίδιο έπραξε και η άλλη πλευρά δύο μέρες αργότερα.

Το Κογκρέσο συμπλήρωσε την τροποποίηση του Teller στην διακήρυξη του πολέμου, με την οποία δέσμευε τις ΗΠΑ να αποκαταστήσουν την ανεξαρτησία της Κούβας μόλις τελειώσει ο πόλεμος.⁴⁰

Την 1^η Μαΐου, ο George Dewey κατέστρεψε ένα Ισπανικό στόλο που είχε δέκα πλοία στην Μανίλα χωρίς να έχει καθόλου ανθρώπινες απώλειες. Ο Πρόεδρος πίεσε για ένα κοινό ψήφισμα στο Κογκρέσο για να προσαρτηθούν τα νησιά της Χαβάης. Στην Κούβα, οι Αμερικανικές δυνάμεις, κατέλαβαν το Σαντιάγο.

Το Ναυτικό των ΗΠΑ κατέστρεψε τον Ισπανικό στόλο του Ατλαντικού στα νερά μεταξύ Κούβας και Τζαμάικα και τα αμερικανικά στρατεύματα κατέλαβαν το Πουέρτο Ρίκο.

Η Ισπανία θέλησε να γίνει ειρήνη, και συμφωνήθηκε παύση πυρός στις 12 Αυγούστου. Ο πόλεμος κράτησε τρεις μήνες και οι ΗΠΑ έχασαν λιγότερους από 400 ανθρώπους, αλλά κάποιοι πέθαναν από μαλάρια, κίτρινο πυρετό και άλλες ασθένειες.

Η Συνθήκη Ειρήνης του Παρισιού υπογράφηκε στις 10 Δεκεμβρίου 1898, και μέσω αυτής οι ΗΠΑ προσάρτησαν το Πουέρτο Ρίκο, το Γκουάμ, και τα νησιά των Φιλιππινών. Η Ισπανία αποποιήθηκε των δικαιωμάτων της στην Κούβα, η οποία

⁴⁰ Η τροποποίηση του Γερουσιαστή του Κολοράντο Henry Teller ήταν μία προσθήκη σε ένα κοινό ψήφισμα των δύο σωμάτων του Κογκρέσου, το οποίο έγινε στις 20 Απριλίου 1898 και έβαζε έναν όρο στην στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στην Κούβα, ο οποίος απαγόρευε την προσάρτηση της Κούβας. Συγκεκριμένα έλεγε «hereby disclaims any disposition or intention to exercise sovereignty, jurisdiction, or control over the island except for pacification thereof and asserts its determination, when that is accomplished, to leave control of the island to its people.» (<http://www.u-s-history.com/pages/h820.html>)

έμεινε υπό την προστασία του αμερικανικού στρατεύματος μέχρι το 1902. Έπειτα η Κούβα ήταν υπό την αμερικανική προστασία μέχρι το 1934.

Βέβαια, μετά τον πόλεμο με την Ισπανία ξέσπασε μία ανταρσία στις Φιλιππίνες με αρχηγό τον Emilio Aguinaldo. Ο McKinley απάντησε στέλνοντας χιλιάδες αμερικανούς πεζοναύτες και ναυτικούς στα νησιά. Η δράση αυτή οδήγησε σε ένα πόλεμο, ο οποίος άφησε ανοιχτή την Αμερική σε κατηγορίες όμοιες με αυτές που βάρυναν την Ισπανία στον χειρισμό της με την Κούβα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο πόλεμος κράτησε μέχρι το 1902 και κόστισε τις ζωές 5000 Αμερικανών και 200000 Φιλιππινέζων.

Φυσικά τα αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή της Ασίας δεν μπορούσαν να περιοριστούν στις Φιλιππίνες. Η ανάδυση της Κίνας έφερε μεγάλη ανησυχία για την εξωτερική πολιτική που εφαρμόζε η διοίκηση του McKinley, ιδιαίτερα όταν η Μεγάλη Βρετανία, η Γερμανία, η Γαλλία, η Ρωσία και η Ιαπωνία άρχισαν την δεκαετία του 1890 να θέλουν να δημιουργήσουν τις δικές τους σφαίρες επιρροής στην Κίνα.

Η ανησυχία ότι οι Ευρωπαίοι και οι Ιάπωνες θα κλείσουν τα Κινεζικά λιμάνια στο Αμερικανικό εμπόριο, οδήγησε τον Πρόεδρο να εξουσιοδοτήσει τον Υπουργό Εξωτερικών John Hay να εφαρμόσει μία πολιτική “Open Door” στην Κίνα. Η κίνηση αυτή εξέφρασε την επιθυμία των ΗΠΑ να θέσουν όλα τα εμπορικά έθνη σε ίση τροφοδότηση στην Κίνα, χωρίς να υπάρχουν δασμοί ή άλλες απαγορεύσεις.

Ο Πρόεδρος με αυτόν τον τρόπο εξασφάλισε το εμπόριο με την Κίνα και δήλωσε με πράξεις πως ήθελε μία ανεξάρτητη Κίνα και η συγκεκριμένη πολιτική είναι από τις πιο σημαντικές πολιτικές που έχει εφαρμόσει το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ.

Τον Ιούνιο 1900, μία ομάδα Κινέζων που δήλωναν την άρνηση τους σε εξωτερικές παρεμβάσεις στην χώρα τους σφαγίασαν μεγάλο αριθμό δυτικών ιεραπόστολων και Κινέζους που είχαν ασπαστεί το Χριστιανισμό. Η ομάδα αυτή είναι γνωστοί ως Boxers, πολιορκήσαν την κοινότητα των διπλωματών στο Πεκίνο.

Ο Πρόεδρος McKinley για να αντιμετωπίσει την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί, έστειλε στρατιωτική δύναμη 2500 ανδρών, χωρίς να έχει την άδεια του Κογκρέσου, και αρκετά πολεμικά πλοία για να βοηθήσουν μία δύναμη Βρετανικών, Γερμανικών, Ρωσικών και Ιαπωνικών στρατευμάτων στην απελευθέρωση των ξένων αντιπροσώπων.

Ταυτόχρονα, ο Υπουργός Εξωτερικών εξέδωσε μία δεύτερη πολιτική “Open Door” προκειμένου να υπενθυμίσει στους συμμάχους της εκστρατείας αυτής ότι οι ΗΠΑ υποστηρίζουν την παρέμβαση για να διασώσουν τους διπλωμάτες και όχι για να φέρουν την Κίνα υπό τον έλεγχο των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων. Μέχρι το Αύγουστο η συμμαχική δύναμη είχε καταστείλει την επανάσταση των Μπόξερ. Η Κίνα υποχρεώθηκε να καταβάλλει μία αποζημίωση της τάξεως των 300 εκατομμυρίων δολαρίων, εκ των οποίων τα 25 εκατομμύρια δολάρια πήγαν στις ΗΠΑ.

2.8 Theodore Roosevelt (1901-1909)

Ο Theodore Roosevelt ήταν ο 26^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος ξεκίνησε την θητεία του ως Πρόεδρος το 1901, καθώς, όντας ο ίδιος Αντιπρόεδρος αντικατέστησε, τον Πρόεδρο McKinley, ο οποίος δολοφονήθηκε λίγους μήνες μετά την επανεκλογή του. Ασκούσε προοδευτικές πολιτικές, κατάφερε την επέκταση του ναυτικού και άρχισε την δόμηση της Διώρυγας του Παναμά.

Σε ότι αφορά την εξωτερική πολιτική παρέλαβε από τον προκατόχο του πολλά νέα εδάφη και έναν ισχυρό στρατό. Μετά τον πόλεμο του 1898 μεταξύ Ισπανίας και ΗΠΑ, η Ισπανία παραχώρησε τις Φιλιππίνες, το Πουέρτο Ρίκο και το Γκουάμ στις ΗΠΑ. Έτσι για πρώτη φορά η Αμερική επεκτάθηκε εκτός των συνόρων της αποκτώντας πολλές νέες περιοχές.

Ως Πρόεδρος, ο Ρούσβελτ ήθελε να αυξήσει την επιρροή των ΗΠΑ σε παγκόσμιο επίπεδο και να κάνει την χώρα παγκόσμια δύναμη. Ακόμη, πίστευε πως η διάδοση των αμερικανικών αξιών και ιδεών θα είχε ένα πολύ δυνατό αποτέλεσμα στον κόσμο. Φρόντισε να ισχυροποιήσει την αμυντική ισχύ των ΗΠΑ ώστε να αποφύγει τις επιβουλές και τις διαμάχες με τους αντιπάλους.

Ο Ρούσβελτ ακολούθησε την πολιτική του προκατόχου του στην προσπάθεια για παύση του απομονωτισμού που είχε κυριαρχήσει στην χώρα την περίοδο του 1800, δρούσε επιθετικά στις εξωτερικές σχέσεις, και πολλές φορές δεν είχε την υποστήριξη του Κογκρέσου.

Μία από τις υποθέσεις που κλήθηκε να αντιμετωπίσει ήταν οι Φιλιππίνες. Κατά την διάρκεια του πολέμου μεταξύ Ισπανίας και ΗΠΑ, οι ΗΠΑ είχαν υπό τον έλεγχο τους το αρχιπέλαγος της Ισπανίας. Ο Ρούσβελτ όρισε τον William Taft ως τον πρώτο κυβερνήτη των νησιών το 1901, ο Ταφτ επέμενε στην δημιουργία κυβέρνησης με μία εκλεγμένη νομοθετική εξουσία. Η Διοίκηση του Ταφτ κατάφερε να διαπραγματευτεί με το Κογκρέσο για ένα νόμο που θα συμπεριλαμβάνει ένα γενικό κυβερνήτη, ένα ανεξάρτητο δικαστήριο και μία νομοθετική συνέλευση.

Μία από τις πιο καλές πρωτοβουλίες του Ρούσβελτ στην εξωτερική πολιτική ήταν η Διώρυγα του Παναμά. Το 1901, οι ΗΠΑ διαπραγματεύτηκαν με την Βρετανία για την

υποστήριξη μίας διώρυγας που θα τελούσε υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ, και θα γινόταν, είτε στην Νικαράγουα, είτε στον Παναμά. Η Γερουσία ενέκρινε την Διώρυγα να περνάει μέσα από τον Παναμά, υπολογίζοντας στην έγκριση από την Κολομβία.

Όταν η Κολομβία απέρριψε τους όρους της συμφωνίας, οι ΗΠΑ εξέδωσαν ένα ψήφισμα για τον Παναμά που επέβαλε ναυτικό εμπάργκο, το οποίο εμπόδιζε τα Κολομβιανά στρατεύματα να εισέλθουν στον Παναμά. Το 1903 η Συνθήκη Hay-Bunau-Varilla με τον Παναμά έδωσε στις ΗΠΑ μόνιμο έλεγχο στην Διώρυγα με αντάλλαγμα 10 εκατομμύρια USD και μία ετήσια αποζημίωση της τάξεως των 250,000 USD.

Όταν το 1906 επισκέφτηκε την Διώρυγα ο Ρούσβελτ έγινε ο πρώτος Πρόεδρος που άφησε την χώρα κατά την διάρκεια της θητείας του, καθώς ήθελε να δει ένα από τα πιο μεγάλα μηχανικά επιτεύγματα.

Για το έργο αυτό εργάστηκαν 30.000 εργάτες για δέκα χρόνια για να φτιάξουν ένα έργο αξίας 400 εκατομμυρίων δολαρίων, το οποίο ολοκληρώθηκε το 1914. Όταν πλέον μπορούσε να λειτουργήσει έκανε συντομότερο το ταξίδι μεταξύ Σαν Φρανσίσκο και Νέας Υόρκης κατά 8.000 μίλια.

Το 1902 η Γερμανία και η Βρετανία έστειλαν πλοία για να μπλοκάρουν την ακτογραμμή της Βενεζουέλας, διότι τα κράτη αυτά έδιναν δάνεια στη χώρα, τα οποία ο δικτάτορας της Βενεζουέλας αρνήθηκε να πληρώσει. Παρόλα αυτά και οι δύο χώρες διαβεβαίωναν την Αμερική ότι δεν έχουν σχέδια για την περιοχή, όμως ο Ρούσβελτ αισθάνθηκε θιγμένος από τις πράξεις τους και τους ζήτησε να συμφωνήσουν σε διαιτησία για την επίλυση της διαφοράς.

Το Σάντο Ντομίνγκο αντιμετώπισε και αυτό προβλήματα με διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες. Οι Ευρωπαίοι επενδυτές ζήτησαν από τις κυβερνήσεις τους να εισπράξουν τις οφειλές που το Σάντο Ντομίνγκο είχε προς αυτούς. Μετά από αίτημα βοήθειας της Δομινικανής Κυβέρνησης, ο Ρούσβελτ ανέθεσε σε αμερικανική εταιρεία είσπραξης να αναλάβει στο Σάντο Ντομίνγκο τον έλεγχο και την είσπραξη των φόρων προκειμένου να αποφευχθεί η πιθανή ευρωπαϊκή στρατιωτική επέμβαση.

Κατά την διάρκεια της κρίσης στο Σάντο Ντομίνγκο, και για να σιγουρευτεί ότι τέτοιου είδους προβλήματα δεν θα επαναληφθούν στο μέλλον, διατύπωσε το Roosevelt Corollary⁴¹, το οποίο ενσωματώθηκε ως προσθήκη στην πολιτική του Δόγματος Μονρόε. Το Δόγμα του Προέδρου Μονρόε (1817-1825), διατύπωνε ότι οι ΗΠΑ δεν θα δεχτούν καμία Ευρωπαϊκή παρέμβαση στη Αμερική. Ο Ρούσβελτ κατάλαβε πως αν τα κράτη της Λατινικής Αμερικής, συνέχιζαν να έχουν χρόνια προβλήματα, όπως την αδυναμία πληρωμής του ξένου χρέους, θα γίνονταν στόχοι της Ευρωπαϊκής επέμβασης.

Για να προλάβει μία τέτοια δράση και να διατηρήσει την σταθερότητα της περιοχής, ο Πρόεδρος συνέταξε το Roosevelt Corollary. Οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να παρέμβουν σε κάθε κράτος της Λατινικής Αμερικής που έχει οικονομικά προβλήματα. Το πόρισμα ανακοινώθηκε προκειμένου να μπορέσει η Αμερική να προστατεύσει τα κράτη αυτά από άμεση διεκδίκηση των χρωστούμενων από διάφορα κράτη.

Τέλος, ο Ρούσβελτ πίστευε στην δημιουργία ενός μεγάλου και ισχυρού Ναυτικού, το οποίο θα εξυπηρετούσε ως ένα πολύ σημαντικό στοιχείο της εθνικής άμυνας, διότι θα λειτουργούσε ως ισχυρή αποτροπή των εχθρών των ΗΠΑ. Κατά την διάρκεια της θητείας του ενίσχυσε το Αμερικανικό Ναυτικό, ώστε να είναι ένα από τα μεγαλύτερα στο κόσμο. Αυτό το έκανε πείθοντας το Κογκρέσο να προσθέσει πολεμικά πλοία στο στόλο και να αυξήσει το ανθρώπινο δυναμικό. Το 1907 πρότεινε να στείλει τον στόλο σε ένα παγκόσμιο ταξίδι.

Οι λόγοι για να το κάνει αυτό ήταν να δείξει της αμερικανική ισχύ και να εντυπωσιάσει τις άλλες χώρες, να επιτρέψει στο Ναυτικό να κερδίσει εμπειρία στο παγκόσμιο ταξίδι και να προλάβει να κερδίσει την εσωτερική υποστήριξη που χρειαζόταν για το πρόγραμμα αυτό. Τον Δεκέμβριο του 1907, ένας στόλος από δεκαέξι πολεμικά πλοία, άφησε την Βιρτζίνια και ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο, γυρνώντας πίσω δεκατέσσερις μήνες αργότερα τον Φεβρουάριο του 1909.

⁴¹ Το Roosevelt Corollary ήταν μία προσθήκη στο Δόγμα Μονρόε που διαμορφώθηκε από τον Theodore Roosevelt το 1904 μετά από την κρίση στην Βενεζουέλα μεταξύ 1902-1903. Σύμφωνα με την αρχή αυτή τα κράτη του Δυτικού Ημισφαιρίου δέχονται την παρέμβαση των ΗΠΑ σε διαμάχη που έχουν με τα ευρωπαϊκά κράτη. Έτσι αποφεύγεται απευθείας διεκδίκηση των ευρωπαϊκών δικαιωμάτων από τα κράτη αυτά. (Serge Ricard "The Roosevelt Corollary" Presidential Studies Quarterly volume 36 issue 1, pages 17-26, March 2006)

2.9 William Taft (1909-1913)

Ο William Taft ήταν ο 27^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος κατά την διάρκεια της θητείας του προσπάθησε να ενισχύσει το εμπόριο, να βελτιώσει την απόδοση των ταχυδρομικών υπηρεσιών, να αναμορφώσει τις δημόσιες υπηρεσίες και να περάσει την δέκατη έκτη Τροποποίηση.⁴²

Στην εξωτερική πολιτική, ο Πρόεδρος Ταφτ ήταν υποχρεωμένος να προχωρήσει στην επέκταση του εξωτερικού εμπορίου. Δημιούργησε ένα πρόγραμμα που ήταν γνωστό ως Dollar Diplomacy, το οποίο ήταν σχεδιασμένο να ενθαρρύνει τις αμερικανικές επενδύσεις στην Νότια και Κεντρική Αμερική, την Καραϊβική και την Ανατολή.

Για να εφαρμόσει αυτήν την πολιτική, ο Ταφτ προσπάθησε μέσω διαφόρων κυβερνητικών αξιωματούχων να προωθήσει την πώληση Αμερικανικών προϊόντων στο εξωτερικό, ειδικότερα τα αγαθά βαριάς βιομηχανίας και στρατιωτικό υλικό.

Ως προς την αντίληψη του Ταφτ για την εξωτερική πολιτική, ο στρατός των ΗΠΑ ήταν εργαλείο οικονομικής διπλωματίας. Προσκάλεσε τις αμερικανικές τράπεζες να σώσουν την χρεωμένη Ονδούρα με δάνεια και έστειλε 2,700 πεζοναύτες να σταθεροποιήσουν την Νικαράγουα, όταν οι επαναστάτες απείλησαν να ανατρέψουν την Κυβέρνηση.

Η προσπάθεια του Ταφτ να σχεδιάσει ένα νέο πρόσωπο στην εξωτερική πολιτική ήταν ανεπιτυχής. Το εμπόριο των ΗΠΑ με την Κίνα σταμάτησε υπό την Προεδρία του Ταφτ.

Το πρόγραμμα του είχε που ως στόχο την αναζήτηση εμπορικών πλεονεκτημάτων στην Κεντρική Αμερική επιδείνωσε την υπάρχουσα λανθασμένη πολιτική που είχε δημιουργηθεί από τον Ρούσβελτ στον Παναμά και στο Σάντο Ντομίνγκο.

⁴² Η 16^η Τροποποίηση στο Σύνταγμα των ΗΠΑ επιτρέπει στο Κογκρέσο να εισπράξει έναν φόρο εισοδήματος χωρίς να είναι υποχρεωμένο να κάνει διανομή στις πολιτείες και πέρασε από το Κογκρέσο στις 3 Φεβρουαρίου 1913. (The Congress shall have the power to lay and collect taxes on incomes, from whatever source derived, without apportionment among the several States and without regard to any census or enumeration.)

Οι κακές σχέσεις μεταξύ των ΗΠΑ και άλλων αμερικανικών κρατών του Νότου είχε ως αποτέλεσμα να συγκληθεί το Παναμερικανικό Συνέδριο. Το συνέδριο προσπαθούσε με έντονο τρόπο να αντιμετωπίσει την εμπορική εισβολή, την επιρροή και την επέμβαση των ΗΠΑ.

Όταν ο Ταφτ έστειλε 2000 άνδρες στα σύνορα με το Μεξικό για να είναι έτοιμοι να επέμβουν στο επαναστατημένο Μεξικό, προκειμένου να προστατεύσει τις επενδύσεις των ΗΠΑ, το Κογκρέσο δήλωσε την αντίθεση του σε αυτή την κίνηση, και λόγω της άρνησης του Κογκρέσου ο Ταφτ διέταξε υποχώρηση προκειμένου να το αντιμετωπίσει κάποιος άλλος το ζήτημα αυτό.

2.10 Warren Harding (1921-1923)

Ο Warren Harding ήταν ο 29^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος υπηρέτησε από τον Μάρτιο του 1921 μέχρι το θάνατο του. Όταν ανέλαβε η Αμερική βρισκόταν σε άσχημη οικονομική κατάσταση και για να το αντιμετωπίσει αυτό πρότεινε την μείωση των εισοδηματικών φόρων που είχαν αυξηθεί λόγω του πολέμου, την αύξηση των δασμών στα αγροτικά αγαθά.

Στην εξωτερική πολιτική, ο Πρόεδρος Χάρντινγκ μαζί με τον Υπουργό Εξωτερικών Charles Evans Hughes προσπάθησαν να δημιουργήσουν μία πολιτική που θα βοηθούσε τις ΗΠΑ να συμμετέχουν στην παγκόσμια οικονομική ζωή, ενώ η χώρα θα είχε την ελευθερία της δράσης στις διεθνείς σχέσεις.

Ο Υπουργός Εμπορίου Χούβερ, ίδρυσε σώμα εμπορίου με την αρμοδιότητα να συνεργάζεται με τους αξιωματούχους του γραφείου της Εξωτερικής Υπηρεσίας προκειμένου να μπορέσουν να επεκταθούν σε νέες αγορές. Ο Hughes και ο Hoover χρησιμοποίησαν τις δυνατότητες του Νόμου Fortney – McCumber για να εξασφαλίσουν μικρή παραχώρηση λάστιχου στην Malaya και πετρελαίου στην Μέση Ανατολή.

Οι δύο Υπουργοί ενθάρρυναν εφτά αμερικανικές πετρελαϊκές εταιρείες για να φτιάξουν μια οργάνωση, με αρχηγό την Standard Oil, για να αναζητήσουν την συμμετοχή των εταιρειών του πετρελαίου του Ιράκ και με αυτόν τον τρόπο να εξασφαλίσουν την πολιτική «Open Door» για τις Αμερικανικές επενδύσεις σε ενεργειακές πηγές στην Μέση Ανατολή.

Αναφορικά με την Ευρώπη, ο Υπουργός Οικονομικών Μελόν προσπάθησε να οργανώσει και να συντονίσει τις οικονομικές σχέσεις και υποθέσεις με στόχο την διευκόλυνση των μαζικών επενδύσεων και δανειακών χορηγήσεων των ΗΠΑ προς τα Ευρωπαϊκά κράτη του Α'ΠΠ. Πρόβαλε αντίσταση στο να διαγραφεί το χρέος της Ευρώπης προς τις ΗΠΑ, το οποίο ανήρχετο στο ύψος των 12 δις USD το 1920. Τον Μάρτιο του 1923 το Σχέδιο Dawes⁴³ μείωσε τις Γερμανικές πληρωμές στα 2,5 δις μάρκα για τα επόμενα 50 χρόνια. Η Γερμανική οικονομία απογειώθηκε, με την ισχύ

⁴³ Ο Dawes ήταν τραπεζίτης που με την βοήθεια του Mellon ορίστηκε ως επικεφαλής της επιτροπής του ποσού που έπρεπε να δοθεί στην Γερμανία για την αποκατάσταση των ζημιών.

που της έδιναν τα μαζικά Αμερικανικά δάνεια που χρησιμοποιήθηκαν για την αποκατάσταση ζημιών.

Οι Ευρωπαίοι χρησιμοποίησαν μέρος των πληρωμών αποκατάστασης για να χρηματοδοτήσουν τα χρέη τους προς τις ΗΠΑ. Συνολικά, το πραγματικό χρέος που αποπληρώθηκε στις ΗΠΑ ποτέ δεν ισοστάθμισε το πραγματικό χρέος και το επιτόκιο.

Ένα από τα θέματα που κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν ο Mellon και ο Hughes ήταν η προσπάθεια περιορισμού της αύξησης των εξοπλιστικών δαπανών που είχε ξεκινήσει εκείνη την περίοδο. Ειδικότερα, ο Υπουργός Οικονομικών δεν ήθελε να προχωρήσουν τα ακριβά εξοπλιστικά προγράμματα του Πολεμικού Ναυτικού.

Για τον λόγο αυτό, ο Υπουργός Εξωτερικών οργάνωσε ναυτικό συνέδριο στην Ουάσινγκτον για να διαπραγματευτεί το πάγωμα των εξοπλιστικών προγραμμάτων για να διατηρήσει την υφιστάμενη κατάσταση της ΗΠΑ, της Ιαπωνίας και της Αγγλίας. Μάλιστα η πρόταση του να διαλύσει 15 αμερικανικά πλοία που δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια του πολέμου συγκλόνισε τους συνέδρους.

Το σχέδιο προέβλεπε εξοπλιστική ισότητα μεταξύ Αγγλίας και Αμερικής, και το Ιαπωνικό ναυτικό, να είναι 60% πιο ισχυρό. Ο συσχετισμός αυτός βασιζόταν στο γεγονός ότι η Ιαπωνία χρησιμοποιούσε τον στόλο της μόνο στο ανατολικό Ειρηνικό, ενώ το ναυτικό της Αγγλίας και των ΗΠΑ κάλυπτε τρεις ωκεανούς. Οι Ιάπωνες θα ήταν η αναβαθμισμένη ναυτική δύναμη, όμως εντός των υδάτων τους.

Η Γαλλία και η Ιταλία κρατήθηκαν σε απόσταση μακριά από τους άλλους τρεις. Ακόμη, από το συνέδριο προέκυψε η Συνθήκη των Εννέα Δυνάμεων, στην οποία όλα τα υπογράφοντα κράτη με ενδιαφέρον στην Άπω Ανατολή εγγυούνταν την εδαφική ακεραιότητα της Κίνας και μία πολιτική « Open Door » σε ότι αφορά το εμπόριο και τις επενδύσεις σε αυτή την περιοχή.

2.11 Calvin Coolidge (1923-1929)

Ο Calvin Coolidge ήταν ο 30^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος ανέλαβε τα καθήκοντα του Προέδρου μετά τον θάνατο του Προέδρου Harding το 1923. Ο Coolidge αποκατέστησε την εμπιστοσύνη στον Λευκό Οίκο μετά τα σκάνδαλα της Διοίκησης του προκατόχου του και υπέγραψε τον Νόμο της μετανάστευσης, ο οποίος είχε ως στόχο να μειώσει την μετανάστευση από τον Ευρωπαϊκό Νότο και την Ανατολή.

Ως προς την εξωτερική πολιτική, ο Πρόεδρος Coolidge είχε ορίσει ως υπεύθυνους για τις διεθνείς σχέσεις τον Υπουργό Οικονομικών Andrew Mellon, τον Υπουργό Εμπορίου Herbert Hoover και τους Υπουργούς Εξωτερικών Charles Evans Hughes, και μετά την εκλογή του το 1924 τον Frank B. Kellogg.

Ο Πρόεδρος Coolidge δεν ήταν ούτε απομονωτιστής, ούτε όμως και διεθνιστής και πίστευε πως θα πρέπει οι ΗΠΑ να επεκτείνουν την εμπορική τους δραστηριότητα με άλλα κράτη. Ακόμη, ήταν υπέρ της ένταξης στο Παγκόσμιο Δικαστήριο, αν και δεν μπορούσε να έχει την υποστήριξη του Κογκρέσου για κάτι τέτοιο. Παρόλα αυτά εξουσιοδότησε αντιπροσώπους, τον Charles Dawes και τον Owen Young, προκειμένου να συμβάλλουν στην διευθέτηση των συνεχιζόμενων Ευρωπαϊκών προβλημάτων που απέρρεαν από τον Α'ΠΠ.

Το Σχέδιο Dawes εισήγαγε μηχανισμούς για να ισορροπήσει τον Γερμανικό Προϋπολογισμό, να αναδιοργανώσει την Reichsbank και να σταθεροποιήσει την συναλλαγματική ισοτιμία.

Μία από τις πιο μεγάλες κινήσεις του Προέδρου ήταν η υπογραφή της Συνθήκης Kellogg – Briand, η οποία αποκέρυξε τον πόλεμο ως μέσο επίλυσης διαφορών. Η συνθήκη αυτή πήρε το όνομα της από τον Γάλλο Υπουργό Εξωτερικών Aristide Briand και τον Υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ Kellogg. Η συνθήκη αυτή υπογράφηκε από δεκατέσσερα κράτη και με αυτόν τον τρόπο έγινε ένα βήμα προς την δημιουργία παγκόσμιων πολιτικών που θα υπηρετούσαν ως νόρμες για την διεθνή συμπεριφορά. Με αυτή την συμφωνία ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κέρδισε το Νόμπελ Ειρήνης.

Κατά την διάρκεια της θητείας του Προέδρου Coolidge οι ΗΠΑ συνέχισαν να διατηρούν μία ισχυρή παρουσία και να έχουν μεγάλη επιρροή στην Λατινική Αμερική. Μέσω ευθείας επένδυσης, η οποία αυξήθηκε από 1.26 δις USD μέχρι 3.52 δις USD το 1928, ο Πρόεδρος κατάφερε να δέσει τις οικονομίες των κρατών αυτών με τις ΗΠΑ.

Για παράδειγμα, οι εταιρείες United Fruit και Standard Fruit έλεγχαν τα έσοδα της Ονδούρας και οι εταιρείες των ΗΠΑ είχαν κυριεύσει στην παραγωγή πετρελαίου στην Βενεζουέλα.

Ο έλεγχος της Διώρυγας του Παναμά και μία πολιτική χρήσης των στρατευμάτων, όταν αυτό είναι απαραίτητο, για να προστατεύουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ, βοήθησαν για να δώσουν στις ΗΠΑ μεγάλη επιρροή στην περιοχή αυτή.

Σε μια ευθεία ένδειξη της επιρροής των ΗΠΑ, τα αμερικανικά στρατεύματα εκπαίδευσαν και διατήρησαν Αμερικανική Εθνοφρουρά στην Δομινικανή Δημοκρατία κι εγκατέστησαν στην Νικαράγουα και στην Αϊτή μία δύναμη διατήρησης της ειρήνης με αμερικανούς στρατιώτες.

Οι ηγέτες της Λατινικής Αμερικής όντας ενοχλημένοι από την πολιτική των ΗΠΑ διοργάνωσαν το τριετές συνέδριο τους στην Αβάνα το 1928 προκειμένου να απαιτήσουν αλλαγές στην συμπεριφορά της Αμερικής. Ο Πρόεδρος Coolidge ταξίδεψε στην Αβάνα για να μιλήσει στο συνέδριο και να επεκτείνει τη παραγωγή του πετρελαίου.

Για να αντιμετωπίσει τις αντιδράσεις αυτές ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών Hughes, ενεργώντας ως ειδικός απεσταλμένος κατάφερε να πείσει τους αντιπροσώπους των κρατών να μην περάσουν από το συνέδριο ένα αντιαμερικανικό ψήφισμα.

Έπειτα ο Υπουργός Εξωτερικών Kellogg μαζί με τον νομικό σύμβουλο του δημιούργησαν έγγραφο που επιχειρηματολογούσε ενάντια στην ευθεία στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στην Λατινική Αμερική. Η κίνηση αυτή αν και δεν άλλαξε στην ουσία την πολιτική που εφαρμοζόταν έδειχνε δείγματα επίγνωσης για την ανάγκη της αλλαγής.

2.12 Herbert Hoover (1929-1933)

Ο Πρόεδρος Hoover ήταν ο 31^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ ανέλαβε τον Μάρτιο του 1929 μέχρι τον Μάρτιο του 1933. Ο Χούβερ κλήθηκε να αντιμετωπίσει το κραχ στο χρηματιστήριο το 1929. Για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα αυτό επέβαλλε αυξήσεις στους φόρους των επιχειρήσεων, οι οποίοι έγιναν σε συνδυασμό με αύξηση στον ανώτατο φορολογικό συντελεστή από 25% σε 63%. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την επίτευξη ενός ισορροπημένου προϋπολογισμού το 1933, αλλά η οικονομία είχε ήδη υποστεί μεγάλη ζημιά, την οποία ακολούθησε η αύξηση στο δείκτη της ανεργίας.

Στην εξωτερική πολιτική, ο Χούβερ προσπάθησε να ακολουθήσει μία πιο διπλωματική οδό ως προς τις διεθνείς οικονομικές σχέσεις λόγω της Κρίσης του 1929 και πίεζε για συνθήκες αφοπλισμού, αλλά και επανεξέταση των σχέσεων των ΗΠΑ με την Νότια και την Κεντρική Αμερική, ενώ αντιμετώπισε την Ιαπωνική επιθετικότητα στην Κίνα.

Ο νόμος του Smoot – Hawley το 1930, ο οποίος έγινε για να αντιμετωπίσει μέσω ενός συνδυασμένου φόρου την κρίση που υπήρχε στις ΗΠΑ, είχε αρνητικά αποτελέσματα στην εξωτερική πολιτική. Ο φόρος αυτός προκαλούσε αύξηση στους δασμούς, τόσο στις αγροτικές, όσο και στις βιομηχανικές εισαγωγές στις ΗΠΑ, και οδηγούσε τα Ευρωπαϊκά κράτη και την Ιαπωνία να δημιουργήσουν προστατευτικά μέτρα ενάντια στα Αμερικανικά προϊόντα.

Η κατάρρευση των αγορών το 1929 αποδυνάμωσε μία ήδη διαταραγμένη παγκόσμια οικονομική τάξη. Ως γνωστόν ο ρόλος των ΗΠΑ μετά τον Α' ΠΠ ήταν βασικός, διότι η Γερμανία βασιζόταν στην Αμερική μέσω δανείων για να πληρώσει την αναδόμηση της Γαλλίας και της Βρετανίας, οι οποίες με την σειρά τους χρωστούσαν στις ΗΠΑ τα δάνεια που έπαιρναν κατά την διάρκεια του πολέμου.

Όλα αυτά είχαν ως σημείο αναφοράς τους το ισχυρό δολάριο, το οποίο υπέστη ζημιά στην εποχή της μεγάλης κρίσης, με αποτέλεσμα να μειωθεί η αποκατάσταση της παγκόσμιας οικονομίας. Το καλοκαίρι του 1931, οι γερμανικές τράπεζες έφτασαν πολύ κοντά στην χρεωκοπία για να πληρώσουν τα δάνεια αποκατάστασης, θέτοντας σε κίνδυνο δάνεια της τάξεως των 700 εκατομμυρίων USD.

Προκειμένου να μπορέσει να αποτρέψει την κρίση ο Χούβερ κατέθεσε αίτημα για 18μηνο πάγωμα στις διακυβερνητικές πληρωμές χρέους, καταφέροντας να κερδίσει την έγκριση όλων των κρατών της Ευρώπης. Ακόμη, κατάφερε να κάνει μία συμφωνία με τους Ευρωπαίους για να δώσουν στην Γερμανία μία βραχυπρόθεσμη πίστωση.

Το Κογκρέσο ενέκρινε τα σχέδια του Χούβερ για μία στάση πληρωμών των χρεών και ένα βραχυπρόθεσμο δάνειο στην Γερμανία. Παρόλα αυτά απέρριψε το αίτημα του Χούβερ για την επανασύσταση της Επιτροπής Εξωτερικού Χρέους από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, διότι οι αντίπαλοι της επανασύστασης επέμεναν ότι ήταν ένα πρώτο βήμα για να απαρνηθούν, παρά να αποπληρωθούν τα χρέη του πολέμου.

Ως προς το ζήτημα του αφοπλισμού, ο Χούβερ προσπαθούσε να φέρει διεθνείς συμφωνίες αφοπλισμού. Το 1930 έστειλε τον Υπουργό Εξωτερικών Stimson στο Ναυτικό Συνέδριο του Λονδίνου για να συζητήσουν τις μειώσεις στον ναυτικό εξοπλισμό. Ο Υπουργός Εξωτερικών κατάφερε να συνάψει συνθήκη με την Βρετανία και την Ιαπωνία, για να μειώσουν τον αριθμό και το μέγεθος των ταχύπλοων σκαφών. Η Γερουσία ενέκρινε την συμφωνία τον Ιούλιο του 1930.

Μία από τις πιο επιτυχημένες διπλωματικές πολιτικές του Χούβερ είναι η πολιτική «Good Neighbor Policy» για τα κράτη της Νότιας και Κεντρικής Αμερικής. Η προσέγγιση του Προέδρου Χούβερ είχε πολλά συμβολικά και ουσιαστικά χαρακτηριστικά.

Στην ουσία θεωρούσε πως η Αμερική θα πρέπει να φέρεται σαν καλός γείτονας. Το 1930 ο Χούβερ διέταξε την εφαρμογή του Clark Memorandum⁴⁴, το οποίο αμφισβητούσε την νομιμότητα της Αμερικανικής επέμβασης στην Λατινική Αμερική.

Ο Χούβερ προσπάθησε να υποστηρίξει αυτήν την κίνηση μέσω της απόσυρσης των αμερικανικών στρατευμάτων από την Νικαράγουα μετά τις εκλογές του 1932. Υπέγραψε συμφωνία με την Αϊτή τον ίδιο χρόνο, με την υπόσχεση να σταματήσει η

⁴⁴ Το Clark Memorandum γράφτηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1928 από τον Υφυπουργό Κλαρκ της Κυβέρνησης Κούλιτζ και αφορούσε την χρήση της στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ για να παρέμβει στην Λατινική Αμερική. Το μνημόνιο αυτό εφαρμόστηκε από το Χούβερ. (<http://www.u-s-history.com/pages/h1448.html>)

Αμερικανική κατοχή μέχρι την 1^η Ιανουαρίου 1935. Στην ουσία έθεσε τα θεμέλια της πολιτικής αυτής, την οποία αργότερα χρησιμοποίησαν και άλλοι Πρόεδροι.

Τον Σεπτέμβριο του 1931, η Ιαπωνία επιτέθηκε και κατέλαβε την Κινεζική επαρχία της Manchuria, το οποίο ήταν περιοχή με πολύ αυξημένη αγροτική παραγωγή, την οποία ήθελαν πάρα πολύ οι Ιάπωνες. Ο Χούβερ και ο Στίμσον αποφάσισαν να μην δράσουν άμεσα. Το 1931 η Κοινωνία των Εθνών εξέδωσε ψήφισμα που απαιτούσε από την Ιαπωνία να αποσυρθεί από την Κινεζική περιοχή. Η Ιαπωνία αγνόησε την συγκεκριμένη απόφαση.

Ο Χούβερ βλέποντας την στάση της Ιαπωνίας δεν ήθελε οι ΗΠΑ να εμπλακούν σε μια πολεμική διαμάχη και επέλεξε να μην αναγνωρίσει τα Ιαπωνικά εδαφικά κέρδη. Τον Ιανουάριο του 1932, ο Στίμσον απέστειλε μια διπλωματική επιστολή που προειδοποιούσε τους Ιάπωνες ότι η Αμερική δεν θα δεχτεί συνθήκη που θα λύνει την κρίση που είχε δημιουργηθεί, η οποία όμως παραβιάζει τις υπάρχουσες συνθήκες. Η επιστολή αυτή έμεινε γνωστή ως Δόγμα Στίμσον.

Το Δόγμα Στίμσον δεν κατάφερε να σταματήσει τους Ιάπωνες, οι οποίοι έφτασαν να πολιορκούν την Σαγκάη, αλλά και πάλι ο Χούβερ δεν ήθελε να προχωρήσει σε πιο αποφασιστικές δράσεις. Ο Στίμσον, με την υποστήριξη του Χούβερ, απέστειλε επιστολή στον Γερουσιαστή Borah, ο οποίος ήταν Πρόεδρος της Επιτροπής των Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας.

Στην επιστολή αυτή, προειδοποιούσε ότι η Ιαπωνική επιθετικότητα επιτρέπει στις ΗΠΑ να καταργήσουν τις συνθήκες ελέγχου των εξοπλισμών που υπέγραψαν με την Ιαπωνία.

Φυσικά η κίνηση αυτή έδειξε την διαφορά στρατηγικής που είχε ο Χούβερ και ο Στίμσον. Ο Στίμσον υποστήριξε και την μη αναγνώριση και την πιθανή χρήση ισχύος, ενώ ο Χούβερ δεν μπορούσε να πάει πέρα από την μη αναγνώριση, διότι θεωρούσε πως οι συνθήκες δεν ήταν κατάλληλες για πολεμική εμπλοκή των ΗΠΑ.

2.13 Dwight Eisenhower (1953-1961)

Ο Στρατηγός Dwight Eisenhower ήταν ο 34^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, του οποίου η θητεία διήρκησε από το 1953 μέχρι το 1961. Ο Αϊζενχάουερ έφερε μία νέα όψη στην εθνική πολιτική ασφαλείας το 1953. Τα κύρια στοιχεία της πολιτικής του ήταν: 1) η διατήρηση της βιωσιμότητας της Αμερικανικής οικονομίας, ενώ αποκτούσε την απαραίτητη ισχύ για να επικρατήσει στον Ψυχρό Πόλεμο, 2) βασιζόταν στα πυρηνικά όπλα για να αποτρέψει την Κομμουνιστική επιθετικότητα, 3) χρησιμοποιούσε την CIA για να αποκρύπτει δράσεις ενάντια σε κυβερνήσεις ή ηγέτες που έδειχναν να ανταποκρίνονται στον σοβιετικό έλεγχο και 4) ενίσχυε τους συμμάχους του και κέρδιζε την εμπιστοσύνη μη ευθυγραμμισμένων με την πολιτική του κυβερνήσεων.

Πόλεμος της Κορέας

Τα πυρηνικά όπλα έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στις διπλωματικές πρωτοβουλίες του Προέδρου Αϊζενχάουερ συμπεριλαμβανομένης της λήξης του Πολέμου στην Κορέα. Η αύξηση στην στρατιωτική πίεση των ΗΠΑ έγινε εμφανής το 1953 προκειμένου να ενισχυθεί η βούληση των Κινέζων και της Βόρειας Κορέας να διαπραγματευτούν ένα συμβιβασμό.

Παρόλα αυτά και οι Σοβιετικοί ηγέτες που ανέλαβαν τα ηνία μετά το θάνατο του Στάλιν ήθελαν την εξεύρεση λύσης λόγω του φόβου τους για κλιμάκωση από την πλευρά των ΗΠΑ. Η Κορέα παρέμεινε διαχωρισμένη στον 38^ο παράλληλο.

Βέβαια, το αποτέλεσμα του Πολέμου της Κορέας είναι ότι οι σχέσεις των ΗΠΑ με την Κίνα παρέμειναν εχθρικές, καθώς ο Αϊζενχάουερ δεν ήθελε να αναγνωρίσει τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (PRC). Αντίθετα, συνέχιζε να υποστηρίζει την Εθνική Κινέζικη Κυβέρνηση στην Ταϊβάν.

Το Κογκρέσο εξασφάλισε στον Πρόεδρο την εξουσία να χρησιμοποιήσει την στρατιωτική δύναμη των ΗΠΑ στην Taiwan Strait. Ο Πρόεδρος ήξερε πως η περιοχή αυτή δεν είχε καμία στρατηγική αξία, αλλά ότι αυτό είχε συμβολική σημασία, καθώς και οι δύο πλευρές η PRC και οι Nationalists ήθελαν να γίνουν η μόνη νόμιμη ηγεσία σε όλη την Κίνα.

Η κρίση κλιμακώθηκε, όταν ο Αϊζενχάουερ διακήρυξε σε μία συνέντευξη τύπου ότι θα εξουσιοδοτήσει την χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων ενάντια σε στρατηγικούς στόχους.

Ο Μάο Zedong πολλές φορές είχε αναρωτηθεί για την αξιοπιστία των αμερικανικών απειλών και επέμενε ότι η Κίνα θα μπορούσε να αντέξει από οποιαδήποτε απώλεια που προερχόταν από πυρηνική επίθεση.

Σχέσεις ΗΠΑ- Σοβιετικής Ένωσης

Μετά από κάποιες εβδομάδες από την ανάληψη εξουσίας από τον Πρόεδρο Αϊζενχάουερ ο Στάλιν πέθανε και άρχισαν να γίνονται πολλές αλλαγές στις εξωτερικές σχέσεις της Σοβιετικής Ένωσης. Παρόλα αυτά ο Πρόεδρος επέμενε για πράξεις που θα ισορροπούσαν τα λόγια, και το 1955 οι Σοβιετικοί άλλαξαν την θέση τους και σταμάτησαν ένα παρατεταμένο αδιέξοδο σχετικά με μία συνθήκη ειρήνης με την Αυστρία.

Τότε, ο Αϊζενχάουερ συμφώνησε να γίνει μία Σύνοδος Σοβιετικών και Δυτικών ηγετών στην Γενεύη τον Ιούλιο 1955. Η Σύνοδος της Γενεύης σταμάτησε τις εντάσεις μεταξύ των ΗΠΑ και της Ρωσίας, αν και απέτυχαν να συναφθούν συνθήκες για έλεγχο των εξοπλισμών. Ο Χρουστσόφ αρνήθηκε την πρόταση του Αϊζενχάουερ για ένα πρόγραμμα που θα επέτρεπε και στις δύο πλευρές να κάνουν χρήση του αεροπορικού συστήματος παρακολούθησης για να συγκεντρώνουν πληροφορίες για τις στρατιωτικές δυνατότητες της κάθε χώρας από τις συμβαλλόμενες.

Στα τελευταία χρόνια της θητείας του ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ ήλπιζε να πετύχει μία αποτροπή με την Σοβιετική Ένωση, η οποία θα περιείχε μία συνθήκη που θα απαγόρευε την δοκιμή των πυρηνικών όπλων στην ατμόσφαιρα και στους ωκεανούς. Ο Αϊζενχάουερ και ο Χρουστσόφ συμφώνησαν να βρεθούν μαζί με τους ηγέτες της Γαλλίας και της Βρετανίας στο Παρίσι τον Μάιο του 1960.

Η Σύνοδος αυτή δεν κατάφερε να γίνει λόγω του συμβάντος με το Αμερικανικό αναγνωριστικό αεροσκάφος τύπου U2. Καθώς η συνάντηση με τον Χρουστσόφ πλησίαζε ο Πρόεδρος έδωσε εντολή για άλλη μία πτήση U2 πάνω από τα εδάφη της Σοβιετικής Ένωσης. Το αεροπλάνο αυτό έπεσε την 1^η Μαΐου 1960 κατά την διάρκεια των εορτασμών του May Day. Χωρίς να γνωρίζουν πως οι Σοβιετικοί είχαν συλλάβει

τον πιλότο, το Υπουργείο Εξωτερικών διέδωσε πληροφορίες ότι αυτά που έλεγε το Κρεμλίνο ήταν ψεύδη.

Ο Πρόεδρος πήρε την ευθύνη για την αποτυχημένη αποστολή του U2 και ισχυρίστηκε πως οι πτήσεις ήταν απαραίτητες για την εθνική ασφάλεια. Παρόλα αυτά ο Χρουστσόφ απαίτησε την συγγνώμη του Αμερικανού Προέδρου, κάτι το οποίο δεν έκανε ο Αϊζενχάουερ και η συνάντηση στο Παρίσι απέτυχε.

Αντιπαλότητες στην Μέση Ανατολή

Οι έντονες αντιστάσεις στην Μέση Ανατολή, έφεραν τον Πρόεδρο Αϊζενχάουερ αντιμέτωπο με τους πιο σημαντικούς συμμάχους του, την Βρετανία και την Γαλλία. Η κρίση του Σουέζ πηγάζε από την δυσκολία των δυτικών δυνάμεων να αντιμετωπίσουν τον Πρόεδρο της Αιγύπτου Gamal Abdel Nasser.

Ο Νάσσερ αγόρασε όπλα από Κομμουνιστές στην Τσεχοσλοβακία και ζήτησε οικονομική βοήθεια από τις ΗΠΑ για να φτιάξει το Φράγμα Aswan High στον Νείλο. Η Διοίκηση του Αϊζενχάουερ ήταν έτοιμη να δώσει την βοήθεια, αλλά κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων, ο Νάσσερ αναγνώρισε την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και για τον λόγο αυτό διεκόπησαν οι διαπραγματεύσεις. Στην συνέχεια, ο Πρόεδρος Νάσσερ εθνικοποίησε την Διώρυγα του Σουέζ.

Με αυτήν την κίνηση η Βρετανία, η Γαλλία και το Ισραήλ αποφάσισαν να εφαρμόσουν στρατιωτικά μέτρα. Ο Αϊζενχάουερ ήταν αντίθετος στην στρατιωτική δράση, διότι θεωρούσε ότι αυτό θα ενίσχυε τον Νάσσερ και έτσι καταδίκασε τις επιθέσεις και έκανε χρήση της οικονομικής και διπλωματικής ισχύος των ΗΠΑ για να αναγκάσει τα τρία κράτη να αποσύρουν τον στρατό τους.

Η επέμβαση στην Ινδοκίνα

Στην Νοτιοανατολική Ασία, ο Πρόεδρος έστειλε αμερικανικά όπλα και χρήματα αντί για στρατεύματα. Ο Αϊζενχάουερ παρείχε στρατιωτική βοήθεια στην Γαλλία, υποστηρίζοντας την στον πόλεμο που ξεκίνησε το 1946 με στόχο την επιβολή της κυριαρχίας και του ελέγχου της στην Ινδοκίνα, η οποία περιελάμβανε την Cambodia, το Laos και το Vietnam.

Μέχρι το 1954, η κυβέρνηση πλήρωνε παραπάνω από το 75% του Γαλλικού κόστους από τον πόλεμο, αλλά οι Γάλλοι δεν κατάφεραν να νικήσουν τους Vietminh, την εθνικιστική δύναμη υπό την αρχηγία του Ho Chi Minh.

Το 1954 ξέσπασε κρίση, όταν οι δυνάμεις των Vietminh περικύκλωσαν την Γαλλική φρουρά στην τοποθεσία Dienbienphu. Οι Γάλλοι ζήτησαν βοήθεια και περισσότερα όπλα, αλλά και μία αεροπορική επίθεση από τις ΗΠΑ, προκειμένου να σώσουν τα στρατεύματά τους.

Ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ σκέφτηκε την πιθανότητα στρατιωτικής δράσης και ήταν έτοιμος να την διατάξει όταν θα το επέτρεπαν οι συνθήκες. Παράλληλα, οι αρχηγοί του Κογκρέσου δεν θα παρείχαν την στήριξη τους παρά μόνο αν η Αμερικανική στρατιωτική δράση ήταν μέρος μίας πολυμερούς δράσης. Ο Πρόεδρος αποφάσισε να μην κάνει αεροπορική επίθεση, και η Γαλλική φρουρά παραδόθηκε μετά από πολιορκία πολλών εβδομάδων.

Σε διεθνές συνέδριο, η Γαλλική Κυβέρνηση εξασφάλισε ανεξαρτησία στο Βιετνάμ, στο Λάος και στην Καμπότζη. Παράλληλα, ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ κατάφερε νίκη με το να αποτρέψει τον Ho Chi Minh από το να εγκαταστήσει Κομμουνιστική Κυβέρνηση σε όλο το Βιετνάμ.

Το 1954-1955 η Αμερικανική βοήθεια και υποστήριξη βοήθησε τον Dinh Diem να εγκαταστήσει μη Κομμουνιστική Κυβέρνηση στο μέρος που αργότερα έγινε το Νότιο Βιετνάμ. Ο Πρόεδρος θεώρησε ότι η δημιουργία του Νοτίου Βιετνάμ θα αποτελούσε μία επιτυχία του Ψυχρού Πολέμου, και φυσικά η απόφαση αυτή συνδεόταν με την ισχυρή παρουσία ισχύος των ΗΠΑ στο Νότιο Βιετνάμ, πράγμα που αργότερα προκάλεσε πολλά προβλήματα.

2.14 Richard Nixon (1969 -1974)

Ο Νίξον ήταν ο 37^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ και υπηρέτησε την θητεία του από το 1969 μέχρι το 1974, όταν έγινε ο μόνος Πρόεδρος που παραιτήθηκε ποτέ από το αξίωμα λόγω του σκανδάλου Watergate. Γενικά η διοίκηση του μετέφερε την εξουσία από την Ουάσινγκτον στις πολιτείες και επέβαλλε ελέγχους των τιμών και των μισθών, αλλά και την κατάργηση του διαχωρισμού που υπήρχε στα σχολεία του Νότου.

Στην εξωτερική πολιτική, ο Νίξον ήθελε να εκμεταλλευτεί κάποιες ευκαιρίες για να βελτιώσει τις σχέσεις με την Σοβιετική Ένωση και να θεμελιώσει καλές σχέσεις με την Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Ο συνεργάτης του στην διαμόρφωση εξωτερικής πολιτικής ήταν ο σύμβουλος του για θέματα εθνικής ασφάλειας, Henry Kissinger.

Η σχέση με την Κίνα και την Ρωσία (Τριγωνική Πολιτική)

Οι σχέσεις μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και της Κίνας είχαν αρχίσει να επιδεινώνονται από το 1950, όπου ξέσπασε σε ανοιχτή διαμάχη κατά τα χρόνια της θητείας του Νίξον. Ο Νίξον βρισκόταν σε μία πολύ καλή θέση για να μπορέσει να επιχειρήσει ένα διπλωματικό άνοιγμα στην Κίνα. Ως ένα δείγμα της βελτίωσης των σχέσεων ο Πρόεδρος Νίξον επισκέφθηκε την Κίνα το 1972.

Η τριγωνική στρατηγική του Νίξον, δηλαδή το άνοιγμα προς την Κίνα είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα, διότι η Σοβιετική Ένωση αναγκάστηκε να βελτιώσει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ και με αυτόν τον τρόπο κατάφερε να κάνει μία επίσκεψη στην Μόσχα προκειμένου να συναντηθεί με τον Ρώσο ομόλογο του.

Από αυτή την συνάντηση προέκυψε η συνθήκη SALT (Strategic Arms Limitation Treaty), με την οποία η Σοβιετική Ένωση και η Αμερική συμφώνησαν να περιορίσουν τον αριθμό των διηπειρωτικών βαλλιστικών τους πυραύλων και να σταματήσουν την ανάπτυξη αντιβαλλιστικών πυραυλικών συστημάτων.

Απόσυρση από το Βιετνάμ

Ο Πρόεδρος Νίξον ήθελε να εφαρμόσει ένα συνδυασμό διαπραγμάτευσης και της δημιουργίας ενός προγράμματος εκπαίδευσης και οπλισμού των Νότιων Βιετναμέζων

για να αναλάβουν την υπευθυνότητα της άμυνας τους, καθώς εκείνος σχεδίαζε να αποσύρει τα αμερικανικά στρατεύματα από το Βιετνάμ μέσα σε δεκαοκτώ μήνες.

Όταν ο στρατός του Βορείου Βιετνάμ μπήκε στο Νότο το 1972 ο Νίξον απάντησε με βομβαρδισμό του Haiphong Harbor και χρησιμοποίησε βομβαρδιστικά αεροσκάφη B-52 εξοπλισμένα με βόμβες ναπάλμ, για να βομβαρδίσει τον Βορρά. Η συνδυασμένη δράση των ΗΠΑ και του Νοτίου Βιετναμέζικου στρατού σταμάτησε την επίθεση, αλλά όχι πριν οι Κομμουνιστές θέσουν περισσότερες περιοχές υπό τον έλεγχο τους.

Το Hanoi πρότεινε μια συμβιβαστική συμφωνία το Οκτώβριο του 1972 που βρήκε σύμφωνο τον Κίσινγκερ. Η κυβέρνηση του Νοτίου Βιετνάμ απέρριψε την συμφωνία, διότι μέσω αυτής το Βόρειο Βιετνάμ συνέχιζε να διατηρεί τον έλεγχο όλης της περιοχής. Μετά τις εκλογές, ο Νίξον είπε στον Πρόεδρο του Νοτίου Βιετνάμ Thieu πως αν δεν συμφωνήσει στην συνθήκη, το Κογκρέσο θα κόψει την βοήθεια στην κυβέρνηση του.

Ακόμη, υποσχέθηκε πως οι ΗΠΑ θα επανέρχονταν αν το Βόρειο Βιετνάμ παραβίαζε την συνθήκη. Όταν οι διαπραγματεύσεις συνεχίστηκαν, τα θέματα που παρέμεναν στο τραπέζι λύθηκαν πάρα πολύ γρήγορα. Η Συμφωνίες Ειρήνης του Παρισιού υπογράφηκε στις 23 Ιανουαρίου 1973, και είχε ως αποτέλεσμα το τέλος της αμερικανικής παρουσίας στον Πόλεμο του Βιετνάμ.

Στο ζήτημα της Χιλής, ο Νίξον είχε εκφράσει την αντίθεση του στον δημοκρατικά εκλεγμένο Πρόεδρο, Salvador Allende, και στην ουσία ο Νίξον εξουσιοδότησε την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών να τον εμποδίσει από το να αναλάβει τα ηνία της χώρας.

Ακολούθως, ο Νίξον έκοψε την βοήθεια στην Χιλή, η οποία ανερχόταν στο ποσό των 70 εκατομμυρίων USD και την μείωσε στο 1 εκατομμύριο USD. Συνέχιζε να κινείται κατά του Χιλιανού Προέδρου μέχρι τη εκδήλωση στρατιωτικού πραξικοπήματος. Στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, ο Στρατηγός Augusto Pinochet οργάνωσε και εκτέλεσε στρατιωτικό πραξικόπημα που είχε σαν αποτέλεσμα την δολοφονία του Προέδρου Allende μέσα στο στρατηγικό μέγαρο την ημέρα εκείνη και την εγκαθίδρυση δικτατορικού καθεστώτος ενός από τα στυγνότερα και σκληρότερα καθεστώτα στην παγκόσμια ιστορία.

2.15 Gerald Ford (1974-1977)

Ο Gerald Ford ήταν ο 38^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος ανήλθε στην εξουσία μετά από την παραίτηση του προκατόχου του Προέδρου Νίξον. Ως Πρόεδρος υπέγραψε τη Συμφωνία του Ελσίνκι, με την οποία γινόταν μία σοβαρή κίνηση προς την αποτροπή του πυρηνικού πολέμου. Ακόμη, στην εσωτερική πολιτική κλήθηκε να αντιμετωπίσει μία πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση μετά την Κρίση του 1929, με αυξημένο πληθωρισμό.

Η δράση του Προέδρου Φορντ στην εξωτερική πολιτική ήταν η συνέχεια της πολιτικής που ασκούσε ο Νίξον και ο Κίσινγκερ, υποστήριξε την αποτροπή με την Σοβιετική Ένωση, τις βελτιωμένες σχέσεις με την Κίνα, και την υποστήριξη των ΗΠΑ στην Κυβέρνηση του Νότιου Βιετνάμ.

Η πολιτική της Détente με την Σοβιετική Ένωση

Ο Πρόεδρος Φορντ και ο Κίσινγκερ έδωσαν τα κατάλληλα σημάδια ότι οι ΗΠΑ θέλουν να συνεχίσουν προς την επίτευξη της πολιτικής της αποτροπής. Ο Πρόεδρος το 1975 συναντήθηκε με τον Πρόεδρο της Σοβιετικής Ένωσης Μπρέζνιεφ και τους αρχηγούς των άλλων κρατών της Ευρώπης για να υπογράψουν την συμφωνία του Ελσίνκι, με την οποία αναγνωριζόταν τα υπάρχοντα σύνορα των Ευρωπαϊκών χωρών, όπως αυτά είχαν διαμορφωθεί μετά τον Β' ΠΠ.

Οι συμφωνίες περιελάμβαναν δηλώσεις που υποστήριζαν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Τον Νοέμβριο του 1974 ο Φορντ και ο Μπρέζνιεφ συμφώνησαν στην Συμφωνία στο Βλαδιβοστόκ, η οποία παρείχε μία γενική εικόνα για την διάδοχη συνθήκη της SALT, την οποία είχε διαπραγματευτεί ο Νίξον το 1972.

Βέβαια, η πολιτική αυτή αντιμετώπισε κριτική από το εσωτερικό των ΗΠΑ και συγκεκριμένα από την συντηρητική πτέρυγα των Ρεπουμπλικάνων, αλλά και τους Δημοκρατικούς. Οι κριτικές θεωρούσαν πως η Κυβέρνηση είχε υποτιμήσει τους Σοβιετικούς και ότι ήταν πολύ πρόθυμοι να υπογράψουν συνθήκη με αυτούς.

Η αναδόμηση της CIA

Η συμπεριφορά της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών τέθηκε υπό έλεγχο κατά την διάρκεια της Προεδρίας του Φορντ. Το σκάνδαλο Watergate αποκάλυψε πως η υπηρεσία είχε εμπλοκή με τις εσωτερικές δομές, κάτι που συνιστούσε παραβίαση των κανόνων της.

Ο Φορντ δημιούργησε μία επιτροπή που είχε ως Πρόεδρο της τον Αντιπρόεδρο Nelson Rockefeller, με έργο τον έλεγχο των δραστηριοτήτων της Υπηρεσίας. Η Γερουσία και η Βουλή των Αντιπροσώπων δημιούργησαν και εκείνες επιτροπές έρευνας. Η επιτροπή που σχηματίστηκε για να μελετήσει τις Κυβερνητικές υπηρεσίες, έγινε γνωστή ως Church Committee, από τον Πρόεδρο της Γερουσιαστή Church.

Ενώ η Επιτροπή Rockefeller παρέθετε ευρήματα που ευνοούσαν την Υπηρεσία, η άλλη επιτροπή την κατηγορούσε για λανθασμένες κινήσεις και παράνομες δραστηριότητες.

Τα ευρήματα της Επιτροπής Church, συνέβαλαν στην απόλυση του Διευθυντή της Υπηρεσίας William Colby το 1975. Το πιο σημαντικό είναι ότι το Κογκρέσο δέχτηκε τις απαιτήσεις της Επιτροπής Church να τεθεί η Υπηρεσία υπό τον έλεγχο του Κογκρέσου, αλλάζοντας τις πρακτικές του σημαντικότερου βραχίονα της Αμερικανικής Εξωτερικής Πολιτικής.

2.16 Ronald Reagan (1981-1989)

Ο Πρόεδρος Ρέιγκαν ήταν ένας από τους πιο επιτυχημένους Προέδρους των ΗΠΑ και υπηρέτησε την θητεία του από τις 20 Ιανουαρίου 1981 μέχρι και την 20^η Ιανουαρίου 1989. Ο Ρέιγκαν εφάρμοσε νέες πολιτικές και οικονομικές ιδέες, καθώς όταν ανέλαβε οι ΗΠΑ βρίσκονταν σε μία πολύ άσχημη οικονομική περίοδο. Για να αντιμετωπίσει την κρίση αυτή προχώρησε σε μείωση των φόρων για να μπορέσει να προάγει την οικονομική ανάπτυξη, σε έλεγχο της προσφοράς χρήματος για να περιορίσει τον πληθωρισμό και σε μείωση των κρατικών δαπανών.

Σχετικά με την στρατηγική που ακολούθησε ο ίδιος στην εξωτερική πολιτική ήταν ένας συνδυασμός επίδειξης ισχύος με διπλωματία, αλλά είχε το ελάττωμα των οικονομικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε η Αμερική.

Σε ότι αφορά την Σοβιετική Ένωση η στρατηγική του βασιζόταν στην ιδέα ότι η ίδια είναι ταυτόχρονα ισχυρή και αδύναμη. Το πρώτο βήμα ήταν η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και το δεύτερο η υποβάθμιση της ισχύος του Κρεμλίνου στην Δυτική Ευρώπη και κατόπιν να αναγκαστεί να συνάψει συνθήκη που θα είναι προς όφελος των ΗΠΑ.

Υπήρξαν δύο κείμενα, το NSDD 32, το οποίο περιείχε την ανάπτυξη μίας δέσμης στρατηγικών και το NSDD 75 που είχε ως σκοπό να περιορίσει την επέκταση της Σοβιετικής Ένωσης, να διαπραγματευτεί με την Ένωση σε συμφωνίες που προστατεύουν και ισχυροποιούν τα αμερικάνικα συμφέροντα και να προωθήσουν την διαδικασία αλλαγής της Σοβιετικής Ένωσης σε ένα πιο πλουραλιστικό πολιτικό και οικονομικό σύστημα.⁴⁵

Μάλιστα το Μάρτιο του 1981 ο Πρόεδρος Ρέιγκαν προχώρησε σε αύξηση των στρατιωτικών δαπανών στα 220 δις USD. Η αύξηση αυτή έφερε τον εκσυγχρονισμό του στρατού και του εξοπλισμού. Ακόμη, τα χρήματα που επενδύθηκαν στην στρατιωτική έρευνα και ανάπτυξη αποδείχθηκε ότι βοήθησε την οικονομία στο κομμάτι της υψηλής τεχνολογίας. Τέλος, οι αυξήσεις των στρατιωτικών δαπανών είχαν ως αποτέλεσμα την αύξηση της εμπιστοσύνης του κοινού.

⁴⁵ Κεφάλαιο 3 στο σύγγραμμα του Hal Brands "What good is grand strategy?"

Σχέσεις με Ρωσία 1981-1983

Στην πρώτη θητεία του Ρέιγκαν οι σχέσεις με την Ρωσία ήταν ασταθείς. Από την πλευρά των Σοβιετικών, μία σειρά αλλαγών στα ηγετικά πρόσωπα παρήγαγε μία εξωτερική πολιτική που ήταν στο μεταίχμιο της σύγκρουσης και του συμβιβασμού.

Από την άλλη πλευρά, η Διοίκηση του Ρέιγκαν ξεκίνησε συνομιλίες με τους Ρώσους προκειμένου να μπορέσει να μην περιορίσει την κούρσα του εξοπλισμού, αλλά να μειώσει τα πυρηνικά όπλα των υπερδυνάμεων. Οι Σοβιετικοί ξεκίνησαν να εγκαθιστούν πυραύλους SS 20 στην Δυτική Ευρώπη.

Η υπόθεση του Λίβανου

Το καλοκαίρι του 1982, ο Ρέιγκαν σταδιακά κατευθυνόταν προς την στρατιωτική επέμβαση στο Λίβανο, διότι πίστευε πως υπήρχαν συμφέροντα εθνικής ασφάλειας στην περιοχή καθώς με αυτόν τον τρόπο μπορούσε να μειώσει την επιρροή των Σοβιετικών.

Τον Ιούνιο του 1982 το Ισραήλ έκανε επέμβαση στο Λίβανο προκειμένου να μπορέσει να στερήσει την Οργάνωση Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης από μία βάση επιχειρήσεων. Η επέμβαση και ο βομβαρδισμός της Βηρυτού ήταν μία κίνηση που καταδικάστηκε διεθνώς.

Ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Haig πίστευε πως οι ΗΠΑ θα έπρεπε να επέμβουν προκειμένου να διαπραγματευτούν την δημιουργία ενός ειρηνικού καθεστώτος στο Λίβανο. Τον Αύγουστο 1982 ο Πρόεδρος Ρέιγκαν έστειλε 800 Πεζοναύτες στο Λίβανο ως μέρος μίας διεθνούς δύναμης διατήρησης της ειρήνης, στην οποία συμμετείχαν η Γαλλία και η Γερμανία. Η αποστολή τους ήταν να διατηρήσουν την παύση πυρός και την ίδια στιγμή θα επιτρεπόταν στη Οργάνωση Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης να μεταβεί στην Συρία.

Εφόσον έφυγαν οι πολεμιστές της οργάνωσης οι ΗΠΑ απέσυραν τα στρατεύματα τους, αλλά την στιγμή που έφυγε η διεθνής δύναμη, η βία ξέσπασε και πάλι. Τα στρατεύματα του Λιβάνου έσφαξαν 700 πρόσφυγες τον Σεπτέμβριο του 1982, και έτσι οι δυνάμεις επέστρεψαν.

Μέσα σε όλα αυτά έγιναν δύο επιθέσεις ενάντια στις ΗΠΑ, η μία στην ουσία έγινε από την Χεσμπολάχ τον Απρίλιο 1983, εξερράγη βόμβα μπροστά από την Αμερικάνικη πρεσβεία στη Βυρητό και η επόμενη επίθεση έγινε τον Οκτώβριο 1983 όταν οι τρομοκράτες ανατίναξαν τους στρατώνες των Πεζοναυτών στο αεροδρόμιο της Βηρυτού, σκοτώνοντας 241 άτομα. Οι ΗΠΑ ανταπέδωσαν την επίθεση βομβαρδίζοντας αεροπορικά την Χεσμπολάχ.

Η υπόθεση Ιράν – Κόντρα

Το Ιράν – Κόντρα αναφέρεται σε δύο διαφορετικές πρωτοβουλίες.

Η πρώτη ήταν μία πώληση μικρής ποσότητας αμερικανικού στρατιωτικού εξοπλισμού στο Ιράν σε αντίθεση με την πολιτική του Ρέιγκαν να κρατήσει ουδέτερη στάση στον Πόλεμο Ιράν – Ιράκ.

Η δεύτερη ήταν η υπόθεση της Κόντρα που ήταν η προσπάθεια μίας μικρής ομάδας από προσωπικό του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας να προχωρήσουν στις διαδικασίες πώλησης των όπλων αυτών σε επαναστάτες της Κόντρα που ήταν αντίθετοι ως προς την Κυβέρνηση της Νικαράγουα.

Η πώληση των όπλων στο Ιράν, η οποία είχε την υποστήριξη της Ισραηλινής Κυβέρνησης προτάθηκε στον Ρέιγκαν από τον σύμβουλο εθνικής ασφάλειας McFarlane και υποστήριξε ο Διευθυντής της CIA William Casey, ο οποίος ήθελε να ελευθερώσει τον William Buckley που ήταν αρχηγός του σταθμού της CIA στη Βηρυτό, διότι ο Casey φοβόταν πως βασάνιζαν τον Buckley. Ο Ρέιγκαν λοιπόν έδωσε την εξουσιοδότηση προκειμένου να ελευθερώσουν και άλλους αμερικάνους που ήταν κρατούμενοι από τρομοκράτες στο Λίβανο.

Ακόμη, ο Πρόεδρος Ρέιγκαν ξεκαθάρισε στην ομάδα της εξωτερικής πολιτικής που τον συμβούλευε πως ήθελε να κρατήσει τους Κόντρα της Νικαράγουα μαζί προκειμένου να αποτελούν πρόβλημα στην Κυβέρνηση των Σαντινίστα. Με αυτόν τον τρόπο ο Mc Farlane και ο Colonel Oliver North δημιούργησαν ένα δίκτυο δωρεών από ξένες κυβερνήσεις και πολίτες προκειμένου να τους βοηθήσουν.

Οι Κόντρας κατάφεραν να πείσουν την Κυβέρνηση της Νικαράγουα να διεξάγει ελεύθερες εκλογές στις οποίες ο Πρόεδρος Ντάνιελ Ορτέγκα των Sandinista⁴⁶ απέτυχε με αποτέλεσμα να αποκατασταθεί η ελευθερία και η δημοκρατία στην περιοχή.

Σχέσεις ΗΠΑ – Σοβιετικής Ένωσης 1987-1989

Κατά την διάρκεια των τελευταίων ετών της Διοίκησης Ρέιγκαν οι σχέσεις ΗΠΑ και Σοβιετικής Ένωσης βελτιώθηκαν αισθητά και ιδιαίτερα από την στιγμή που ανήλθε στην ηγεσία της Ένωσης ο Γκορμπατσόφ. Το 1987 έγινε μία συνθήκη με την οποία καταστράφηκαν πάνω από 2600 Σοβιετικά και Αμερικάνικα πυρηνικά όπλα.

Τον Δεκέμβριο του 1988 ο Γκορμπατσόφ ανακοίνωσε σε λόγο του στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ότι θα μειώσει τις στρατιωτικές δυνάμεις στην Ανατολική Ευρώπη κατά 500.000 στρατιώτες και 10.000 τανκ μέσα στα επόμενα δύο χρόνια από την ανακοίνωση αυτή.

Μάλιστα τον Ιούνιο 1988 ο Πρόεδρος Ρέιγκαν πραγματοποίησε επίσκεψη στην Σοβιετική Ένωση. Ο συμβολισμός του ταξιδιού ήταν πολύ ισχυρός. Μάλιστα ο ίδιος συνάντησε πολίτες της Σοβιετικής Ένωσης στην Κόκκινη Πλατεία.

⁴⁶ Οι Sandinista ήταν ένοπλη αριστερή στρατιωτική οργάνωση

2.17 Οι τέσσερις παραδόσεις της εξωτερικής πολιτικής

Στις περισσότερες περιπτώσεις κρατών η εξωτερική πολιτική επηρεάζεται από τις πιέσεις του διεθνούς συστήματος και όχι από εσωτερικές παραδόσεις που σχετίζονται με διεθνή συστήματα. Αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση των ΗΠΑ, καθώς οι περισσότεροι ηγέτες της χώρας επηρεάζονται σε μεγάλο βαθμό από τις εσωτερικές παραδόσεις και όχι από τις πιέσεις του διεθνούς συστήματος.

Σύμφωνα με τον Mead, οι τέσσερις κύριες παραδόσεις είναι η τζεφερσονική, η χαμιλτονική, η ουίλσονική και η τζακσονική.⁴⁷

Η ουίλσονική παράδοση έχει πάρει το όνομα της από τον Πρόεδρο Ουίλσον και υποστηρίζει πως οι ΗΠΑ θα πρέπει προωθούν την δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η αμερικανική κοινωνία διαμορφώθηκε και βασίστηκε πάνω στις αρχές του φιλελευθερισμού με βασικότερες αξίες την ειρήνη και την δημοκρατία. Οι ρίζες του ουίλσονισμού ξεκινούν από την Αγγλία του 17^{ου} αιώνα, αλλά η πρώτη εφαρμογή του ήταν στον 20^ο αιώνα, όταν δημιουργήθηκε η Κοινωνία των Εθνών, ο Οργανισμών Ηνωμένων Εθνών κ.α.

Με βάση την παράδοση αυτή, οι ΗΠΑ διαμόρφωσαν την εξωτερική τους πολιτική με την προσπάθεια προάσπισης της δημοκρατίας, καθώς και την ίδρυση ΜΚΟ για να υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα δικαιώματα των γυναικών και την ελευθερία.

Μεγαλύτερα δείγματα εφαρμογής της ουίλσονικής παράδοσης παρατηρήθηκαν στη μεταψυχροπολεμική περίοδο, όπου ο σκοπός των ΗΠΑ ήταν η εξάπλωση των αμερικανικών αξιών.

Ένας από τους Προέδρους που διαμόρφωσε την εξωτερική πολιτική με βάση αυτήν την παράδοση ήταν ο Κλίντον, ο οποίος προέβη στην διεξαγωγή επεμβάσεων ουίλσονικού τύπου δίνοντας ανθρωπιστική βοήθεια σε διάφορα κράτη του Τρίτου Κόσμου.

⁴⁷ Mead, Special Providence, Κεφάλαιο 9

Η χαμιλτονική παράδοση έχει πάρει το όνομα της από τον Χάμιλτον και υποστηρίζει την συνεχή διεκδίκηση ισχύος για την επίτευξη της ενδυνάμωσης του κράτους και δίνει έμφαση στα οικονομικά μέσα και όχι στην στρατιωτική ισχύ. Σύμφωνα με τον Χάμιλτον η Αμερική όφειλε να αναπτυχθεί οικονομικά μέσω της ανάπτυξης της ναυτιλίας και του εμπορίου με σκοπό την ενίσχυση της άμυνας. Ένα ακόμη στοιχείο της είναι η προσέγγιση της εξωτερικής πολιτικής με όρους εθνικού συμφέροντος. Μία από τις επιτυχίες της παράδοσης αυτής είναι η δημιουργία του διεθνούς οικονομικού συστήματος.

Η τζακσονική παράδοση έχει πάρει το όνομα της από τον Πρόεδρο Α. Τζάκσον και περιέχει στοιχεία όπως ο απομονωτισμός, ο εθνικισμός, ο λαϊκισμός και η ξενοφοβία. Θεωρεί πως οι ΗΠΑ δεν πρέπει να συμμετέχουν σε πολυμερείς δεσμεύσεις και θεωρεί την χρήση στρατιωτικής ισχύος λανθασμένη, εκτός και αν υπάρχει απειλή των εθνικών συμφερόντων. Ο Τζάκσον ήταν υποστηρικτής της χρήσης της στρατιωτικής ισχύος μέχρι την ολοσχερή ήττα του εχθρού. Η παράδοση αυτή είναι αντίθετη στην διάδοση των αμερικανικών αρχών και αξιών που υποστηρίζει ο ουίλσονισμός, αλλά και στην οικονομική εξάπλωση των ΗΠΑ που υποστηρίζει η χαμιλτονική παράδοση.

Η τζεφερσονική παράδοση έχει πάρει το όνομα της από τον Πρόεδρο Τζέφερσον και η παράδοση αυτή χαρακτηρίστηκε από την αποφυγή της εμπλοκής των ΗΠΑ σε πόλεμο, διότι θεωρούσε πως αν εμπλεκόταν η χώρα σε πόλεμο θα είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξουσιών του ομοσπονδιακού κράτους και αυτό θα είχε αρνητικά αποτελέσματα στα δικαιώματα των πολιτών.

Οι οπαδοί της παράδοσης αυτής δεν εκφράζονται από την κυβερνητική πολιτική, πρόκειται για ομάδες που αντιτίθενται στις κυβερνητικές επιλογές και στον τρόπο άσκησης της εξωτερικής πολιτικής. Θεωρούν πως η εμπλοκή σε πόλεμο θα επιφέρει αρνητικά αποτελέσματα στα ατομικά δικαιώματα των πολιτών.

Οι παραδόσεις που εφαρμόζονται περισσότερο στην Αμερικανική εξωτερική πολιτική είναι η ουίλσονική και η χαμιλτονική και οι θεωρίες αυτές υποστηρίζουν πως ο εκάστοτε Πρόεδρος διαμορφώνει την εξωτερική πολιτική του κράτους με βάση τα εγχώρια συμφέροντα, δηλαδή τόσο οι Ρεπουμπλικάνοι, όσο και οι Δημοκρατικοί έχουν χρησιμοποιήσει την εξωτερική πολιτική ως προέκταση της εσωτερικής.

Οι Ρεπουμπλικάνοι, βάσει των παραπάνω, έχουν διεξάγει περισσότερες χαμιλτονικές επεμβάσεις, δηλαδή επεμβάσεις που έγιναν σε διάφορα κράτη προκειμένου να επιτύχουν οικονομικά οφέλη. Από την άλλη πλευρά οι Δημοκρατικοί έχουν διεξάγει επεμβάσεις που μπορούν να συμπεριληφθούν στην κατηγορία των ουίλσονικών επεμβάσεων, δηλαδή επεμβάσεις που διενεργούνται για την επέκταση της δημοκρατίας και την προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας.

Μέρος Δεύτερο

*Οι πολιτικές της απομόνωσης και της μη επέμβασης
και οι επεμβάσεις*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

Πολιτική του απομονωτισμού και πολιτική της μη επέμβασης

Έχοντας αναλύσει την λειτουργία του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος και την εξωτερική πολιτική που εφήρμοσαν και εκτέλεσαν οι Πρόεδροι κατά την περίοδο 1861- 1989 κρίνεται σκόπιμο να αναλυθούν τα τρία είδη εξωτερικών πολιτικών που ασκήθηκαν την περίοδο αυτή, δηλαδή η πολιτική του απομονωτισμού, η πολιτική της μη επέμβασης και η πολιτική του παρεμβατισμού.

3.1 Πολιτική του απομονωτισμού

Η αμερικανική εξωτερική πολιτική είναι ένα κράμα ρεαλισμού και ιδεαλισμού. Η σχολή του απομονωτισμού υποστηρίζει ότι οι ΗΠΑ προωθούν καλύτερα τις αξίες τους όταν απέχουν από το «*διεφθαρμένο διεθνές σύστημα*» και λειτουργούν ως «*ο φάρος της δημοκρατίας*».»⁴⁸

Η τάση αυτή οφείλεται σε δύο λόγους, έναν πολιτιστικό και ένα γεωπολιτικό. Ο πολιτιστικός λόγος είναι η πεποίθηση στην μοναδικότητα των ΗΠΑ, δηλαδή οι ΗΠΑ έχουν δημιουργηθεί με δημοκρατικές και ανθρωπιστικές αξίες, οι οποίες δεν είχαν να κάνουν με τις ισορροπίες ισχύος της ευρωπαϊκής ηπείρου.

Ο δεύτερος λόγος είναι, διότι η Αμερική έτσι όπως είναι τοποθετημένη γεωπολιτικά είναι απαλλαγμένη από τις εξωτερικές απειλές, στοιχείο που της εξασφαλίζει ασφάλεια από τους γείτονες της.

Οι οπαδοί του αμερικανικού απομονωτισμού είχαν την ακλόνητη πεποίθηση να μείνουν οι ΗΠΑ έξω από τους πολέμους που διεξήγαγαν μεταξύ τους τα κράτη, αλλά απεικόνιζε και την άρνηση για να εισέλθουν σε συμμαχίες.

⁴⁸ Henry Kissinger, *Diplomacy* (New York: Simon & Schuster, 1994) σ.18

Οι απομονωτιστές είναι μία ποικιλόμορφη ομάδα, στην οποία συμπεριλαμβάνονται φιλελεύθεροι και συντηρητικοί. Οι συντηρητικοί που εκφράζονται από τον απομονωτισμό υποστηρίζουν τον φόβο ότι η αυξανόμενη ανάμειξη των ΗΠΑ στις διεθνείς υποθέσεις οδηγεί σε εμπλοκή σε πολέμους και σε υπερέκταση της αμερικανικής ισχύος και των αμερικανικών δυνατοτήτων, οπότε έχει αρνητικές συνέπειες για τα αμερικανικά συμφέροντα.

Από την άλλη, οι φιλελεύθεροι που οδηγούνται προς τον απομονωτισμό έχουν την άποψη, ότι η ανάμειξη της Αμερικής στις διεθνείς υποθέσεις έχει αρνητικά αποτελέσματα για τον κόσμο.

Τέλος, υπάρχουν και οι ειρηνιστές - ιδεαλιστές, οι οποίοι υποστηρίζουν τον απομονωτισμό λόγω της αντίθεσης στην χρήση βίας. Η σχολή των ιδεαλιστών αντλεί την προέλευση της από τους πρώτους αποίκους, όπως οι Κουακέροι και Μενονίτες και η επιρροή της άρχισε μετά την θεσμοθέτηση της απονομιμοποίησης του πολέμου στην Συνθήκη των Παρισίων το 1928.⁴⁹

Πριν το 1914, ήταν δυνατό να επιτευχθεί η μη εμπλοκή, αλλά ακόμα και σήμερα κάποιοι απομονωτιστές θεωρούν σωστό το να μην εμπλέκεται η χώρα, διότι θεωρούν πως με αυτόν τον τρόπο μπορεί να επιτευχθεί η επί μακρόν εξασφάλιση της εθνικής ασφάλειας, οι επιχειρηματικές δυνατότητες και η προώθηση της δημοκρατίας.

Μάλιστα, ο απομονωτισμός γνώρισε κριτική από μία μερίδα οργανώσεων και ατόμων στις ΗΠΑ, οι οποίοι ήθελαν να υπάρξει, είτε αλλαγή στις πεποιθήσεις της σχολής, είτε απόλυτη εγκατάλειψη της ως ιδεολογία. Οι ομάδες και τα άτομα που ασκούσαν την κριτική αυτή ονομάστηκαν «διεθνιστές».

Η πρώτη περίοδος που χαρακτηρίστηκε από απομονωτισμό είναι το 1937-1945. Οι λόγοι για τους οποίους η πολιτική και η λαϊκή βούληση υποστήριζαν την πορεία προς τον απομονωτισμό ήταν το γεγονός ότι εκείνη την περίοδο συνέβησαν με πολύ μικρή

⁴⁹ Αρβανιτόπουλος, Η αμερικανική εξωτερική πολιτική, κεφάλαιο 1 «Ιδεολογικά Ρεύματα στην Διαμόρφωση» σελ19

χρονική απόσταση, τόσο η οικονομική Κρίση, όσο και ο Α'ΠΠ με τις μεγάλες ανθρώπινες απώλειες.

Μετά την επίθεση που δέχθηκε η Αμερική στο Περλ Χάρμπορ προκλήθηκαν αλυσιδωτές αλλαγές στην αντίληψη των ηγετών της σχετικά με το διεθνές σύστημα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την μεταβολή της εξωτερικής πολιτικής και υιοθέτηση μίας πολιτικής διεθνούς παρεμβατισμού, η οποία είχε εξασφαλίσει παράλληλα και την λαϊκή υποστήριξη.

Οι απομονωτιστές συμβούλευσαν την μη εμπλοκή στις διαμάχες Ασίας και Ευρώπης, αλλά και στην διεθνή πολιτική. Παρόλο που λήφθηκαν μέτρα αποφυγής των συγκρούσεων, υπήρξε προστασία των εθνικών δικαιωμάτων στην περιοχή της Λατινικής Αμερικής.

Τέλος, ο απομονωτισμός θα μπορούσε να ταιριάζει με μία ακραία μορφή του αμυντικού ρεαλισμού, καθώς ο αμυντικός ρεαλισμός όπως και ο απομονωτισμός έχουν ως στόχο την διατήρηση της ασφάλειας του κράτους.

Νεοαπομονωτισμός

Με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους οι νεοαπομονωτιστές, οι οποίοι υποστήριζαν ότι καμία δύναμη δεν έχει την δυνατότητα να βλάψει την κυριαρχία των ΗΠΑ και την εδαφική της ακεραιότητα.

Με το επιχείρημα, ότι οι ΗΠΑ είναι άτρωτες στρατηγικά και οικονομικά αυτάρκεις, το νέο κίνημα των νεοαπομονωτιστών επιδιώκει την αναδίπλωση από την διεθνή σκηνή και επιχειρηματολογούν για την διάλυση συμμαχιών, όπως εκείνης του ΝΑΤΟ.

Επιπλέον, θεωρούν πως η οικονομική ευημερία εξασφαλίζεται από την οικονομική αυτάρκεια των ΗΠΑ, δηλαδή την μη ύπαρξη οικονομικών και εμπορικών σχέσεων με άλλες χώρες. Οι οικονομικές σχέσεις των ΗΠΑ με τον κόσμο, είναι αποκεντρωμένες εμπορικές σχέσεις και επενδύσεις που βασίζονται στους νόμους της αγοράς και επηρεάζονται μόνο από κυβερνητικές πολιτικές.

Το βασικό χαρακτηριστικό για την διατήρηση της ευημερίας της οικονομίας των ΗΠΑ είναι η διατήρηση ενός καλά εκπαιδευμένου εργατικού δυναμικού και η επίλυση των διαφόρων οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Μία απειλή για την ευημερία της οικονομίας είναι οι υψηλές αμυντικές δαπάνες. Οι νεοαπομονωτιστές ισχυρίζονται ότι οι ΗΠΑ, λόγω της γεωγραφικής θέσης και του πυρηνικού τους οπλοστασίου μπορούν να μειώσουν τις αμυντικές δαπάνες χωρίς να αποτελεί αυτό πρόβλημα για την ασφάλεια της χώρας.

Ακόμη, εκφράζουν την άποψη της διατήρησης της ασφάλειας της χώρας και στην περίπτωση που χώρες όπως η Ρωσία, η Κίνα και η Ιαπωνία αυξήσουν τις αμυντικές τους δαπάνες στο επίπεδο των αμερικανικών δαπανών.

Τέλος, θεωρούν πως θα πρέπει να μειωθεί στο μισό ο αμυντικός προϋπολογισμός και να αποχωρήσουν οι αμερικανικές δυνάμεις από την Ευρώπη, αλλά και την μερική αποχώρηση από την Μέση Ανατολή.

3.2 Η πολιτική της μη επέμβασης

«The great rule of conduct for us in regard to foreign nations is, in extending our commercial relations, to have with them as little political connection as possible. So far as we have already formed engagements, let them be fulfilled with perfect good faith. Here let us stop. »⁵⁰

Η πολιτική της μη επέμβασης, είναι ένα είδος εξωτερικής πολιτικής, η οποία θεωρεί πως οι πολιτικοί ηγέτες θα πρέπει να αποφεύγουν τις συμμαχίες με άλλα έθνη σε ότι αφορά πολέμους που δεν σχετίζονται με την εθνική ασφάλεια, αλλά να διατηρούν διπλωματικές σχέσεις.

Η πολιτική αυτή βασίζεται στην άποψη πως ένα κράτος δεν θα πρέπει να παρεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις ενός άλλου κράτους με βάση τις αρχές της εθνικής κυριαρχίας και της στρατηγικής ανεξαρτησίας. Υποστηρικτές της πολιτικής αυτής είναι ο George Washington, Thomas Jefferson, Robert Taft, και ο Ron Paul.

Το δόγμα της μη επέμβασης έχει τρεις βασικούς σκοπούς.

Πρώτον, να μην επεμβαίνει στις υποθέσεις της Ευρώπης αρκεί και οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις να μην επεμβαίνουν στις αμερικανικές υποθέσεις. Επίσης ήταν αντίθετοι στις επεμβάσεις από άλλες δυνάμεις, δεδομένου ότι η μη επέμβαση είναι ένας πρωταρχικός κανόνας που ίσχυε για την παγκόσμια κοινότητα.

Δεύτερον, μέσω της πολιτικής αυτής μπορούσε να ενημερωθεί ο λαός ότι σε περίπτωση που ασκούσε πίεση για επεμβάσεις, δεν θα γίνονταν αποδεκτές ως αρχή. Μάλιστα, σε πολλές περιπτώσεις οι Αμερικανοί ήταν επίμονοι στην αποστολή

⁵⁰ Farewell address of George Washington p. 26 Source (<http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/GPO-CDOC-106sdoc21/pdf/GPO-CDOC-106sdoc21.pdf>)

βοήθειας στις Ευρωπαϊκές αποικίες στην Λατινική Αμερική προκειμένου να γίνουν ανεξάρτητα κράτη.

Τρίτον, εφόσον η πολιτική αυτή έγινε αποδεκτή ως σωστή και ηθική συμπεριφορά, χρησιμοποιήθηκε και ως ψυχολογικό εργαλείο άσκησης πολιτικής.

Πολλές διεθνείς δραστηριότητες που ήταν ανεπιθύμητες μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως «επεμβάσεις», ενώ οι επιθυμητές επεμβάσεις μπορούσαν να πραγματοποιηθούν σε περίπτωση που η Κυβέρνηση αρνιόταν ότι είναι επεμβάσεις.

Η πολιτική αυτή διατηρήθηκε κατά την διάρκεια του 19^{ου} αιώνα. Η πρώτη επίσημη παρέμβαση από τις ΗΠΑ ήταν στον Πόλεμο μεταξύ ΗΠΑ και Ισπανίας, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τον Πόλεμο μεταξύ ΗΠΑ και Φιλιππίνων το 1899-1902.

Ο Πρόεδρος Harding νίκησε τις εκλογές με συνθήματα όπως «Επιστροφή στην Κανονικότητα». Ο Πρόεδρος είχε υιοθετήσει το δόγμα της μη επέμβασης, διότι θεωρούσε πως η Αμερική θα πρέπει να είναι ένα κράτος χωρίς μία μόνιμη στρατιωτική συμμαχία. Θεωρούσε πως δεν θα πρέπει να αναλαμβάνει πολιτικές δεσμεύσεις, ούτε να έχει οικονομικές υποχρεώσεις που λόγω αυτών οι αποφάσεις του κράτους θα είναι κάτω από άλλη εξουσία.

Έπειτα το ίδιο έκανε και ο Πρόεδρος Coolidge, ο οποίος υπέγραψε την συνθήκη Kellogg – Briand, η οποία θεωρούσε πως ο πόλεμος είναι παράνομος. Ο Πρόεδρος Χούβερ εφάρμοσε την Good Neighbor Policy της μη επέμβασης σε εσωτερικά ζητήματα της Λατινικής Αμερικής και σταδιακά απέσυρε τα στρατεύματα του από την Νικαράγουα.

Μάλιστα το 1940 η ιδεολογική πλατφόρμα, που καθορίζεται σε κάθε συνέδριο, όριζε πως το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα είναι αντίθετο στο να εμπλέκει το κράτος σε πόλεμο με ξένες δυνάμεις.

Ο Ταφτ ήταν οπαδός της πολιτικής της μη επέμβασης και ήθελε την μείωση των αμυντικών δαπανών και εξέφρασε την αντίθεση του ως προς την είσοδο της Αμερικής στο NATO, διότι θεωρούσε πως θα προκαλούσε ανταγωνισμό με την Σοβιετική Ένωση και ήταν αντίθετος στην εμπλοκή της Αμερικής στο Πόλεμο της Κορέας.

Τέλος, ως προς τις θεωρίες των διεθνών σχέσεων η θεωρία της μη επέμβασης έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τον αμυντικό ρεαλισμό, διότι και οι δύο θεωρίες προσπαθούν να διατηρήσουν την ασφάλεια του κράτους και μόνο όταν υπάρχει απειλή στην ασφάλεια του κάνουν χρήση βίας.

3.3 Η Πολιτική της Επέμβασης (Interventionism)

Η πολιτική της επέμβασης είναι ένα είδος εξωτερικής πολιτικής, όπου ένα κράτος προσπαθεί να επέμβει στις εσωτερικές υποθέσεις ενός άλλου κράτους. Τα είδη της επεμβατικής πολιτικής είναι ο οικονομικός παρεμβατισμός και παρεμβατισμός στην εξωτερική πολιτική.

Ως οικονομικός παρεμβατισμός ορίζεται η επέμβαση ενός κράτους, με άμεσο ή έμμεσο τρόπο στα οικονομικά ενός άλλου κράτους. Ως εξωτερικός παρεμβατισμός ορίζεται η επέμβαση ενός κράτους στις εξωτερικές σχέσεις που αναπτύσσει/διαμορφώνει ένα άλλο κράτος.

Μη επιθετικές μέθοδοι που επιβάλλονται στον παρεμβατισμό είναι το οικονομικό εμπάργκο, το μποϊκοτάζ, οι εμπορικές κυρώσεις, οι πολιτικές κυρώσεις και οι διεθνείς κυρώσεις.

Ακόμη, μπορούν να χρησιμοποιηθούν και τα μέσα της επικοινωνίας, όπως η προπαγάνδα, ο πολιτικός συμβολισμός και ένα πόλεμος πληροφοριών και αντίθετων ανακοινώσεων.

Παραδείγματα δογμάτων που εφαρμόστηκαν από Αμερικανούς Προέδρους και είχαν ως κεντρική τους πολιτική θέση την πολιτική της επέμβασης είναι το Δόγμα Μπους, το Δόγμα Μονρόε, το Δόγμα Στίμσον, το Δόγμα Νίξον και το Δόγμα του Αϊζενχάουερ.

Στην περίπτωση των ΗΠΑ, η εξωτερική πολιτική ξεκίνησε στο επίπεδο της απομόνωσης (μεταξύ Α'ΠΠ και Β' ΠΠ), δηλαδή της μη εμπλοκής σε καμία επέμβαση ούτε σε εμπορικές συμφωνίες και αυτό χρονικά έγινε όταν οι ΗΠΑ βρισκόταν ακόμα σε ένα αρχικό επίπεδο οικονομικής και στρατιωτικής ανάπτυξης.

Αργότερα πέρασε στο στάδιο της μη επέμβασης, δηλαδή στο να μην επεμβαίνει σε εξωτερικές συγκρούσεις, αλλά να έχει εμπορικές συνθήκες με άλλα κράτη και έπειτα μετά τον Β'ΠΠ και την εμφάνιση της Σοβιετικής απειλής, άρχισε να μεταβαίνει στο στάδιο της επέμβασης.

Στην ουσία η πολιτική της επέμβασης στις ΗΠΑ είχε ως στόχο τον περιορισμό της επιρροής του κομμουνισμού, ο οποίος εκείνη την περίοδο βρισκόταν σε ραγδαία αύξηση και ακολούθως σήμαινε πως οι ΗΠΑ ήταν ένας ηγέτης στην παγκόσμια ασφάλεια, στην οικονομία και στα κοινωνικά θέματα.

Μετά από τον Β' ΠΠ, οι ΗΠΑ ανέλαβαν πρωτοβουλίες που προωθούσαν την επεμβατική πολιτική όπως την παροχή βοήθειας στα Ευρωπαϊκά κράτη για να μπορέσουν να ανασυγκροτηθούν, τον ενεργό ρόλο στην δημιουργία του ΝΑΤΟ και του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Επιπροσθέτως, είχαν πραγματοποιήσει μία δέσμη από πράξεις αστυνόμευσης σε όλο τον κόσμο προκειμένου να προφυλάξουν τα υπόλοιπα κράτη από την Σοβιετική απειλή και να μπορέσουν να αποφύγουν την επέκταση της επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης.

Τέλος, ο παρεμβατικός ιδεαλισμός⁵¹ έχει πολλές ομοιότητες με την πολιτική της επέμβασης, διότι και οι δύο θεωρίες κάνουν λόγο για την επέμβαση ενός κράτους (των ΗΠΑ) στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων κρατών προκειμένου να επιτύχουν τον στόχο τους.

⁵¹ Ο παρεμβατικός ιδεαλισμός (militant idealism) είναι η μορφή του ιδεαλισμού που προσπαθεί ακόμα και με την χρήση στρατιωτικών μέσων προκειμένου να επιτύχει τον στόχο της εξάπλωσης της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε κράτη που διαθέτουν απολυταρχικά καθεστώτα.

3.4 Συνέντευξη του Norman Singleton⁵²

Στο σημείο αυτό παραθέτω την συνέντευξη που μου παραχώρησε ο Norman Singleton, στενός συνεργάτης του Γερουσιαστή Ron Paul, ο οποίος είναι υπέρμαχος της πολιτικής της μη επέμβασης.⁵³

1) Ποιο ήταν το χρονικό πλαίσιο και οι συνθήκες με τις οποίες μεταβλήθηκε η εξωτερική πολιτική του Ρεπουμπλικανικού κόμματος και τι προκάλεσε αυτήν την αλλαγή;

Το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα εφάρμοσε για πρώτη φορά την επεμβατική εξωτερική πολιτική στο τέλος του 19^{ου} αιώνα/ αρχές 20^{ου} αιώνα. Πολλές από τις επεμβάσεις που προκλήθηκαν από τους ίδιους «προοδευτικούς» ρεπουμπλικάνους, οι οποίοι υποστήριζαν την επεμβατική πολιτική. Αυτοί οι «προοδευτικοί», κυρίως ο Theodore Roosevelt, πίστευαν πως μία επεμβατική εξωτερική πολιτική ήταν εποικοδομητική και για τους Αμερικανούς, αλλά και για τους πολίτες των χωρών που στόχευε η επέμβαση των ΗΠΑ.

Μετά τον Α΄ΠΠ πολλοί Ρεπουμπλικάνοι είχαν αρνηθεί μία επιθετική εξωτερική πολιτική, μία θέση που παρέμεινε δημοφιλής στην βάση του κόμματος, παρόλο που υπήρχε μία πτέρυγα που ήταν περισσότερο επεμβατική. Η πτέρυγα αυτή είχε μεγάλη επιρροή, τόσο στις πολιτικές, όσο και στις οικονομικές ελίτ και είχε την δυνατότητα

⁵² Ο Norman Singleton έχει δουλέψει για τον Βουλευτή Ron Paul από το 1997-2012. Έχει υπηρετήσει ως Νομικός Σύμβουλος σε εκπαιδευτικά και εργατικά θέματα για τον Βουλευτή από το 1997-2001, όταν ο ίδιος έγινε Διευθυντής Νομικού τμήματος του Βουλευτή, θέση την οποία διατήρησε μέχρι την απόσυρση του Ron Paul από το Κογκρέσο. Ο κ. Singleton έχει εργαστεί εθελοντικά, ως διευθυντής πολιτικής για την Προεδρική Καμπάνια του Ron Paul το 2012. Πριν εργαστεί για τον Βουλευτή, εργαζόταν στην Επιτροπή του Εθνικού Δικαιώματος στην εργασία. Ο κ. Singleton αποφοίτησε ως Cum Laude from Washington and Jefferson College με πτυχίο στα οικονομικά και το 1991 αποφοίτησε από το University of Pittsburgh School of Law. Τέλος, είναι ιδρυτικό μέλος του Ρεπουμπλικανικού Φιλελεύθερου Caucus.

⁵³ Η συνέντευξη είναι μεταφρασμένη. Για το πρωτότυπο κείμενο βλ. παράρτημα. Σελ. 127-129 της παρούσης.

να αρνηθεί την Προεδρική υποψηφιότητα στον Γερουσιαστή Ρόμπερτ Ταφτ, ο οποίος ήταν ο καθοδηγητής της μη επέμβασης μέσα στους Ρεπουμπλικάνους.

Μετά το Περλ Χάρμπορ, τα μη επεμβατικά αισθήματα έπεσαν κατακόρυφα για ευνόητους λόγους. Μετά το Β'ΠΠ, υπήρξε μία σύντομη επαναβεβαίωση του μη επεμβατικού αισθήματος στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα.

Παρόλα αυτά, οι μη επεμβατικοί έχασαν από τους συντηρητικούς που ήθελαν μία επιθετική εξωτερική πολιτική στοχεύοντας στο να προκαλέσουν την Σοβιετική Ένωση και να σταματήσουν την επέκταση του Κομμουνισμού.

Αξίζει να αναφερθεί, πως αυτό το πρότυπο επαναλήφθηκε μετά την πτώση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας. Μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, μερικοί Ρεπουμπλικάνοι συμβούλευαν για μία νέα εξωτερική πολιτική που θα αγνοούσε τις «εμπλεκόμενες συμμαχίες».

Η υποστήριξη της αποφυγής πολέμων στο εξωτερικό ήταν ευρύτατα διαδομένη μέσα στο κόμμα μέχρι που ο νεοσυντηρητικός William Kristal απείλησε στην πραγματικότητα να φύγει από το κόμμα λόγω της άρνησης των Ρεπουμπλικάνων να υποστηρίξουν τους πολέμους του Μπιλ Κλίντον.

Το 2001, η καμπάνια του Ρεπουμπλικάνου Υποψηφίου Προέδρου George W Bush για Πρόεδρος υποσχόταν μία ήπια εξωτερική πολιτική. Μετά ήρθαν οι επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001 και με μερικές εξαιρέσεις, οι περισσότεροι Ρεπουμπλικάνοι συντάχθηκαν πίσω από την απάντηση του Προέδρου Μπους για «αλλαγή καθεστώτος» και «παγκόσμια δημοκρατία».

Παρόλα αυτά, με την προφανή αποτυχία των πολέμων αυτών και τη αυξημένη δημοσιότητα των Φιλελευθέρων μεταξύ της νέας γενιάς των Ρεπουμπλικάνων, η πολιτική της μη επέμβασης γίνεται όλο και περισσότερο δημοφιλής.

2) Ποιο ήταν το αντίκτυπο της αλλαγής αυτής για τους Ρεπουμπλικάνους, τόσο εντός κόμματος, όσο και τις περιόδους που το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα βρισκόταν στην εξουσία;

Κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οι Ρεπουμπλικάνοι επωφελήθηκαν από την πολιτική τους «σκληροί απέναντι στον κομμουνισμό». Ακόμα και τότε οι Ρεπουμπλικάνοι πολλές φορές επωφελήθηκαν με την υποψηφιότητα ενός

«ειρηνικού» υποψηφίου που θα έβαζε τέλος στις μη νικηφόρες επεμβάσεις που επέκριναν οι Δημοκρατικοί. Τα δύο καλύτερα παραδείγματα ήταν ο Dwight Eisenhower το 1952, ο οποίος υποσχέθηκε να βάλει τέλος στο Πόλεμο της Κορέας και ο Richard Nixon το 1968, που έβαλε υποψηφιότητα υποσχόμενος να βάλει τέλος στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Ο Μπους κέρδισε το 2000 υποσχόμενος μία «ήπια εξωτερική πολιτική», αλλά το 2004 έκανε χρήση της εικόνας του ως «σκληρός στο θέμα της τρομοκρατίας» για να κερδίσει την επανεκλογή του.

Από τότε, η Ρεπουμπλικανική επιθετικότητα ήταν ένας συντελεστής της ήττας των Ρεπουμπλικάνων στις εκλογές του 2008 και του 2012, καθώς ο Αμερικανικός λαός ήταν προβληματισμένος με την πολιτική του κόμματος για αέναο πόλεμο και για την επίτευξη αέναης ειρήνης.

Οι νίκες των Ρεπουμπλικάνων στις βουλευτικές εκλογές του 2010 και του 2014, δεν οφείλονταν στην επιθετική εξωτερική πολιτική των υποψηφίων (με κάποιες εξαιρέσεις), αλλά οι εκλογές αυτές είχαν ως επίκεντρο την δημόσια απογοήτευση με τις εσωτερικές πολιτικές του Προέδρου Ομπάμα, ιδιαίτερα το Obamacare.

3) Κατά την γνώμη σας ποια είναι η διαφορά μεταξύ απομονωτιστών και μη επεμβατικών;

Ο απομονωτιστής είναι μία λέξη που χρησιμοποιείται ως κατηγορία ενάντια σε κάποιον που είναι αντίθετος της παρεμβατικής εξωτερικής πολιτικής. Παρόλα αυτά, υπάρχουν κάποιοι μη επεμβατικοί που θα μπορούσαν να περιγραφούν ως απομονωτιστές, διότι, υποστηρίζουν μία μη επεμβατική πολιτική μαζί με απαγόρευση στην μετανάστευση και στο εμπόριο. Ο κυρίαρχος υποστηρικτής αυτής της άποψης είναι ο Pat Buchanan.

4) Θεωρείτε ότι η υπάρχουσα πολιτική που εφάρμοσε το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα (πχ στην περίοδο Μπους) έχει θετικό ή αρνητικό αντίκτυπο στην χώρα και για ποιους λόγους;

Όχι, υποστήριξα την αρχική επέμβαση στο Αφγανιστάν ως απαραίτητη για να κυνηγήσουν όλους αυτούς που σχεδίασαν και εκτέλεσαν τις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Παρόλα αυτά, ο στόχος αυτός γρήγορα αντικαταστάθηκε με τον

ανέφικτο στόχο της δημοκρατικοποίησης της Μέσης Ανατολής, θεωρώντας ότι η Κυβέρνηση των ΗΠΑ ήταν ικανή να επιβάλλει την δημοκρατία με την χρήση των όπλων. Αυτή η νέα ατζέντα ήθελε δισεκατομμύρια δολάρια των Αμερικανών φορολογούμενων για το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Οι επεμβάσεις αύξησαν την δυσaráσκεια των Αμερικάνων πολιτών, οι οποίοι θεώρησαν πως οι επεμβάσεις αυτές έβαζαν σε κίνδυνο την ασφάλεια τους.

5) Με βάση δηλώσεις και βιβλία που έχετε συγγράψει, θεωρείτε πως η Παρεμβατική πολιτική σε κάποιες περιπτώσεις έχει αρνητικά αποτελέσματα, τόσο σε κρατικό, όσο και σε διεθνές επίπεδο;

Δεν είμαι σίγουρος ποια είναι τα αρνητικά αποτελέσματα που είχαν οι Αμερικανικές επεμβάσεις στην «διεθνή κοινότητα». Προφανώς υπάρχουν αρνητικές συνέπειες για τις χώρες στόχους της αμερικανικής στρατηγικής, όπως χάσιμο ανθρώπινων ζωών και καταστροφή των υποδομών της χώρας. Η παρεμβατική πολιτική των ΗΠΑ είναι ο κυριότερος λόγος για τον οποίο η Αμερικανική Κυβέρνηση έχει μεγάλα ελλείμματα στον Προϋπολογισμό. Ο τομέας της στρατιωτικής βιομηχανίας παίρνει πόρους από τον ιδιωτικό τομέα που θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει για να παράγει αγαθά και υπηρεσίες που θα μπορούσαν να αυξήσουν τον πρότυπο τρόπο ζωής των Αμερικανών πολιτών. Ο Αμερικανικός παρεμβατισμός προκαλεί δυσaráσκεια και μίσος για τις ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο, γεγονός, το οποίο βάζει σε κίνδυνο την ασφάλεια των Αμερικανών πολιτών με το να οδηγεί σε “blowback”.

6) Κατά την γνώμη σας είχε κάποια από τις παρεμβάσεις περισσότερο όφελος από ότι κόστος και σε ποια περίπτωση επέμβασης το κόστος ξεπέρασε το όφελος;

Πιστεύω πως η ιστορία δείχνει πως δεν έχει γίνει κάποια ωφέλιμη εξωτερική επέμβαση από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, παρόλο που κάποιοι μπορεί να μιλήσουν για τις επεμβάσεις στην Κορέα και στο Βιετνάμ, στα οποία ήταν απαραίτητο να ελεγχθεί η ανάπτυξη του κομμουνισμού. Παρόλα αυτά, καμία από αυτές τις επεμβάσεις δεν ήταν επιτυχημένες στην αναστροφή του κομμουνισμού. Η αλήθεια είναι ότι ο κομμουνισμός τελείωσε, επειδή υπάρχουν εγγενείς αντιφάσεις στο οικονομικό σύστημα του Κομμουνισμού.

3.5 Σύγκριση απομονωτισμού, επεμβατικής και μη επεμβατικής πολιτικής

Είναι ουσιαστικό να γίνει σύγκριση μεταξύ του απομονωτισμού, της παρεμβατικότητας και της πολιτικής της μη επέμβασης ως προς τα σημεία σύγκλισης και απόκλισης τους προκειμένου να γίνει ξεκάθαρη η ιδεολογική τοποθέτηση και οι εφαρμογές της κάθε μίας μορφής εξωτερικής πολιτικής.

Αρχικά, στην διάκριση μεταξύ απομονωτισμού και παρεμβατικής πολιτικής διαπιστώνονται τα παρακάτω:

Η σχολή του απομονωτισμού πρεσβεύει την απουσία της όποιας οικονομικής ή εμπορικής σχέσης και των εν γένει εξωτερικών σχέσεων μεταξύ των κρατών

Επίσης, δεν παρεμβαίνει ούτε στις εξωτερικές ούτε στις εσωτερικές σχέσεις ενός άλλου κράτους και είναι αντίθετη ως προς την μετανάστευση. Αυτό σημαίνει πως ο απομονωτισμός πολλές φορές απομακρύνει το κράτος από τα άλλα κράτη.

Η Παρεμβατική πολιτική είναι η πολιτική κατά την οποία το κράτος συνάπτει διάφορες εμπορικές, οικονομικές και διεθνείς σχέσεις με άλλα κράτη. Η παρεμβατική πολιτική σημαίνει πως το κράτος πολλές φορές εμπλέκεται στις εσωτερικές και εξωτερικές σχέσεις ενός άλλου κράτους με διάφορα μέσα.

Δεύτερον, υπάρχει η διάκριση μεταξύ απομονωτισμού και μη επεμβατικής πολιτικής, η οποία έγκειται στις οικονομικές σχέσεις, όπου στην μεν θεωρία του απομονωτισμού δεν προβλέπεται η σύναψη οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών, ενώ στην μη επεμβατική πολιτική θεωρείται δόκιμη η σύναψη οικονομικών και εμπορικών σχέσεων, ενώ αποκλείεται οποιαδήποτε άλλη επέμβαση μεταξύ των κρατών.

Η μη επεμβατική πολιτική είναι το είδος της εξωτερικής πολιτικής που ένα κράτος έχει διεθνείς σχέσεις και εμπορικές συμφωνίες με άλλα κράτη, αλλά δεν παρεμβαίνει στις εσωτερικές και εξωτερικές υποθέσεις των άλλων κρατών παρά μόνο σε περίπτωση που υπάρχουν ζητήματα που απειλούν την εθνική του ασφάλεια. Ένα κοινό σημείο μεταξύ απομονωτισμού και μη επεμβατικής πολιτικής είναι ότι και οι δύο μορφές εξωτερικής πολιτικής έχουν κοινή στάση ενάντια στην διεξαγωγή πολέμων.

Τέλος, εντοπίζεται μία ακόμα διάκριση μεταξύ της παρεμβατικής και της μη επεμβατικής πολιτικής, η οποία αναλύεται παρακάτω:

Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω η διαφορά της παρεμβατικής και της μη επεμβατικής πολιτικής στην ουσία επικεντρώνεται στο ότι και οι δυο πολιτικές υποστηρίζουν την ανάπτυξη εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών και ενώ η μη επεμβατική πολιτική σταματάει εκεί, η παρεμβατική πολιτική προχωράει ένα βήμα παρακάτω επιτρέποντας την επέμβαση ενός κράτους στις εσωτερικές και εξωτερικές υποθέσεις και σχέσεις του άλλου με διάφορα μέσα.

Μία ακόμα διαφορά μεταξύ παρεμβατικής και μη επεμβατικής πολιτικής είναι ότι η μία (παρεμβατική) επεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις ενός κράτους ακόμα και όταν δεν υπάρχει ζήτημα εθνικής ασφάλειας, ενώ η άλλη (μη επεμβατική) δεν επεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις ενός κράτους, παρά μόνο αν εγείρεται θέμα εθνικής ασφάλειας.

Μία ομοιότητα τους είναι ότι και οι δύο δεν αποκλείουν την συμφωνία οικονομικής και εμπορικής φύσεως με διάφορα ξένα κράτη, οπότε και οι δύο προσπαθούν να εδραιώσουν ένα κράτος με διεθνείς οικονομικές σχέσεις.

Εν κατακλείδι, και οι τρεις πολιτικές οι οποίες αναφέρθηκαν αναλυτικά σε αυτό το κεφάλαιο έχουν διαμορφωθεί από τις συνθήκες, είτε οικονομικές, είτε πολιτικές, τις οποίες έχουν αντιμετωπίσει οι ΗΠΑ. Την περίοδο που το κράτος δεν ήταν οικονομικά εύρωστο και είχε μόλις δημιουργηθεί επικρατούσε ο απομονωτισμός, αργότερα όταν παρατηρήθηκαν τα πρώτα σημάδια οικονομικής ανάπτυξης επικράτησε η μη επεμβατική πολιτική και όταν το κράτος εδραίωσε την ισχυρή του πολιτική και οικονομική θέση εφάρμοζε κατά περιόδους παρεμβατική πολιτική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Επεμβάσεις

Μετά από την αναλυτική παρουσίαση των θεωριών της επέμβασης και της μη επέμβασης σε αυτό το κεφάλαιο θα γίνει η ανάλυση τριών μεγάλων επεμβάσεων που έγιναν την περίοδο που εξετάζεται, ανεξάρτητα από το κόμμα που προερχόταν η πολιτική ηγεσία, με βάση το κόστος και το όφελος (ανθρώπινες απώλειες, κέρδη από τον πόλεμο, πόροι, εξοπλισμοί) προκειμένου να αποδειχθεί κατά πόσο η συγκεκριμένη επέμβαση ήταν επιτυχημένη ή αποτυχημένη.

4.1 Ο Πόλεμος Ισπανίας- Αμερικής

Σύντομη επισκόπηση

Στις 25 Απριλίου 1898, οι ΗΠΑ κήρυξαν πόλεμο στην Ισπανία μετά από την βύθιση του πολεμικού πλοίου Maine στο λιμάνι της Αβάνας στις 15 Φεβρουαρίου 1898. Ο πόλεμος τελείωσε με την υπογραφή της συνθήκης του Παρισιού στις 10 Δεκεμβρίου 1898.

Σαν αποτέλεσμα του πολέμου μπορεί να παρουσιαστεί το γεγονός πως η Ισπανία έχασε τον έλεγχο της Κούβας, του Πουέρτο Ρίκο, του Γκουάμ, των Φιλιππινών και άλλων νησιών.

Ιστορικό

Μετά από την κήρυξη του πολέμου κατά της Ισπανίας στις 25 Απριλίου του 1898⁵⁴, οι ΗΠΑ νομοθέτησαν την Teller Amendment, με την οποία δήλωναν πως δεν θα προσπαθήσουν να ασκήσουν ηγεμονία στην Κούβα.

Η μάχη ξεκίνησε στις Φιλιππίνες και συγκεκριμένα στην Μάχη της Μανίλα την 1^η Μαΐου, με αρχηγό από την πλευρά των ΗΠΑ τον Dewey και από την πλευρά των Ισπανών τον Ναύαρχο Patricio Montojo. Το αποτέλεσμα της μάχης ήταν η καταστροφή του στόλου της Ισπανίας.

⁵⁴ Lewis Gould, Spanish American War and President McKinley, 1982

Παρόλα αυτά ο Dewey δεν είχε αρκετό στρατό για να καταλάβει την Μανίλα, οπότε ο Aguinaldo διατήρησε την περιοχή της Μανίλα μέχρι που στάλθηκαν 15000 στρατιώτες τον Ιούλιο.

Στο τέλος του Απριλίου, στην Κούβα ο Andrew Summers Rowan ήρθε σε επαφή με τον Κουβανό Στρατηγό Calixto Garcia, ο οποίος τον προμήθευσε με χάρτες, πληροφορίες και ένα σώμα Κουβανών επαναστατών για να συντονίσουν τις προσπάθειες των ΗΠΑ στο νησί.

Το North Atlantic Squadron πέταξε από το Key West για την Κούβα στις 22 Απριλίου προκειμένου να ενισχύσει τις αμερικανικές δυνάμεις, καθώς ο Ισπανικός στόλος με αρχηγό τον Ναύαρχο Pascual Cervera άφησε το Cadiz και μπήκε στο Santiago, εφόσον είχε γλυτώσει από τον αμερικανικό στόλο του οποίου αρχηγοί ήταν ο William Sampson και ο Winfield Scott Schley.

Στην ουσία πέρα από τις παραπάνω μάχες ο πόλεμος ξεκίνησε για τις ΗΠΑ στην Κούβα τον Ιούνιο, όταν αμερικανοί πεζοναύτες μπήκαν στο Γκουαντάναμο. Στη δύναμη αυτή προστέθηκαν 17000 στρατιώτες που αφίχθησαν στο Siboney και στο Daiquiri, ανατολικά από το Santiago de Cuba που αποτελεί την δεύτερη μεγαλύτερη πόλη στο νησί.

Τα αμερικανικά στρατεύματα επιτέθηκαν στο San Juan, την πρωτεύουσα του Πουέρτο Ρίκο, την 1^η Ιουλίου 1898. Εκεί το Αμερικανικό πεζικό, το Αφροαμερικανικό Ένατο και Δέκατο Ιππικό μαζί με την ομάδα Rough Riders με αρχηγό τον αντισυνταγματάρχη Θεόδωρο Ρούσβελτ πήγαν στο Kettle Hill, ενώ συγχρόνως οι δυνάμεις με αρχηγό τον Στρατηγό Jacob Kent επιτέθηκαν στο San Juan Hill και έσπρωξαν τα ισπανικά στρατεύματα ακόμα πιο μέσα προκαλώντας 1700 ανθρώπινες απώλειες.

Όσο οι στρατηγοί των ΗΠΑ αποφάσιζαν τις περαιτέρω πράξεις τους, ο Ναύαρχος Cervera έφυγε από το λιμάνι, αλλά ηττήθηκε από τον Schley. Στις 16 Ιουλίου οι Ισπανοί συμφώνησαν στην άνευ όρων παράδοση των 23.500 στρατευμάτων που είχαν τοποθετηθεί εντός της πόλης.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Αρχιστράτηγος Nelson Miles πήγε από το Γκουαντάναμο στο Πουέρτο Ρίκο και τα στρατεύματά του έφτασαν κοντά στο Ponce και επιτέθηκαν στο San Juan χωρίς να έχουν πολλούς αντιπάλους.

Τελικά, αντιπρόσωποι από την Ισπανία και τις ΗΠΑ υπέγραψαν την συνθήκη ειρήνης στο Παρίσι στις 10 Δεκεμβρίου 1898, με την οποία εγκαθιδρύθηκε η ανεξαρτησία της Κούβας, παραχωρήθηκε το Πουέρτο Ρίκο και το Γκουάμ στις ΗΠΑ και επιτράπη στην νικήτρια δύναμη να αγοράσει τις Φιλιππίνες για 20 εκατομμύρια USD.

Δεδομένα

Στρατιωτικές Δυνάμεις

Σε αυτό το διάστημα ο Ισπανικός στρατός περιελάμβανε 150.000 μόνιμους και 40.000 μη μόνιμους και εθελοντές, την ώρα που οι επαναστάτες ήταν μόλις 50.000. Η συνολική δύναμη του Αμερικανικού στρατού περιελάμβανε 26.000, και βρισκόταν υπό επεξεργασία ο Νόμος της Κινητικότητας (Mobilization Act) με τον οποίο μεταφέρθηκαν στις 22 Απριλίου 125.000 εθελοντές που αργότερα αυξήθηκαν σε 20.000 και 65.000 μόνιμοι. Στις 22 Ιουνίου τα αμερικανικά στρατεύματα μπήκαν στο Daiquiri όπου βρήκαν τον Calixto Garcia, ο οποίος ήταν αρχηγός ενός τάγματος με 5000 επαναστάτες.

Απώλειες

Οι απώλειες που υπήρξαν από την πλευρά των Αμερικανών παρουσιάζονται παρακάτω:⁵⁵

Αμερικανικός Στρατός

Τοποθεσία	Πεσόντες Αξιωματικοί	Τραυματίες Αξιωματικοί	Πεσόντες Εθελοντές	Εθελοντές Τραυματίες	Θάνατοι αξιωματικών από αρρώστιες	Θάνατοι εθελοντών από Αρρώστιες
Κούβα	23	99	237	1,332		
Πουέρτο Ρίκο	0	4	3	36		
Φιλιππίνες	0	10	17	96		
Σύνολο	23	113	257	1464	80	2803

⁵⁵ Η πηγή των παραπάνω πινάκων που απεικονίζουν τις αμερικανικές απώλειες προέρχεται από το Message from the President of the United States to the Two Houses of Congress, Washington DC: Government Printing Office, 1899, Vol I,II.

Αμερικανικό Ναυτικό

Τοποθεσία	Πεσόντες Ναυτικοί	Τραυματίες Ναυτικοί	Πεσόντες Πεζοναύτες	Τραυματίες Πεζοναύτες	Θάνατοι από Αρρώστια	Θάνατοι Πεζοναυτών από Αρρώστια
Κούβα	15	48	6	Δεν περιλαμβάνονται	30	0
Πουέρτο Ρίκο	1	7	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό	Βλ. Παραπάνω	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό
Φιλιππίνες	0	9	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό	4	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό
Άλλο μέρος	7	2			40	
Σύνολο	23	66	6	Δεν περιλαμβάνονται	74	Περιλαμβάνονται στο Ναυτικό

Συνολικές απώλειες

Τοποθεσία	Θάνατοι	Τραυματισμοί	Θάνατοι από Αρρώστια
Κούβα	311	1,479	
Πουέρτο Ρίκο	4	47	
Φιλιππίνες	17	115	
Άλλο μέρος			2,957
Σύνολο	332	1,641	2,957

Χωρίς να υπάρχουν επαρκή στοιχεία για την συγκεκριμένη επέμβαση γιατί η Ισπανία εκείνη την εποχή πολεμούσε με Κουβανούς αντάρτες, υπολογίζεται ότι στον πόλεμο με τις ΗΠΑ, η Ισπανική πλευρά έχασε 55.000 με 60.000 άνδρες, όπου το 90% πέθανε από μαλάρια και άλλες αρρώστιας και το υπόλοιπο 10% σκοτώθηκε είτε μέσα στην μάχη ή πέθανε μετά από τους τραυματισμούς.

Κόστος

Το κόστος του πολέμου των ΗΠΑ με την Ισπανία ήταν για την πλευρά της Αμερικής 5 δισεκατομμύρια δολάρια και η Ισπανία είχε υψηλό κόστος λόγω της συντήρησης των στρατευμάτων σε μεγάλη απόσταση από την χώρα, όμως κέρδισε 20 εκατομμύρια USD, από την παραχώρηση των Φιλιππίνων στις ΗΠΑ.

Όπλα

Τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν από την πλευρά της Αμερικής στον πόλεμο των ΗΠΑ με την Ισπανία ήταν τα ακόλουθα

Rifles	Revolvers	Shotguns	Machineguns	Melee
Springfield 1892- 1899	Colt Single Action Army	Winchester Model 1887-1901	M1895 Colt Browning Machine gun	Bowie Hunter
Springfield 1873	Smith and Wesson No.3		Gattling Gun	Machete
Springfield 1895	Colt New Service			Bolo knife
Springfield 1894				Krag Bayonet
Springfield 1892				Model 1860 Light Cavalry Saber
Springfield 1873				

Ενώ οι Ισπανοί στον Πόλεμο αυτό χρησιμοποίησαν τα κάτωθι

Καραμπίνες	Πιστόλια	Αυτόματα	Melee
Mauser	Mauser C96	Maxim gun	Spanish Sabre
			Mauser Bayonet

Αποτέλεσμα

Το αποτέλεσμα της επέμβασης της Αμερικής στον Πόλεμο της Κούβας με την Ισπανία για την ανεξαρτησία της και αργότερα η κήρυξη του πολέμου μεταξύ Ισπανίας και των ΗΠΑ, ήταν θετικό για τις ΗΠΑ, καθώς παρά τις 3000 απώλειες που είχε προσάρτησε νέα εδάφη όπως το Πουέρτο Ρίκο και το Γκουάμ, αγόρασε τις Φιλιππίνες, έκανε ανεξάρτητη την Κούβα όπως είχε δεσμευτεί από την Τροποποίηση Τέλερ, οπότε συνολικά είναι μία επιτυχημένη επέμβαση που επέκτεινε την Αμερική πέρα από τα σύνορα της με τις προσαρτήσεις που έγιναν.

Στην ουσία η επέμβαση αυτή συνδέεται με τον επιθετικό ρεαλισμό, δηλαδή το αποτέλεσμα της πέρα από την επιτυχία της ανεξαρτησίας της Κούβας ήταν και η επέκταση της σε περιοχές όπως το Γκουάμ, το Πουέρτο Ρίκο και οι Φιλιππίνες.⁵⁶

4.2 Ο Πόλεμος της Κορέας

Σύντομη Επισκόπηση

Κατά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, τα σοβιετικά στρατεύματα που βρίσκονταν σε μάχη με τους Ναζί στην Ευρώπη έγιναν διαθέσιμα για την εξυπηρέτηση και άλλων σκοπών. Ο Στάλιν ήθελε να έχει τον έλεγχο όσο το δυνατόν μεγαλύτερης περιοχής στην Ανατολική Ασία, και μετά την κατάρρευσης της Ιαπωνίας έστειλε στρατεύματα στην Κορέα από την Βόρεια πλευρά της.

Μέσω συμφωνίας, η Σοβιετική Ένωση δέχτηκε την παράδοση των Ιαπωνικών στρατευμάτων βόρεια της 38^{ης} Παραλλήλου. Στην νότια πλευρά, οι Ιάπωνες παραδόθηκαν στην Αμερική. Συμφωνήθηκε πως η Κορέα θα γινόταν μία ενωμένη δημοκρατική χώρα μέσω εκλογών.

Ιστορικό

Μετά από την επέμβαση που έγινε από τη Βόρεια Κορέα στην Νότιο Κορέα, η Αμερική ήταν πεπεισμένη ότι η επίθεση προερχόταν από την ΕΣΣΔ και για αυτό το λόγο ήθελε να επέμβει προκειμένου να τηρήσει την δέσμευση της για αντίσταση στην Σοβιετική επιθετικότητα και στην διάδοση του Κομμουνισμού.

⁵⁶ Βλ. σελ. 11

Ο Πρόεδρος Τρούμαν διέταξε τον Αμερικανικό στρατό, υπό την αρχηγία του Στρατηγού Douglas MacArthur να επέμβει, αλλά δεν κατάφερε να εμποδίσει την βορειοκορεάτικη επίθεση, δεδομένου ότι τα στρατεύματα της Βορείου Κορέας είχαν ήδη εισχωρήσει σε μεγάλο βαθμό στο Νότο.⁵⁷

Από την πλευρά του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, η επίθεση αυτή καταδικάστηκε και προτάθηκε η αποστολή στρατιωτικής βοήθειας στην Νότια Κορέα. Οι ΗΠΑ ήταν η χώρα που διέθετε το μεγαλύτερο αριθμό στρατού στον ΟΗΕ για την υποστήριξη των Νοτιοκορεατών.

Η απόφαση για την αποστολή στρατευμάτων ελήφθη από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με 9 ψήφους υπέρ και κανέναν κατά, καθώς η Σοβιετική Ένωση δεν παρέστη στην συνεδρίαση, που θα μπορούσε να είχε υποβάλλει βέτο, επειδή διαμαρτυρόταν για την μη ύπαρξη αντιπροσώπου της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας στο Συμβούλιο Ασφαλείας.

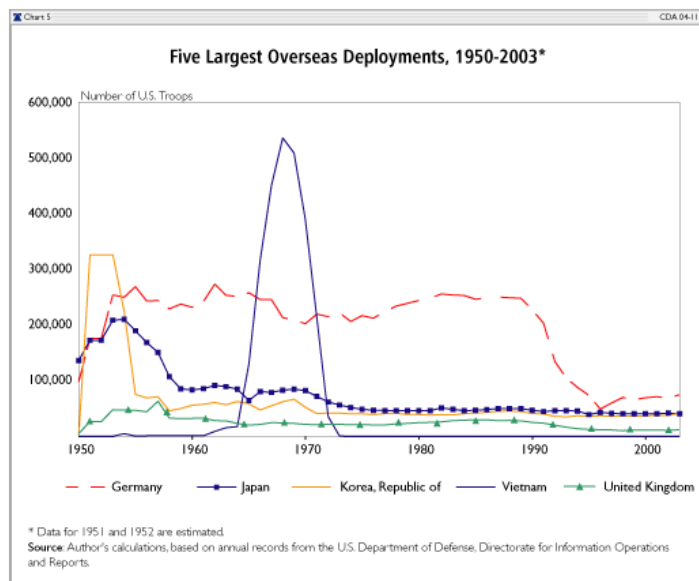
Στις 25 Ιουνίου του 1950 οι δυνάμεις της Βόρειας Κορέας πέρασαν την 38^η Παράλληλο χωρίς προειδοποίηση και επειδή δεν υπήρχε πολύ μεγάλη αντίσταση κατάφεραν μέχρι τον Ιούλιο να φτάσουν στην Σεούλ. Οι Βόρειοι εξοπλισμένοι με σοβιετικό εξοπλισμό και εκμεταλλευόμενοι το σχετικό πλεονέκτημα της υπεροπλίας κατόρθωσαν να προελάσουν γρήγορα μέχρι την Σεούλ, καθώς οι Νότιοι δεν διέθεταν προηγμένο εξοπλισμό.

Ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ έστειλε μία μικρή δύναμη 540 ανδρών, η οποία συγκρούστηκε με τις Δυνάμεις των Βορείων στις 5 Ιουλίου. Τα αμερικανικά στρατεύματα υποχώρησαν σχηματίζοντας μία γραμμή γύρω από την πόλη Pusan στην νότια πλευρά της χερσονήσου, η οποία έγινε γνωστή ως Pusan Perimeter.

Όσο κρατούσε τη Pusan Perimeter ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ παρατήρησε κάποιες αδυναμίες στις θέσεις της Βόρειας Κορέας. Με τις γραμμές ανεφοδιασμού και επικοινωνίας κομμένες, οι Βόρειοι ήταν τρωτοί στη μέση. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1950, ο Μακ Άρθουρ ξεκίνησε επίθεση.

⁵⁷ Steward Richard, The Korean War: The Chinese Intervention, US Army Center of Military History, p 6-10

Τα αμερικανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα του ΟΗΕ ήρθαν στο Incheon, το

λιμάνι της Σεούλ, και έσπασαν γρήγορα τις γραμμές των Βορείων. Με αυτόν τον τρόπο οι θέσεις τους βρέθηκαν σε απειλή από δύο πλευρές και υποχώρησαν. Η συνολική ισχύ των ΗΠΑ στον Πόλεμο της Κορέας ήταν 326.863.⁵⁸

Ο Μακ Άρθουρ δεν ήθελε να διατηρήσει απλά το

προηγούμενο στρατιωτικό status quo. Με τους Βόρειους να υποχωρούν, συνέχιζε να πιέζει βόρεια. Δεν υπήρχε κανένας στρατιωτικός λόγος να σταματήσει στο ποταμό Yalu, πέρα από τον οποίο ήταν η Κίνα.

Στις 15 Οκτωβρίου 1950, οι δυνάμεις του ΟΗΕ βρέθηκαν να αντιμετωπίζουν τον Κινεζικό στρατό. Οι Κινέζοι προσπαθούσαν να σπρώξουν πίσω τους αντιπάλους τους και λόγω του χειμώνα τα αμερικανικά στρατεύματα και οι συμμαχικές δυνάμεις υποχώρησαν. Στις 4 Ιανουαρίου 1951 οι κομμουνιστικές δυνάμεις ανακατέλαβαν την Σεούλ, αλλά για πολύ λίγο χρόνο, καθώς αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Ο Πρόεδρος Τρούμαν ήθελε να διεξαγάγει ένα είδος περιορισμένου πολέμου, δηλαδή να περιορίσει την Σοβιετική επιρροή προς την Ασία, χωρίς να κάνει χρήση πυρηνικών όπλων, διότι μία τέτοια στρατηγική κίνηση θα προκαλούσε πόλεμο με την ΕΣΣΔ, ο οποίος θα γινόταν ως επί το πλείστον με πυρηνικά όπλα. Το αποτέλεσμα αυτό θα είχε παγκόσμιες καταστροφικές συνέπειες.

Ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ από την άλλη πλευρά, θεωρούσε πως ο πόλεμος θα πρέπει να γίνεται με την μεγαλύτερη δυνατή στρατιωτική ισχύ χωρίς να δεσμεύεται από διπλωματικά ρίσκα.

⁵⁸ Tim Kane, Global US Troop Development, 1950 – 2003, The Heritage foundation. Πίνακας στα αριστερά απεικονίζει τις μεγαλύτερες αποστολές στρατευμάτων την περίοδο 1950-2003.

Με αυτόν τον τρόπο, οι σχέσεις των δύο αντρών βρέθηκαν σε μεγάλη δυσχέρεια με αποτέλεσμα ο Στρατηγός να αντικατασταθεί στις 11 Απριλίου 1951 με τον Matthew Ridgway.

Ο πόλεμος συνεχίστηκε με αποτέλεσμα να υπάρχουν πάρα πολλές ανθρώπινες απώλειες και με την κοινή γνώμη να ζητά τον τερματισμό του πολέμου της Κορέας.

Από την άλλη πλευρά, ο Στρατηγός Dwight Eisenhower κατέβηκε στις εκλογές του 1952 με τους Ρεπουμπλικάνους και με το σύνθημα, ότι ο πόλεμος της Κορέας πρέπει να τελειώσει και αυτή η θέση διευκόλυνε ακόμα περισσότερο την εκλογή του.

Στις 29 Νοεμβρίου 1951 επισκέφθηκε την Κορέα και η παύση πυρός κηρύχτηκε την 1^η Απριλίου 1952, θέτοντας την γραμμή μεταξύ της Βόρειας και της Νότιας Κορέας κοντά στον 38^ο Παράλληλο, δηλαδή στο ίδιο σημείο από όπου όλα ξεκίνησαν.

Απώλειες

Ο Πόλεμος της Κορέας κόστισε 36.516 ανθρώπινες απώλειες και 103.284 τραυματίες στις ΗΠΑ και κατά την διάρκεια του πολέμου συλλήφθηκαν από τον εχθρό 7.245 άτομα. Οι δυνάμεις του ΟΗΕ είχαν 559.000 απώλειες και 94.000 νεκρούς. Ο Κινέζικος και ο Κορεάτικος στρατός έχασε περίπου δύο εκατομμύρια στρατιώτες, και άλλο ένα εκατομμύριο πολίτες.⁵⁹

Οικονομικά

Σύμφωνα με την Υπηρεσία Έρευνας του Κογκρέσου⁶⁰, ο πόλεμος της Κορέας που διεξήχθη από το 1950 μέχρι το 1953 είχε κόστος 30 δισεκατομμύρια. Το μέγεθος του ετήσιου κόστους ήταν το 14,1% του ΑΕΠ στο τελευταίο έτος του πολέμου. Η οικονομία των ΗΠΑ γνώρισε μία μεγάλη αύξηση του ΑΕΠ πάνω από 11% το 1951 με τον πληθωρισμό να ανεβαίνει στο 5,3% το 1951.

Αποτέλεσμα

Το αποτέλεσμα της συγκεκριμένης επέμβασης ήταν επιτυχημένο ως προς τον στρατηγικό του στόχο. Η Αμερική εισήλθε στον πόλεμο για να αποτρέψει την

⁵⁹ Birtle Andrew, The Korean War: Years of Stalemate, US Army Center of Military History, p.34

⁶⁰ Υπηρεσία Έρευνας Κογκρέσου (<http://www.fas.org/sgp/crs/natsec/RS22926.pdf>)

επέκταση της επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης στην Ασία και συγκεκριμένα στην Κορέα και διεξήγαγε ένα «περιορισμένο» πόλεμο χωρίς να κάνει χρήση βομβαρδισμών ή πυρηνικών όπλων, διότι ο Πρόεδρος Τρούμαν θεώρησε πως κάτι τέτοιο θα προκαλούσε την είσοδο της Σοβιετικής Ένωσης επίσημα στον πόλεμο και δεν ήθελε να υπάρξει πόλεμος με την ΕΣΣΔ.

Αυτό που κατάφερε ήταν να διατηρήσει τον 38° Παράλληλο που χωρίζει την Βόρεια από την Νότια Κορέα, να εγκαθιδρύσει στην Νότιο Κορέα πλήρες δημοκρατικό καθεστώς, το οποίο αργότερα επέτρεψε στην Αμερική να ελέγχει την εξωτερική πολιτική της Νότιας Κορέας, αλλά και να διατηρεί στρατεύματα στο κράτος και τον έβδομο στόλο.

Βέβαια, ο περιορισμός της Σοβιετικής επιρροής και η δημοκρατία στην Νότιο Κορέα είχαν ως αποτέλεσμα ένα μεγάλο αριθμό απωλειών, αλλά και την δαπάνη 30 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Γενικότερα θεωρείται ως μία επιτυχημένη επέμβαση παρά τις απώλειες που είχε, διότι κατάφερε να επιτύχει τον στρατηγικό στόχο.

Τέλος, ο Πόλεμος της Κορέας (1950-1953) συνδέεται με τον αμυντικό ρεαλισμό⁶¹, διότι οι ΗΠΑ ενεπλάκησαν στον πόλεμο αυτό προκειμένου να σταματήσουν τον στρατιωτικό επεκτατισμό της Βόρειας Κορέας και κατ' επέκταση του Κομμουνισμού, καθώς η κρίση αυτή συνέβη κατά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου (1947-1991). Αξίζει να σημειωθεί πως η συγκεκριμένη εισβολή αποτελούσε την προσπάθεια των Κομμουνιστικών δυνάμεων να επεκταθούν αποκτώντας τον έλεγχο και στην Ασία, οπότε κρίθηκε σκόπιμο να επέμβουν οι ΗΠΑ προκειμένου να ανακόψουν τον στρατιωτικό επεκτατισμό και να εγκαταστήσουν στόλο στην Νότιο Κορέα, για να εξασφαλίσει την προστασία της Νοτίου Κορέας και τον έλεγχο της περιοχής.

4.3 Η κρίση των πυραύλων της Κούβας

Μετά από δύο αποτυχημένες προσπάθειες των ΗΠΑ, την επέμβαση στον Κόλπο των Χοίρων⁶² και την επιχείρηση Mongoose⁶³, να ανατρέψουν το κομμουνιστικό

⁶¹ Βλ. σελ. 11 παρούσης

⁶² Η επέμβαση στον Κόλπο των Χοίρων ήταν μία αποτυχημένη προσπάθεια να ανατραπεί το κομμουνιστικό καθεστώς του Φιντέλ Κάστρο στην Κούβα. Στην ουσία ήταν ένα σχέδιο που έγινε από την Διοίκηση Άιζενχάουερ και εκτελέστηκε από την Διοίκηση Κένεντι. Το σχέδιο αυτό περιελάμβανε την εκπαίδευση μίας δύναμης που αποτελείτο από εξορισμένους αντι- επαναστάτες Κουβανούς που υπηρετούσαν στο Δημοκρατικό Επαναστατικό Μέτωπο, γνωστή και ως Brigade 2506. Το σχέδιο αυτό

καθεστώς που προωθούσε ο νέος ηγέτης της Κούβας Φιντέλ Κάστρο, παρατηρήθηκαν μεταφορές όπλων από την Σοβιετική Ένωση στην Κούβα.

Το γεγονός αυτό προκάλεσε πολλές ανησυχίες στον Κένεντι, καθώς δεν γνώριζαν αν τα Σοβιετικά όπλα που πήγαιναν στην Κούβα περιελάμβαναν βαλλιστικούς πυραύλους με πυρηνικές κεφαλές. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ο Πρόεδρος να ακυρώσει την Επιχείρηση *Mongoose* τον Οκτώβριο 1962.

Ο Πρόεδρος της ΕΣΣΔ Νικήτα Χρουστσόφ είχε προχωρήσει σε συμφωνία με τον Φιντέλ Κάστρο για να εγκατασταθούν Σοβιετικοί πυρηνικοί πύραυλοι στην Κούβα για να αποτρέψουν την οποιαδήποτε προσπάθεια μελλοντικής επέμβασης στην Κούβα. Παράλληλα άρχισαν οι εργασίες για δημιουργία υποδομών για τους πυραύλους, και ανακαλύφθηκαν και κάποια σοβιετικά βομβαρδιστικά αεροπλάνα IL-28 (*Beagle*).

Μετά από όλα αυτά τα γεγονότα ο Πρόεδρος Κένεντι στις 4 Σεπτεμβρίου 1962 εξέδωσε μία δημόσια προειδοποίηση για την εισαγωγή επιθετικών όπλων στην Κούβα. Παρόλα αυτά στις 14 Οκτωβρίου ένα αμερικανικό αεροπλάνο έβγαλε φωτογραφίες που εμφάνιζαν πολλές περιοχές που είχαν εγκατασταθεί μεσαίου μεγέθους βαλλιστικοί πύραυλοι με πυρηνικές κεφαλές.

Στις 22 Οκτωβρίου οι ΗΠΑ επέβαλλαν ναυτικό αποκλεισμό της Κούβας. Την ίδια μέρα ο Κένεντι έστειλε μία επιστολή στον Χρουστσόφ με την οποία δήλωνε πως οι ΗΠΑ δεν θα επιτρέψουν την παράδοση όπλων στην Κούβα και απαίτησε από τους Σοβιετικούς να διαλύσουν τις βάσεις των πυραύλων και να γυρίσουν όλα τα όπλα στην ΕΣΣΔ.

απέτυχε, καθώς στις 17 Απριλίου 1961 έγινε η επίθεση από αυτό το σώμα και μέσα σε δύο μέρες ο Κάστρο κατάφερε να τους αναχαιτίσει με τις ένοπλες δυνάμεις που διέθετε.

⁶³ Η επιχείρηση *Mongoose* ήταν ένα σχέδιο έξι φάσεων που περιελάμβανε μία δέσμη πολιτικών, στρατιωτικών, ψυχολογικών και πληροφοριακών επιχειρήσεων που προτάθηκαν από τον Διευθυντή της CIA *Landsdale* τον Μάρτιο του 1962 προκειμένου να ανατραπεί ο Κάστρο. Το σχέδιο αυτό κατέληγε στην διεξαγωγή μίας στρατιωτικής επέμβασης τον Οκτώβριο 1962. Η επέμβαση δεν είχε καμία επιτυχία και παρέμεινε το καθεστώς του Κάστρο στην εξουσία. Μερικές από αυτές τις επιχειρήσεις ήταν η έκδοση ενός προπαγανδιστικού εντύπου κατά του Κάστρο και η σταδιακή εγκατάσταση βάσεων με στρατιωτικές δυνάμεις.

Ακόμη, οι Αρχηγοί των Επιτελείων ανακοίνωσαν ότι ο στρατός τίθεται σε βαθμό στρατιωτικής ετοιμότητας DEFCON 3⁶⁴, και την ίδια στιγμή ναυτικές αμερικανικές δυνάμεις ξεκίνησαν να εφαρμόζουν τη διαταγή για τον ναυτικό αποκλεισμό και μελετούσαν σενάρια για την διεξαγωγή μίας στρατιωτικής επίθεσης στην Κούβα.

Στις 24 Οκτωβρίου, ο Χρουστσόφ απάντησε στον Πρόεδρο Κένεντι με μία δήλωση ότι το Αμερικανικό εμπάργκο ήταν μία πράξη επιθετικότητας και ότι τα Σοβιετικά πλοία θα εξακολουθούν να παραμένουν στην Κούβα. Μέσα στις μέρες εκείνες αεροπλάνα που έκαναν αναγνωριστικές πτήσεις διαπίστωναν πως τα πυραυλικά συστήματα ήταν έτοιμα να τεθούν σε επιχειρησιακή λειτουργία.

Οι Αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις μπήκαν σε κατάσταση DEFCON 2 που σήμαινε πως η διεξαγωγή στρατηγικής αεροπορικής επίθεσης ήταν έτοιμη. Στις 26 Οκτωβρίου ο Χρουστσόφ έστειλε ένα μήνυμα στον Κένεντι με το οποίο έθετε το ζήτημα ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος και παρουσίασε μία συμφωνία με την οποία ήθελε να αποτρέψει μία πυρηνική επίθεση.

Στις 27 Οκτωβρίου, ο Χρουστσόφ έστειλε ένα δεύτερο μήνυμα με το οποίο ήταν πρόθυμος για συμφωνία με ένα όρο την απομάκρυνση των πυραύλων Τζούπιτερ από την Τουρκία. Ο Κένεντι απάντησε ζητώντας την απομάκρυνση των Σοβιετικών πυραύλων από την Κούβα υπό την επίβλεψη των Ηνωμένων Εθνών, παρέχοντας ταυτόχρονα την εγγύηση ότι οι ΗΠΑ δεν θα επιτεθούν στην Κούβα.

Την επόμενη μέρα στις 28 Οκτωβρίου ο Χρουστσόφ εξέδωσε μία δημόσια δήλωση ότι οι Σοβιετικοί πύραυλοι θα διαλυθούν και θα απομακρυνθούν από την Κούβα. Η κρίση με αυτόν τον τρόπο τελείωσε, αλλά ο ναυτικός αποκλεισμός παρέμενε μέχρι που οι Σοβιετικοί συμφώνησαν να μεταφέρουν τα βομβαρδιστικά IL-28 από την Κούβα και στις 20 Νοεμβρίου του 1962 οι ΗΠΑ σταμάτησαν τον αποκλεισμό και οι πύραυλοι τύπου Τζούπιτερ μεταφέρθηκαν από την Τουρκία τον Απρίλιο του 1963.

Αποτέλεσμα

Η κρίση των πυραύλων στην Κούβα ήταν μία αμερικανική πολιτική επέμβαση που έλαβε χώρα μεταξύ των ηγετών των ΗΠΑ και ΕΣΣΔ στο πλαίσιο του Ψυχρού

⁶⁴ Το DEFCON (Defense readiness condition) είναι η κατάσταση ετοιμότητας των Αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων που ορίζεται σε πέντε επίπεδα από το DEFCON 5 (λίγο επικίνδυνο) στο DEFCON 1 (πολύ επικίνδυνο)

Πολέμου χωρίς ανθρώπινες απώλειες και χωρίς οικονομικό κόστος και κρίνεται ως επιτυχημένη, διότι επιδιώχθηκε και επετεύχθη πολιτική λύση δίχως την εμπλοκή της Αμερικής, ούτε σε ένα πόλεμο με την ΕΣΣΔ, ούτε σε μία στρατιωτική επέμβαση στην Κούβα.

Όπως είναι φυσικό η επίτευξη της λύσης της κρίσης των πυραύλων ενίσχυσε την εικόνα του Κένεντι εσωτερικά και διεθνώς, ενώ κατάφερε να σβήσει κάθε αρνητική άποψη μετά την αποτυχημένη επέμβαση στον Κόλπο των Χοίρων.

Η κρίση αυτή είχε δύο πολύ θετικά αποτελέσματα.

Το πρώτο ήταν, ότι μέσα στην αντιμετώπιση του προβλήματος φάνηκε η ανάγκη για επίτευξη μίας άμεσης ή έμμεσης επικοινωνίας των ηγετών των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ, οι οποίοι προσπαθούσαν να κατανοήσουν ο ένας τον άλλο, ενώ ο κόσμος βρισκόταν στις απαρχές ενός πυρηνικού πολέμου. Για το σκοπό αυτό εγκαταστάθηκε μία τηλεφωνική γραμμή μεταξύ του Λευκού Οίκου και του Κρεμλίνου.

Το δεύτερο ήταν ότι πλησιάζοντας την απαρχή της διεξαγωγής ενός πυρηνικού πολέμου οι δύο υπερδυνάμεις κατανόησαν ότι θα πρέπει να επανεξετάσουν την αύξηση του πυρηνικού εξοπλισμού και έκαναν τα πρώτα βήματα προκειμένου να καταφύγουν σε συνθήκη που θα περιορίζει τα πυρηνικά όπλα και θα αποτρέπει την χρήση τους.

Αξίζει να σημειωθεί πως η επέμβαση αυτή συνδέεται με τον αμυντικό ρεαλισμό, διότι οι ΗΠΑ προχώρησαν στις απαραίτητες ενέργειες προκειμένου να διατηρηθεί η εσωτερική ασφάλεια του κράτους, η οποία θα είχε διαταραχθεί σε περίπτωση εμπόλεμης σύρραξης των δύο δυνάμεων.⁶⁵ (ΗΠΑ και Σοβιετική Ένωση)

Σε αυτό το κεφάλαιο παρουσιάστηκαν αναλυτικά τρεις επεμβάσεις, μία πολιτική επέμβαση και δύο στρατιωτικές επεμβάσεις.

Η πολιτική επέμβαση αφορούσε ένα ζήτημα που δημιουργήθηκε μεταξύ ΗΠΑ και Σοβιετικής Ένωσης την εποχή του Ψυχρού Πολέμου και αντιμετωπίστηκε από τις ηγεσίες των χωρών με χρήση όλων των διπλωματικών μέσων που είχαν στην διάθεση τους. Ακόμα, παρατηρήθηκαν και κάποιες τολμηρές κινήσεις που είχαν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα βασιζόμενες στην πυρηνική αποτροπή.

⁶⁵ Βλ. σελ. 11

Οι στρατιωτικές επεμβάσεις αναλύθηκαν ως προς τις οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες που είχαν στο εσωτερικό των ΗΠΑ και στα οφέλη που είχαν για την χώρα με βάση την σχέση κόστους οφέλους. Παρατηρήθηκε το υψηλό κόστος και στις δύο επεμβάσεις, αλλά και ο μεγάλος αριθμός ανθρώπινων απωλειών παρόλο που οι ηγέτες που έδιναν τις εντολές προσπάθησαν για το αντίθετο.

Αμφότερες οι στρατιωτικές επεμβάσεις είχαν ένα πολύ καλό αποτέλεσμα στην Αμερική όπου στην πρώτη περίπτωση κατάφερε να προσαρτήσει δύο περιοχές και στην δεύτερη κατάφερε να εξασφαλίσει ένα έρεισμα στην Ασία και κατ' επέκταση στην Κίνα.

Επιπλέον, εξετάστηκαν οι κοινωνικές επιπτώσεις των επεμβάσεων, δηλαδή οι ανθρώπινες απώλειες που μπορεί να προκαλέσεις η διεξαγωγή μίας στρατιωτικής επέμβασης. Επιπροσθέτως, διαπιστώθηκε πως οι ΗΠΑ σε περίπτωση που παρατηρούσαν πως υστερούσαν σε κάποια κομμάτια εξοπλισμού προχωρούσαν σε εκσυγχρονισμό των όπλων τους και σε αγορά νέου καλύτερου εξοπλισμού. (όπως επί παραδείγματι έπραξαν οι Πρόεδροι Αϊζενχάουερ και Ρέιγκαν)

Επίλογος

Όλες οι προαναφερόμενες πλευρές του ζητήματος της εξέλιξης της εξωτερικής πολιτικής στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, αλλά και κάποιες επεμβάσεις αποτέλεσαν ορόσημο στην διαμόρφωση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Οι χειρισμοί της πολιτικής ηγεσίας σε κάποιες επεμβάσεις, οριοθέτησαν το αμερικανικό πολιτικό σύστημα ανεξάρτητα από το αν ο ηγέτης προερχόταν από το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, η το Δημοκρατικό Κόμμα.

Η ιστορία, η δομή και η λειτουργία και οι πολιτικές πτέρυγες που αποτελούν το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, επηρεάζουν την διαδικασία λήψης αποφάσεων μέσα στο κόμμα, και ομοίως η κεντρική διοίκηση του κόμματος τα υπόλοιπα πεδία του κόμματος ως προς τις επιμέρους θέσεις τους.

Ένας κρίσιμος παράγοντας που επηρεάζει την πολιτική του κόμματος είναι η προσωπικότητα και οι θέσεις του Προέδρου πάνω στην οποία βασίζεται η στρατηγική που εφαρμόζεται τελικά. Το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ότι παύει να αποτελεί ρυθμιστικό παράγοντα της κεντρικής πολιτικής που εφαρμόζεται από το κόμμα στα αντιπροσωπευτικά όργανα (Κογκρέσο), ο εκάστοτε Πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής του κόμματος.

Στην περίπτωση των επεμβάσεων το κόστος σχετίζεται, τόσο με τις ανθρώπινες απώλειες της κάθε επέμβασης, όσο και με τα καθαρά οικονομικά χαρακτηριστικά της κάθε επέμβασης. Σημαντικό σημείο αναφοράς αποτελεί η στάση της διεθνούς κοινότητας ως προς την συγκεκριμένη επέμβαση, αν δηλαδή η διεθνής κοινότητα έχει θετική ή αρνητική στάση απέναντι της.

Τα οφέλη που απέκóμισε η Αμερική από τις επεμβάσεις που πραγματοποίησε και εξετάσαμε στην μελέτη αυτή προσδιορίζονται στην αύξηση της στρατιωτικής και πολιτικής της ισχύος σε παγκόσμιο επίπεδο, στην επέκταση της και σε άλλα εδάφη πέρα του Ατλαντικού και τελικά στην επίτευξη του στρατηγικού στόχου που είχε θέσει εξ αρχής.

Παρατηρήθηκε το γεγονός πως η Αμερική την περίοδο 1861 – 1989 πέρασε από όλα τα στάδια των στρατηγικών που τίθενται στην εργασία αυτή. Συγκεκριμένα για τις διοικήσεις των Ρεπουμπλικάνων Προέδρων, οι ΗΠΑ πέρασαν μία μακρά περίοδο στην οποία εφάρμοσε την πολιτική του απομονωτισμού, καθώς προσπαθούσε να ανοικοδομηθεί εσωτερικά μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο.

Έπειτα όταν πλέον είχαν αρχίσει να γίνονται αντιληπτά τα πρώτα σημάδια ανάπτυξης ακολούθησε την πολιτική της μη επέμβασης προκειμένου να καλλιεργεί σχέσεις και να υπογράφει εμπορικές και άλλου είδους συνθήκες, προκειμένου να αποκτήσει ισχυρή οικονομική θέση στο διεθνές σύστημα χωρίς όμως να παρεμβαίνει με τον οποιοδήποτε τρόπο στην εσωτερική πολιτική των άλλων κρατών.

Παρόλα αυτά μετά από το αεροπορικό βομβαρδισμό στο Περλ Χάρμπορ από την Ιαπωνική αεροπορία στις 7 Δεκεμβρίου 1941, η Αμερική μπήκε και επίσημα στον Β'ΠΠ και άλλαξε ριζικά την στρατηγική της ως προς τα ξένα κράτη, διότι για πρώτη φορά απειλήθηκε η εθνική ασφάλεια της.

Το κεντρικό ερώτημα της εργασίας σχετικά με την αιτία που προκάλεσε την αλλαγή πολιτικής των ΗΠΑ μπορεί πλέον να απαντηθεί ως εξής. Η Αμερική προσπάθησε για αρκετά χρόνια να διατηρήσει την μη επέμβαση ως μία πολιτική που θα διατηρούσε την εθνική ασφάλεια και θα της έδινε την δυνατότητα να συνάπτει συμφωνίες με τα υπόλοιπα κράτη του διεθνούς συστήματος και με αυτό τον τρόπο να καταφέρει να έχει θέση ισχύος μέσα στο διεθνές σύστημα.

Όμως μετά από το χτύπημα στο Περλ Χάρμπορ η πολιτική της άλλαξε ριζικά, διότι για πρώτη φορά απειλήθηκε η εθνική ασφάλεια από μία ξένη δύναμη και με αυτόν τον τρόπο αναθεώρησε την στρατηγική που είχε, καθώς έγινε αντιληπτό πως οι συνθήκες του διεθνούς συστήματος είχε πλέον αλλάξει και πως το κάθε κράτος έπρεπε μέσω της ισχύος του να λάβει την θέση που του αναλογεί. Βέβαια το Περλ Χάρμπορ ήταν απλά η αφορμή για να φύγει η Αμερική από την ουδετερότητα.

Ακόμη, μέσω της ανάλυσης των δεδομένων από τις επεμβάσεις γίνεται εμφανής η προσπάθεια που καταβάλλουν οι πολιτικοί ηγέτες των ΗΠΑ για να υπάρξουν όσο το δυνατό λιγότερες απώλειες χωρίς φυσικά να μπορούν να το επιτύχουν σε όλες τις ανάλογες καταστάσεις.

Αργότερα, όταν άρχισε να γίνεται υπαρκτός ο κίνδυνος της επέκτασης της Σοβιετικής Ένωσης και του Κομμουνισμού, οι ΗΠΑ άρχισαν να επιδιώκουν την δημιουργία μίας εκστρατείας κατά του Κομμουνισμού, προσπαθώντας να εφαρμόσουν μία στρατηγική που σταματούσε την επέκταση της Σοβιετικής Ένωσης στην Ευρώπη.

Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελεί η κρίση στην Κούβα, μία επέμβαση που αντιμετωπίστηκε σε πολιτικό επίπεδο, αλλά μπορούσε να δημιουργήσει ανά πάσα ώρα και στιγμή τις συνθήκες που θα επέτρεπε τον πόλεμο μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων, αλλά και των χωρών που ήταν στην σφαίρα επιρροής τους, πράγμα που σήμαινε μεγάλη καταστροφή λόγω των πυρηνικών όπλων που είχε στην κατοχή της η κάθε πλευρά.

Ο Κομμουνισμός δεν γινόταν αποδεκτός από την Αμερική για δύο λόγους. Ο πρώτος ήταν γιατί δεν ήθελε η Σοβιετική Ένωση να επεκταθεί ακόμα περισσότερο, και ο δεύτερος γιατί η Αμερική χτίστηκε πάνω στα θεμέλια του Φιλελευθερισμού, οπότε ακόμα και ιδεολογικά δεν μπορούσαν να κάνουν ανεκτό το Κομμουνισμό.

Παρατηρήθηκε, ακόμη, ότι το κόστος είναι σε πολλές επεμβάσεις μικρότερο από το όφελος και τον στόχο που έχει η επέμβαση, ενώ σε κάποιες άλλες όπως ο Πόλεμος του Βιετνάμ το κόστος ξεπέρασε σε μεγάλο βαθμό το όφελος.

Βέβαια, στην μετέπειτα στρατηγική που ακολουθεί η Αμερική ως προς τις επεμβάσεις αλλάζουν τα δεδομένα και πλέον σε κάθε επέμβαση προσπαθεί να εξασφαλίσει την βοήθεια της διεθνούς κοινότητας με στόχο την αποδοχή της διεθνούς κοινότητας, αλλά και την μείωση του κόστους στρατιωτικής επέμβασης

Εν κατακλείδι, η στρατηγική των ΗΠΑ όπως παρατηρήθηκε από το σύνολο της μελέτης εξελίχθηκε βαθμιαία και με βάση τις οικονομικές και πολιτικές συνθήκες που επικρατούσαν σε κάθε αντίστοιχη εποχή. Σε αρκετές περιπτώσεις η Αμερική αποφάσιζε να εφαρμόσει παρεμβατική εξωτερική πολιτική όταν απειλείτο η εθνική της ασφάλεια.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ξένη

Moos Malcolm, The Republicans: History of their party, New York: Random House, 1956

Stephen Skowronek, The politics presidents make: Leadership from John Adams to Bill Clinton, Cambridge Belknap Press, 1993

Lewis Gould, Grand Old Party: A History of the Republicans, 2003 ISBN: 978-0-19-994347-0

Adler Selig, the Isolationist Impulse: Its Twentieth Century Reaction, New York: The Free Press, 1957

Mead, Special Providence

Jervis, Perceptions and Misperceptions in International Politics, Princeton University Press

Louis Hartz, The Liberal Tradition in America

Doenecke Justus, “American Isolationism: 1939-1941”, Journal of Libertarian Studies, 1982

Hal Brands, What good is grand strategy? Cornell University Press

Ron Paul, Patriotism

Pat Buchanan, A Republic Not an Empire, 1999

Doenecke Justus, “Anti – Interventionism of Herbert Hoover”, Journal of Libertarian Studies, 1987

Hulsman and Mitchell, The godfather doctrine: A Foreign Policy Parable, 2009

Powaski, Toward and Entangling Alliance: Isolationism, Internationalism and Europe 1901-1950, 1991

Gilbert Martin, The History of the United States, Vol. II

Richard Wilson, American Political Leaders, Infobase publishing

David Reinhard, The Republican Right since 1945, 1983

Rutland, The Republicans: For Lincoln to Bush, 1996

Ελληνική

Robert Gilpin, Πόλεμος και Αλλαγή στην διεθνή πολιτική, εκδόσεις Ποιότητα, 2004

Κωνσταντίνος Αρβανιτόπουλος, Η αμερικανική εξωτερική πολιτική μετά τον Ψυχρό Πόλεμο: Ιδεολογικά Ρεύματα, Αθήνα, Ποιότητα, 2000

Χαράλαμπος Παπασωτηρίου, Αμερικανικό Πολιτικό Σύστημα και εξωτερική πολιτική 1945-2002

Διαδικτυακές Πηγές

loc.gov (Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου)

history.state.gov (US Department of State – Historian Office)

gor.com (Επίσημη Ιστοσελίδα Ρεπουμπλικανικού Κόμματος)

whitehouse.gov (Ιστοσελίδα Λευκού Οίκου)

Εκθέσεις

Congressional Research Service, Costs of Major US wars, Stephen Daggett,

Institute of Economics and Peace, Economic Consequences of War on the US Economy

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Πίνακας Ρεπουμπλικάνων Προέδρων (1861-1989)

Νούμερο	Πρόεδρος	Έναρξη θητείας	Λήξη θητείας
16	Abraham Lincoln	Μαρ 4, 1861	Απρ 15, 1865
18	Ulysses S. Grant	Μαρ 4, 1869	Μαρ 4, 1877
19	Rutherford B. Hayes	Μαρ 4, 1877	Μαρ 4, 1881
20	James Garfield	Μαρ 4, 1881	Σεπ 19, 1881
21	Chester A. Arthur	Σεπ 19, 1881	Μαρ 4, 1885
23	Benjamin Harrison	Μαρ 4, 1889	Μαρ 4, 1893
25	William McKinley	Μαρ 4, 1897	Σεπ 14, 1901
26	Theodore Roosevelt	Σεπ 14, 1901	Μαρ 4, 1909
27	William H. Taft	Μαρ 4, 1909	Μαρ 4, 1913
29	Warren G. Harding	Μαρ 4, 1921	Αυγ 2, 1923
30	Calvin Coolidge	Αυγ 2, 1923	Μαρ 4, 1929
31	Herbert C. Hoover	Μαρ 4, 1929	Μαρ 4, 1933
34	Dwight D. Eisenhower	Ιαν 20, 1953	Ιαν 20, 1961
37	Richard M. Nixon	Ιαν 20, 1969	Αυγ 9, 1974
38	Gerald R. Ford	Αυγ 9, 1974	Ιαν 20, 1977
40	Ronald W. Reagan	Ιαν 20, 1981	Ιαν 20, 1989

Πίνακας Προέδρων της Εθνικής Επιτροπής των Ρεπουμπλικάνων

#	Πρόεδρος	Θητεία	Πολιτεία	Σημειώσεις
1	Edwin Denison Morgan	1856–1864	New York	
2	Henry Raymond	1864–1866	New York	

3	Marcus Ward	1866–1868	New Jersey	
4	William Claflin	1868–1872	Massachusetts	
5	Edwin Morgan	1872–1876	New York	Δεύτερη Θητεία
6	Zachariah Chandler	1876–1879	Michigan	
7	James Cameron	1879–1880	Pennsylvania	
8	Marshall Jewell	1880–1883	Connecticut	
9	Dwight Sabin	1883–1884	Minnesota	
10	Benjamin Jones	1884–1888	New Jersey	
11	Matthew Stanley Quay	1888–1891	Pennsylvania	
12	James Clarkson	1891–1892	Iowa	
13	William Campbell	1892	Illinois	Εξελέγη τον Ιούνιο 1892, αρνήθηκε την θέση και παραιτήθηκε τον Ιούλιο 1892

14	Thomas Carter	1892–1896	Montana	Εξελέγη τον Ιούλιο του 1892
15	Marcus Hanna	1896–1904	Ohio	
16	Henry Payne	1904	Wisconsin	
17	George Bruce Cortelyou	1904–1907	New York	
18	Harry New	1907–1908	Indiana	
19	Frank Harris Hitchcock	1908–1909	Ohio	
20	John Hill	1909–1912	Maine	
21	Victor Rosewater	1912	Nebraska	
22	Charles Hilles	1912–1916	New York	
23	William Wilcox	1916–1918	New York	
24	Will Hays	1918–1921	Indiana	
25	John	1921–1924	Iowa	

	Adams			
26	William Butler	1924–1928	Massachusetts	
27	Hubert Work	1928–1929	Colorado	
28	Claudius Huston	1929–1930	Tennessee	Πρώτος Νότιος που εκλέγεται Πρόεδρος
29	Simeon Fess	1930-1932	Ohio	
30	Everett Sanders	1932–1934	Indiana	
31	Henry Fletcher	1934–1936	Pennsylvania	
32	John Hamilton	1936–1940	Kansas	
33	Joseph Martin	1940–1942	Massachusetts	Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, 1947–49 & 1953–55
34	Harrison Spangler	1942–1944	Iowa	
35	Herbert Brownell	1944–1946	New York	
36	Caroll Reese	1946–1948	Tennessee	

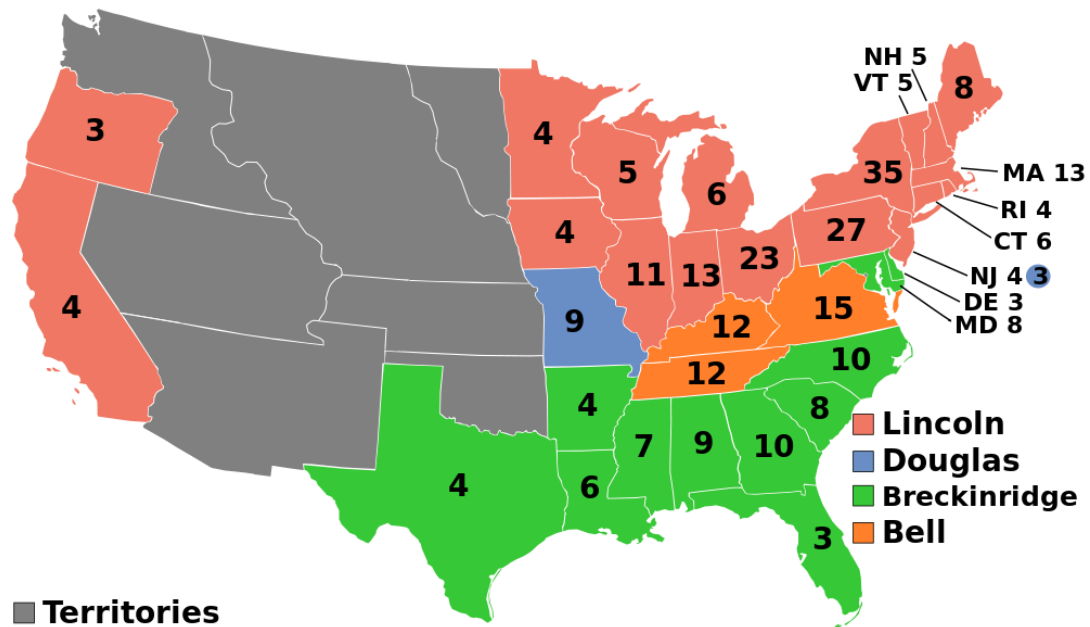
37	Hugh Scott	1948–1949	Pennsylvania	
38	Guy Gabrielson	1949–1952	New Jersey	
39	Arthur Summerfie ld	1952–1953	Mishigan	
40	Wesley Roberts	1953	Kansas	
41	Leonard Hall	1953–1957	New York	
42	Meade Alcorn	1957–1959	Connecticut	
43	Thruston Morton	1959–1961	Kentucky	
44	William Miller	1961–1964	New York	Υποψήφιος του Κόμματος το 1964 για Αντιπρόεδρος
45	Dean Burch	1964–1965	Arizona	
46	Ray Bliss	1965–1969	Ohio	
47	Rogers Morton	1969–1971	Maryland	
48	Robert Dole	1971–1973	Kansas	Υποψήφιος του Κόμματος για Αντιπρόεδρος (1976) και Πρόεδρος (1996)

49	George. H. Bush	1973–1974	Texas	41 ^{ος} Πρόεδρος των ΗΠΑ (1989–1993)
50	Mary Louise Smith	1974–1977	Iowa	Πρώτη γυναίκα Πρόεδρος
51	William Brock and Mary Dentscrip	1977–1981	Tennessee and Arizona	
52	Richard Richards	1981–1983	Utah	
53	Frank Fahrenkopf	1983–1989	Nevada	Paul Laxalt υπηρέτησε ως γενικός διευθυντής από 1983 μέχρι 1987. Betty Heitman υπηρέτησε ως Αντιπρόεδρος από 1983 μέχρι 1987 Maureen Reagan υπηρέτησε ως αντιπρόεδρο από 1987 μέχρι 1989.

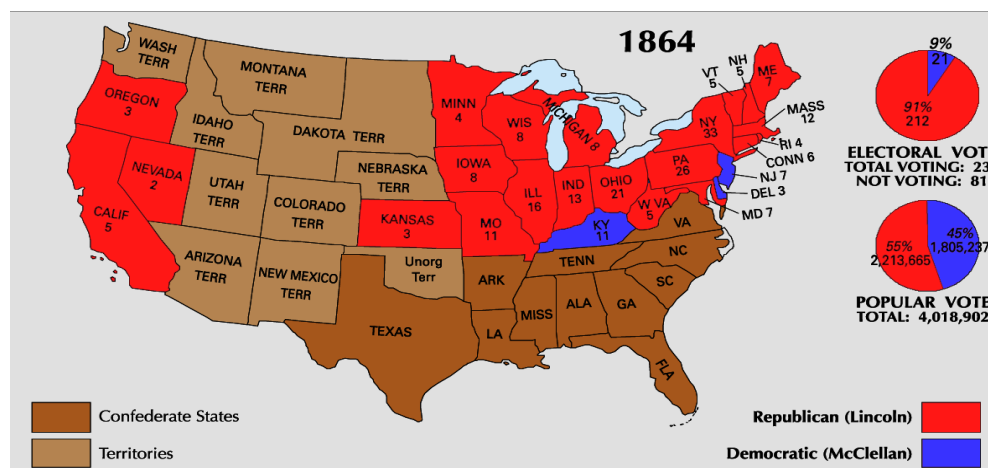
Τα εκλογικά αποτελέσματα του Εκλεκτορικού Κολλεγίου (1861-1989)

Παρακάτω παρατίθενται τα αποτελέσματα των εκλεκτορικών κολλεγίων των Προέδρων. Έχει σημασία να παρατηρηθεί η διάρκεια την οποία είχε η επικράτηση των Ρεπουμπλικάνων Προέδρων στο Βορρά και των υποψηφίων του Δημοκρατικού Κόμματος στο Νότο.

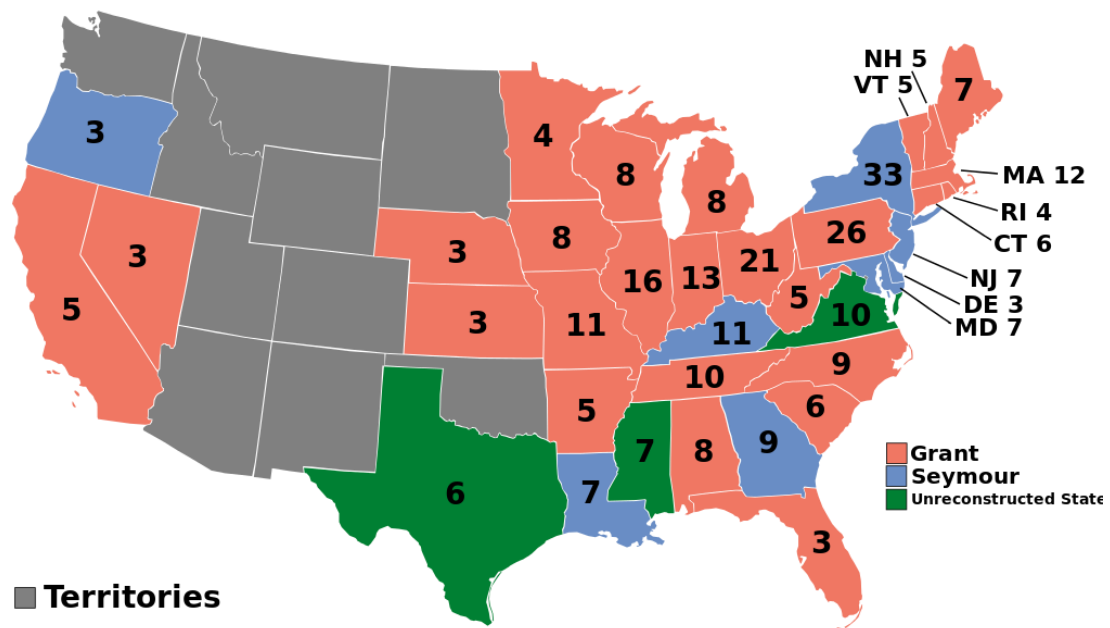
Εκλογές 1860

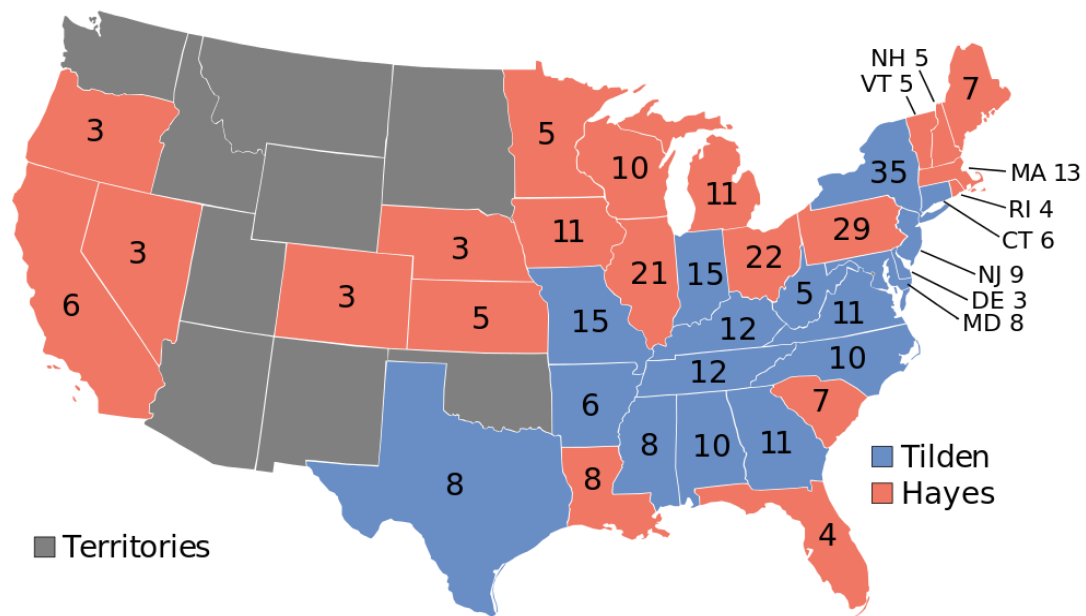
Εκλογές 1864

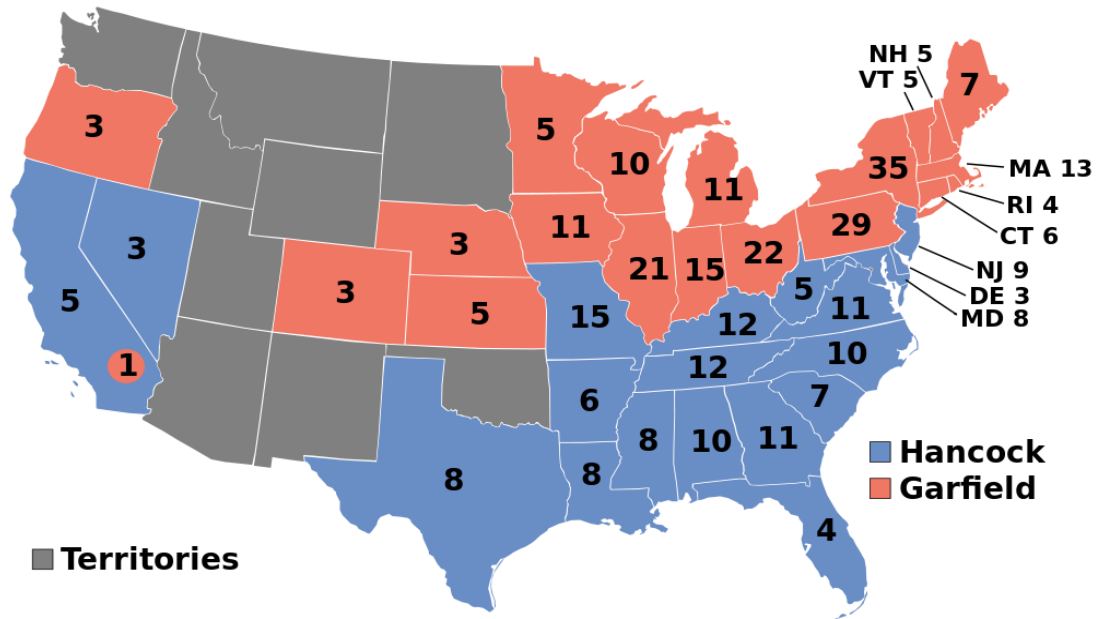
Εκλογές 1868

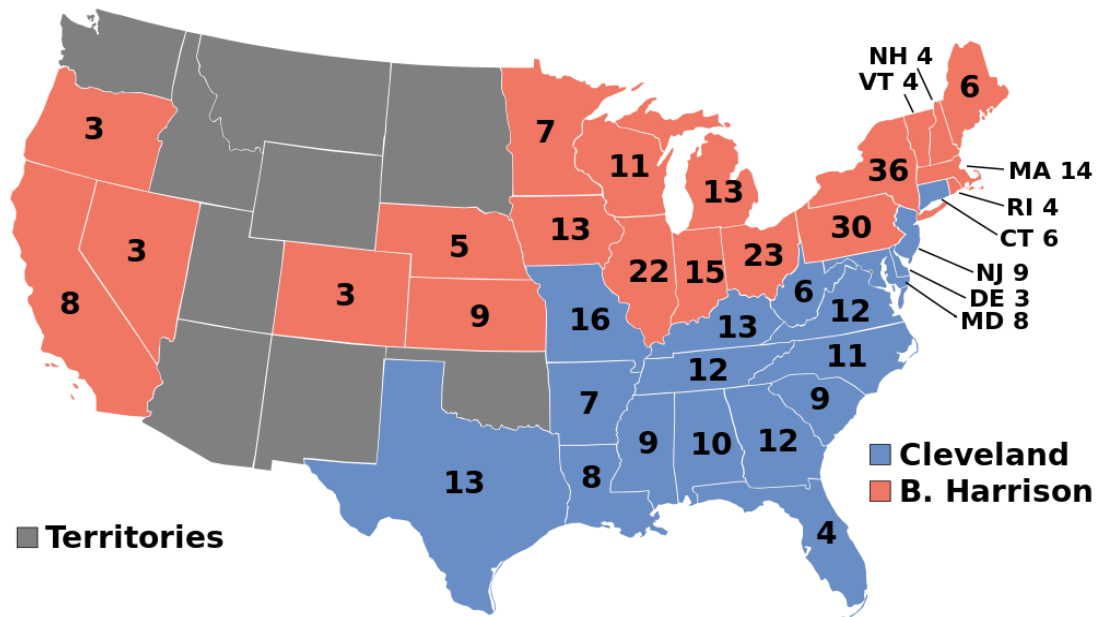
Εκλογές 1876

Εκλογές 1880

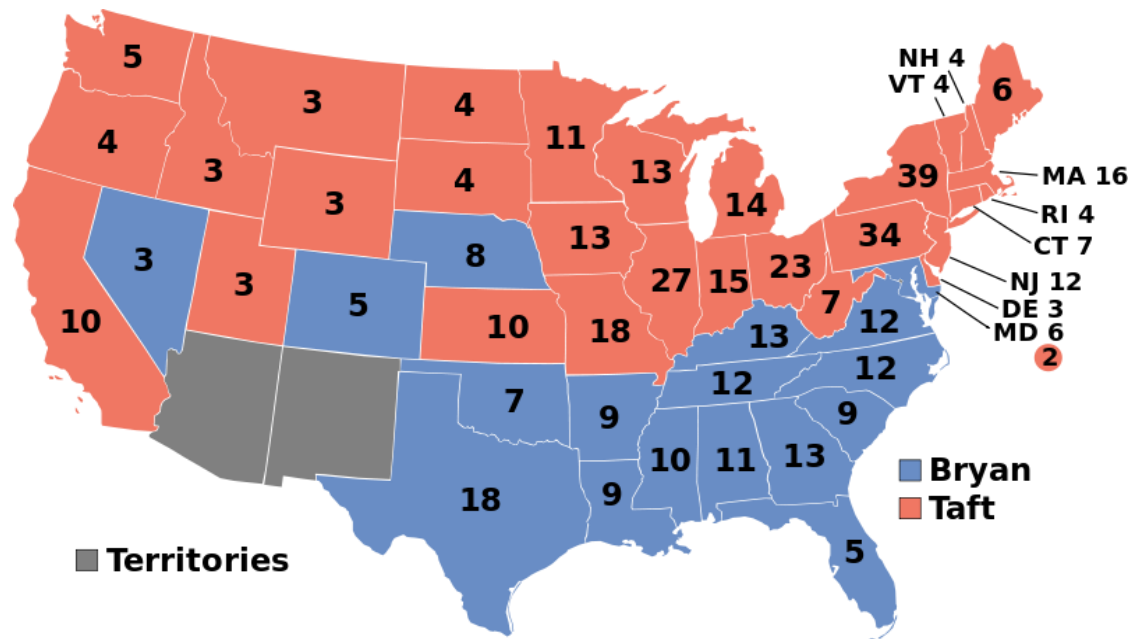

Εκλογές 1888

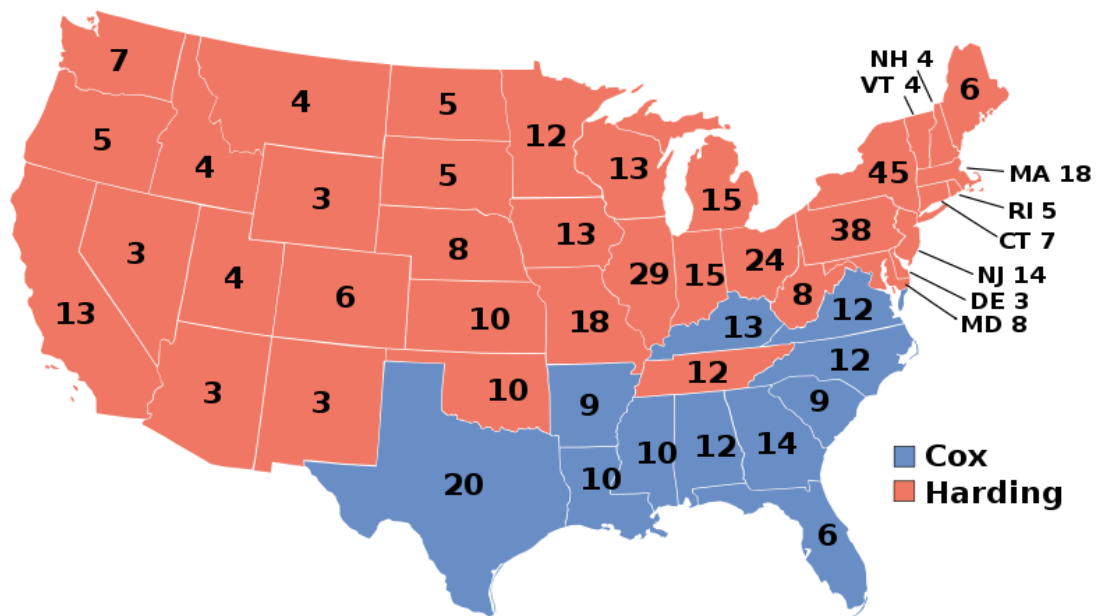

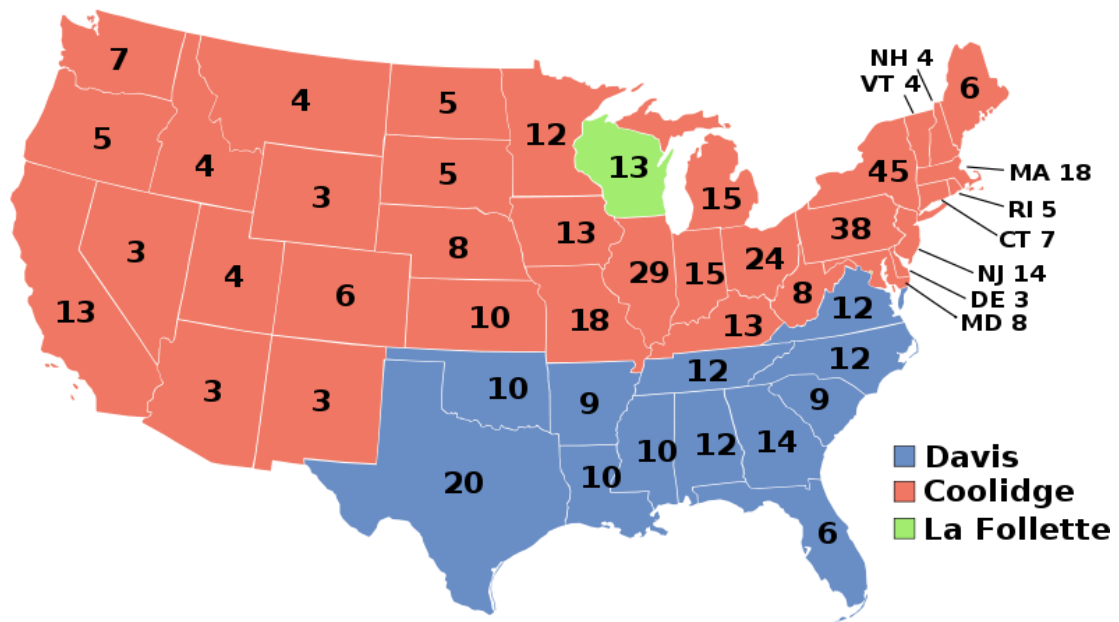
Εκλογές 1908

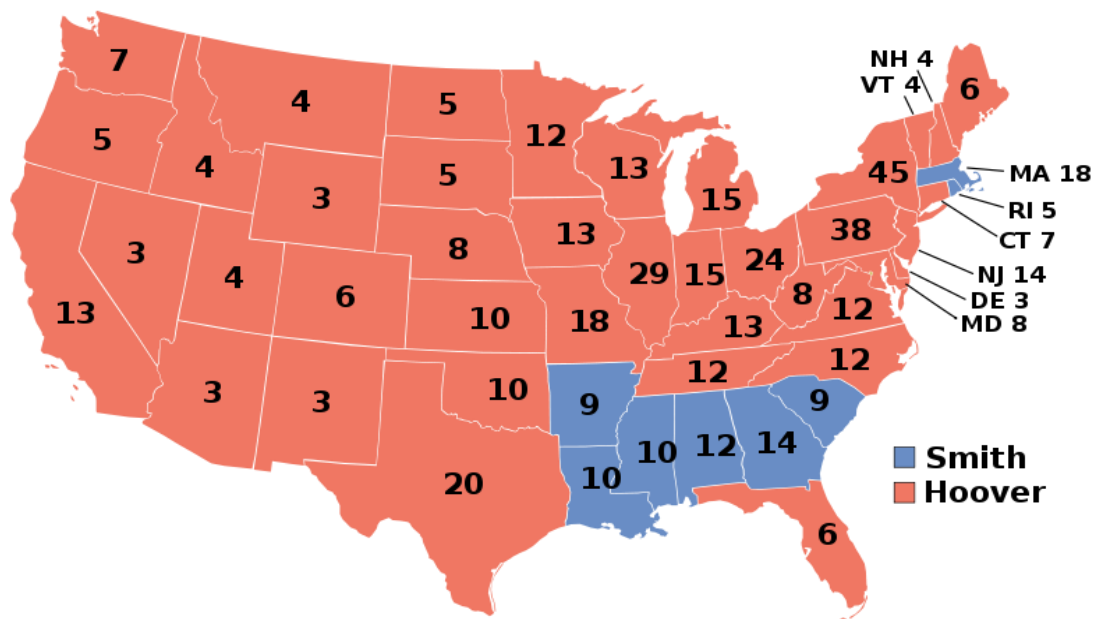
Εκλογές 1920

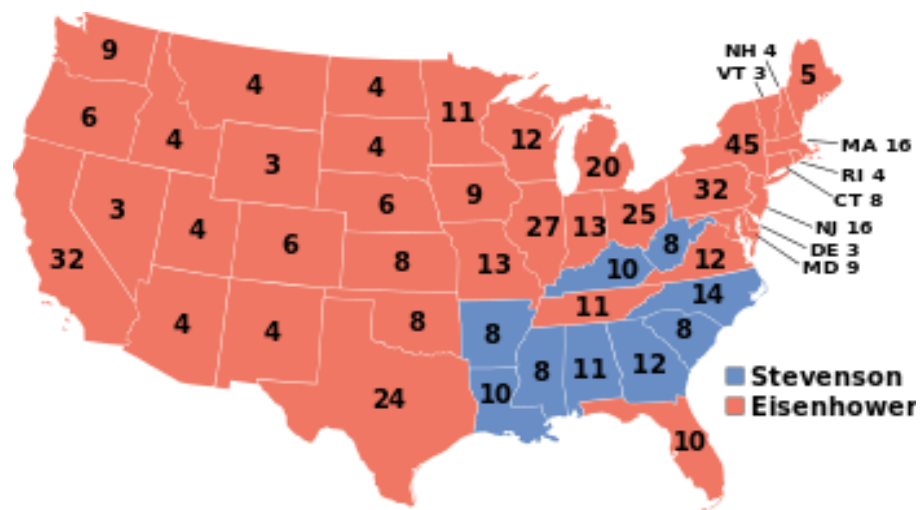
Εκλογές 1924

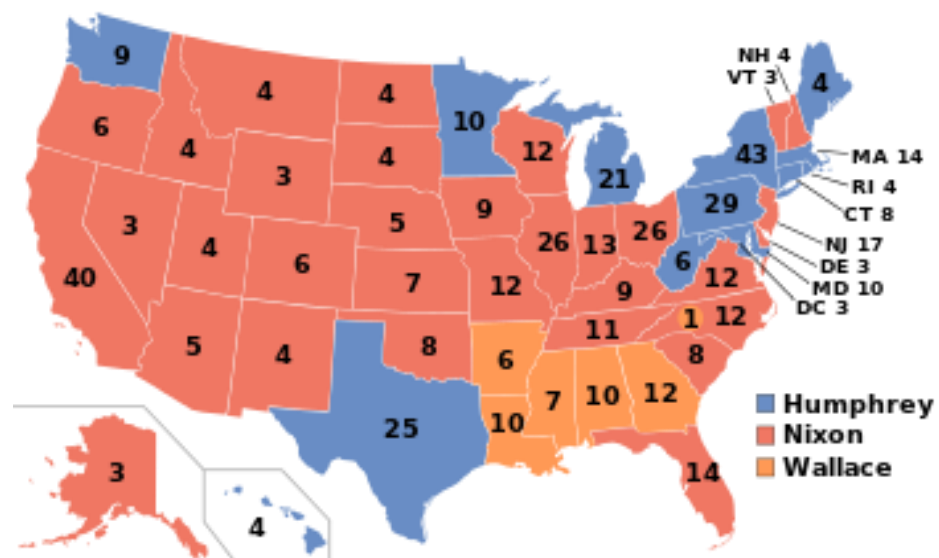
Εκλογές 1928

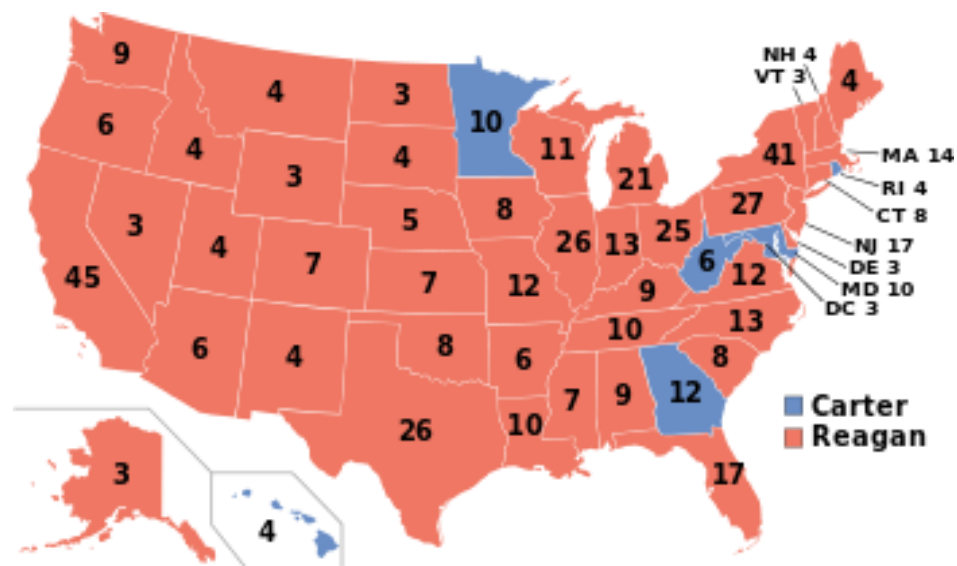
Εκλογές 1952

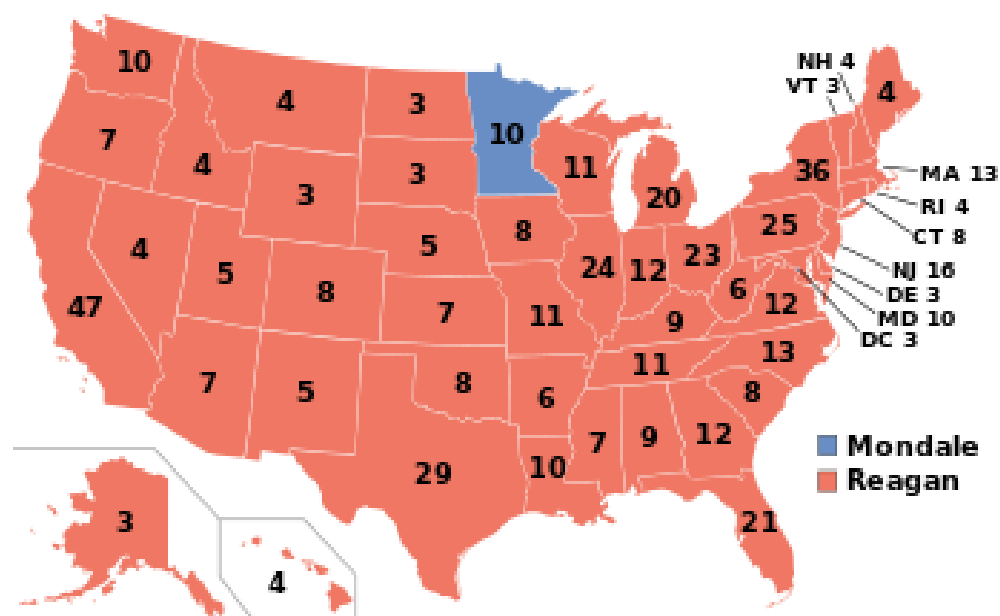
Εκλογές 1968

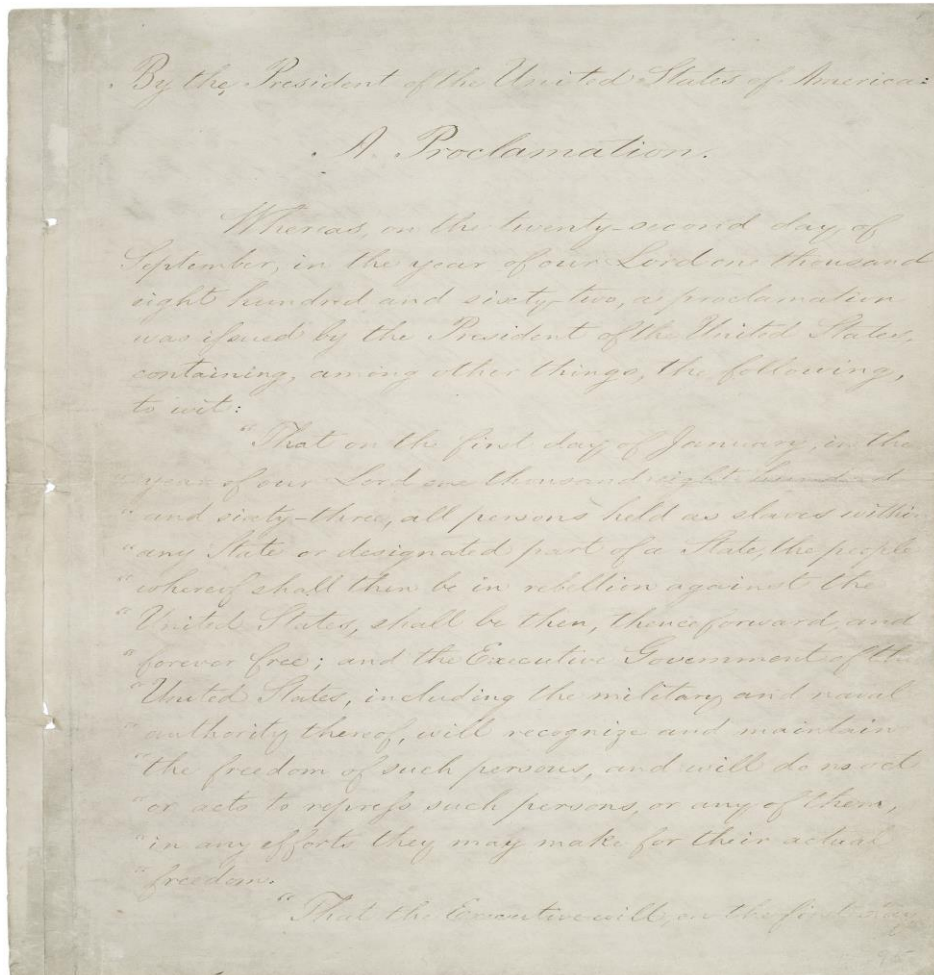
Εκλογές 1980

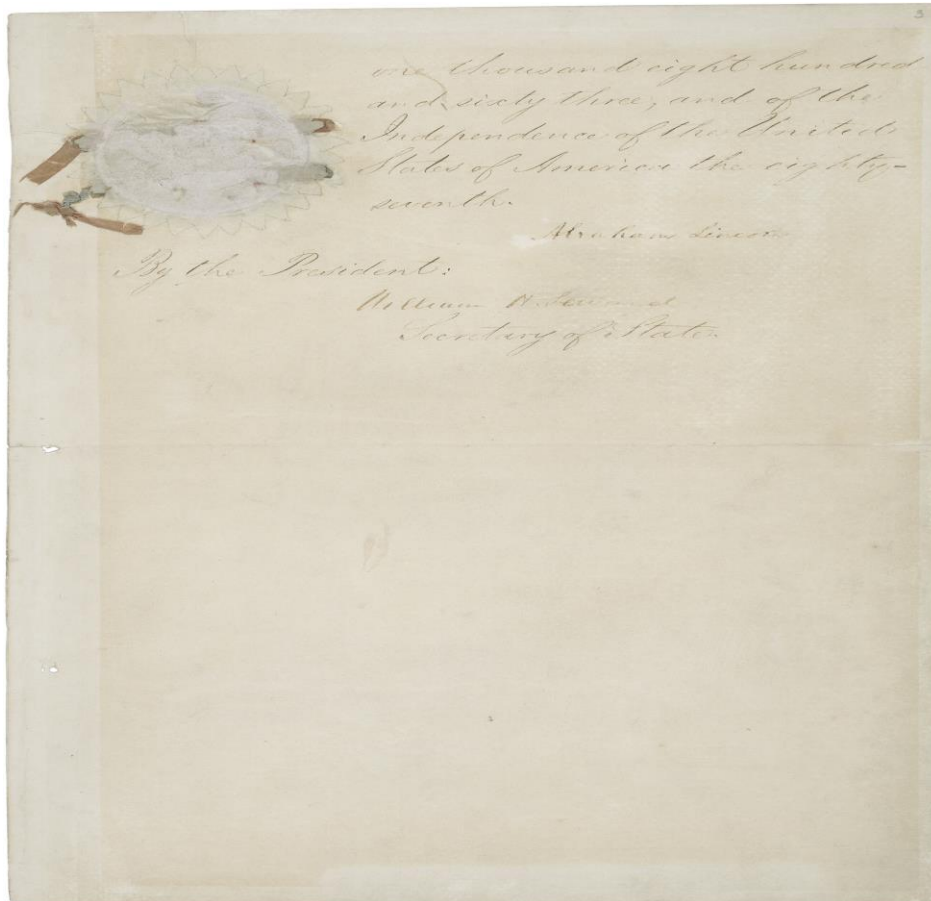

Εκλογές 1984

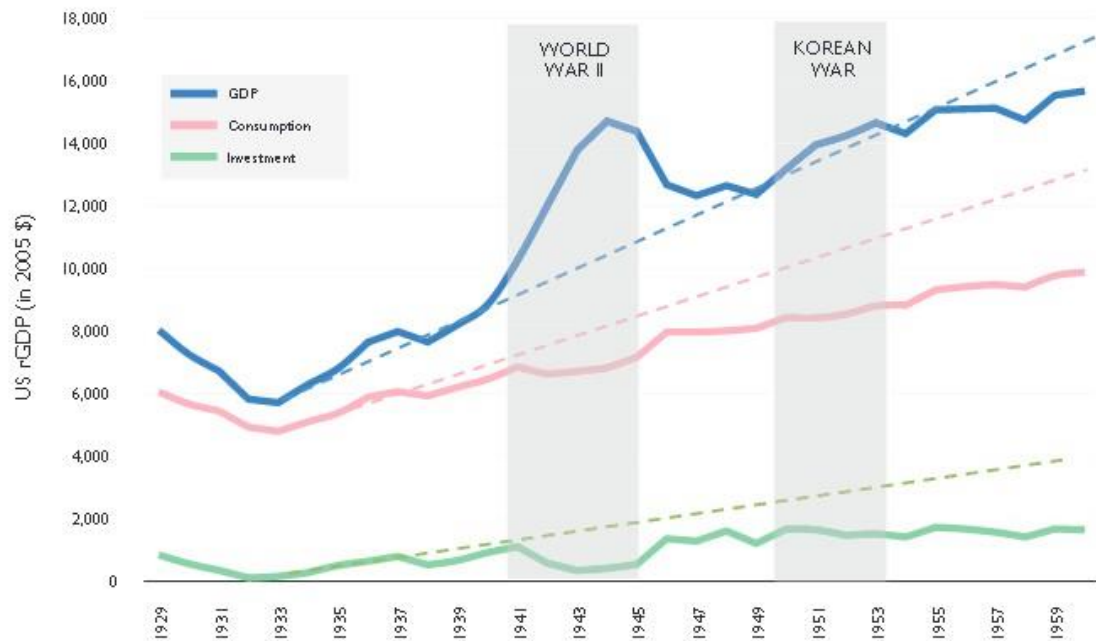
Emancipation Proclamation (Διακήρυξη Χειραφέτησης)

Στατιστικά Στοιχεία σύγκρισης του Β' ΠΠ με τον Πόλεμο της Κορέας

Figure 5: After World War II and the Korean War, consumption and investment did not return to the pre-war level

Αρχικό κείμενο της συνέντευξης από τον Norman Singleton⁶⁶

1) What was the time and conditions on which the guideline of foreign policy of the party changed and what caused it;

The Republican Party first embraced an interventionist foreign policy in the late 19 TH/early 20 TH century. Much of the impetus for this came from the same “progressive” Republicans who supported an interventionist domestic policy. These “progressives,” most notably President Theodore Roosevelt, believed an interventionist foreign policy was beneficial both for Americans and the citizens of countries targeted for American intervention.

After World War One more Republicans rejected an aggressive foreign policy, a position that remained popular in the GOP grassroots, although there was a wing of the GOP that was more interventionist. The interventionist wing was very influential in both the political and financial elites and thus was able to deny the presidential nomination to Senator Robert Taft, the leading champion of non-interventionism in the GOP. Following Pearl Harbor, non-interventionist sentiment plummeted for understandable reasons.

Following World War Two, there was a brief reassurance of non-interventionist sentiment in the Republican Party. However the non-interventionists lost out to those conservatives who favored an aggressive foreign policy aimed at challenging the Soviet Union and stopping the spread of communism. Interestingly, this pattern repeated itself after the collapse of the Soviet Empire. Following the end of the Cold War, some Republicans advocated for a new foreign policy that avoided “entangling alliances.”

The support for avoiding foreign wars become so widespread in the GOP that prominent neoconservative William Kristal actually threatened to leave the GOP over Republican's refusal to support Bill Clinton's wars! In 2001, Republican Presidential Candidate George W. Bush campaign for President promising a “humble” foreign policy. Then came the attacks of September 11, 2001 and, with a few exceptions, most Republican rallied behind President Bush's response of “regime change,” and “global democracy.” However, with the obvious failure of those wars, and the increasing popularity of libertarians among the younger generation of Republicans, non-interventionism is becoming increasingly popular.

⁶⁶ Το κείμενο αυτό είναι το αρχικό κείμενο της συνέντευξης που έγινε στα πλαίσια της μελέτης αυτής με τον Norman Singleton.

2) What was the impact (positive or negative) of this change for Republicans both within the party and during periods that the Republican Party was in office?

During the cold war, Republicans benefited from running as “tough on communism.” Yet, even then Republicans often benefited from running as the “peace” candidate who would end no-win interventions started by Democrats. The two best examples of this are Dwight Eisenhower in 1952, who promised to end the Korea war and Richard Nixon in 1968, who ran promising to end the war in Vietnam. George W. Bush won in 2000 promising a “humble foreign policy,” but in 2004 he used his image as being “tough on terrorism” to win reelection. Since then, however, the Republican’s hawkishness’s was one factor in the GOPs 2008 and 2012 defeats, as the American people had come to be skeptical of the GOP’s policy of perpetual war for perpetual peace. Republican victories in the congressional elections of 2010 and 2014 where in spite of, not because, of candidates hawkish foreign policy (with some possible exceptions) as those elections focused more on public dissatisfaction with President Obama’s domestic policies, particularly ObamaCare.

3) In your opinion what is the difference of isolationists and non-interventionists;

Isolationist is a word used as a smear against those who oppose an interventionist foreign policy. However, there are some non-interventionist who could fairly be described as isolationist because, in addition to favoring a non-interventions foreign policy, they favor restrictive immigration and trade. The leading spokesperson for this point of view is Pat Buchanan.

4) Do you consider that the current policy pursued by the Republican Party (e.g. Bush administration period) had a positive or negative impact on the country and for which reasons?

No, I supported the initial incursion in Afghanistan as necessary to get those who plotted and carried out the attacks of September 11. However, that goal was soon overtaken by an unrealistic goal of “democratizing” the Middle East—as if the US Government was capable of imposing democracy by force of arms. This new agenda wanted billions of US taxpayer dollars in both Afghanistan and Iraqi. The invasions also increased resentments of American which further jeopardizes the American people’s security.

5) Based on your many statements and books you have authored consider how interventionist policy in some cases brought negative results in both the state and the international community. What are the cases that were negative for the state and for the international community?

I am not sure what negative impacts America's interventions had on the "international community." They had obvious negative consequences for the countries targeted by American militarism in terms of loss of life and destruction of infrastructure. America's interventionist's foreign policy is a major reason why the US Government is running huge budget deficits. The military-industrial complex takes resources away from the private sector that could have been used to produce goods and services that would increase the American people's standard of living. US interventionism also causes resentment and hatred for the US around the world, which endangers the safety of the American people by leading to "blowback."

6) In your opinion did any of these interventions have more benefit than cost and in which case of intervention the cost overcame the benefits?

I think history shows that there has not been a beneficial foreign intervention since World War Two, although some might argue the interventions in Korea and Viet Nam were necessary to check the growth of communism. However, neither of those interventions were successful in rolling-back communism. The truth is that communism ended because of the inherent economic contradictions of the system.